

အသင်လည်း

ကျားနောင်

၁၉၅၆ ခုနှစ်

KYAW WAI PHYOE AUNG
PRIVATE LIBRARY

အထင်လူထား တာမှားနေသလဲ

ချစ်ဥက္ကဋ္ဌ

၁၅

၁၉၆၄-ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၀ ရက်
အုပ်ချုပ်ရေး-၃၀၀၀
*

- ထုတ်ဝေသူ- ဦးစိုးဝင်း (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၉၃)
မြန်မာဗဟုသုတအုပ်စုတိုက်၊
၆၂-ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ- ဦးစိုးဝင်း (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁၀၆)
မြန်မာဗဟုသုတအုပ်စုတိုက်၊
၆၂-ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ဖြန့်ဝေသူ- ရွှေပြည်တန်ခိုးပညာတိုက်၊ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၉၄)
၁၂-နှင်းပန်းလမ်း၊ ရေကျော်-ရန်ကင်းမြို့။

လွန်ပြီးနှစ်- ၂၅၀၀ ကျော် အခါက...

ကပ္ပပါသည် အပူရှိန် ပြင်းထန်လှသော ရှားမီးကြီးတွင်းထဲသို့ ကျရောက်နေသော မြေငယ်၏ ပမာပုံကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသော အပူဒဏ်ကို လူးကာလွန်ကာ ခံစား၍နေရ ရှာလေပြီ။

ကပ္ပပါသည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက်ကိုပေး၍ ကြိုးပမ်းရှာ၏။ မီးကျိုးတွင်းနံရံများကို ကြိုးစား၊ မင်းစားကပ်ကပ် ပြီး တက်ရှာ၏။

သို့သော်- ကာလရှည်လျားစွာ လောင်မြိုက်၍ ထားရကား ထိုနံရံများ၌ ခြေကုပ်မရနိုင်ဘဲ တွင်းထဲသို့သာ လန်၍ကျရတော့သည်။

လူးကာလွန်ကာ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ထန်ပြင်းလှသော အပူရှိန်ကို မြိန်ရှက်စွာ ခံစားနေရလေတော့သည်။

ထိုသို့ သက်လျော့ ကျဆင်းခြင်း ကင်းမဲ့သော အပူဒဏ်ကို တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် မျက်စိစုံပိုက်ပြီး အကြိတ်၍ခံနေရသော

ကပ္ပါသည် တစ်တခါ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ အူထဲနှလုံးထဲမှ ပေါက် ကွဲဖွယ် အသံနက်ကြီးဖြင့် ညည်းညူရှာ၏။

တက်ခေါက် အံ့ကြိပ် အတင်းမိုတ်၍ ထားသော မျက်လွှာ နှစ်ထို့၏ အကြားမှ မိုးသီးတယျ ကြီးမားလှသော မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများ တွေ့တွေ့ကျဆင်း သက်ပြင်းရှူရှိုက် ကပ္ပါ ရင် ကိုကြီး ဖိုလိုက်-ဖိုလိုက်ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးရှာ၏။

တခါတခါ ကပ္ပါသည် အပြင်းအံ့ကြိတ်၍ အတင်းမိုတ် အ တင်းပိတ်ထားသော လေးလံလှသော မျက်စိများကို အားယူ၍ ပွင့်ပြီးသော် ကောင်းကင်ဘက်သို့ မော့ကာ- ရော်ရမ်း- မျှော် မှန်းရှာ၏။

ကပ္ပါသည် လက်ရှိ အလူးအလွန် ခံနေရသော အပူအေးကို တခါတည်း ငြိမ်းအေးအောင် သတ်နိုင်မည့် ကယ်တင်ရှင်ကား- လောကပြင်ဘက် အသက်ဝေဟင် မိုးကောင်းကင်၌သာ ရှိပေ ရာ၏-ဟု ရည်ရော်မျှော်မှန်း အားကိုးရှာ၏။

သို့သော်- ထိုသည့် အာကာသလည်း သူည၏ တည့်ရာဖြစ် သောကြောင့် ကပ္ပါကယ်တင်ရှင်ကို မွေးထုတ်၍ မပေးနိုင်ခဲ့ချေ တကား-

သို့ဖြစ်လျှင် ဤကပ္ပါအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းပြီဟု ဆိုရ တော့မည်လော?

ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရတော့မည်လော?

ကပ္ပါ၏ အဖို့ အေးကွက် အတွက် ဆေးချက် မရှိတော့ပြီ လော?

ဟင်အင်း-ဤသို့လည်း မဟုတ်နိုင်သေးပါချေ။

သူညဟောင်း- ထက်ကောင်းကင်ပုံ ကယ်တင်ရှင် အစစ်ထွက် ပြု၍ မလားနိုင်သော် အရှေ့၊ တောင်၊ မြောက်ဟူသော ကပ္ပါ အရပ် လေးမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်ရန် ကျန်ငိုပေသေး၏။

ယင်းသို့ ရှိသည့်အတိုင်း ကြည့်ရှုခဲ့သော် အရှေ့တိုင်းမှ ၎င်း၊ အနောက်တိုင်းမှ၎င်း၊ ကပ္ပါ အရပ်ဘက်ကို ငြိမ်းသတ်ရန် ဆရာ ကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။

အနောက်တိုင်း ဂရိတ်နိုင်ငံမှ၎င်း၊ အရှေ့တိုင်း တရုတ်နိုင်ငံ မှ၎င်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ၎င်း၊ ပါလေတီနမှ၎င်း၊ အာရှေ့ဗျူနိုင်ငံမှ ၎င်း၊ မီးငြိမ်းဆရာကြီးများသည် ဆက်ခါ ဆက်ခါ ပေါ်ထွက် လာခဲ့ကြကုန်၏။

သူတို့သည် စိတ်တွေ့ လက်တွေ့ အားဖြင့်၎င်း၊ ၎င်းတို့ဖြစ် ထုန်းပေါ်ပေါက်ရာ ဒေသကာလ သမဂ္ဂအားဖြင့်၎င်း၊ ၎င်းတို့ ၏ အဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအားဖြင့်၎င်း၊ ကြံဆတွေးခေါ် ပြုလျှင် မီးငြိမ်းနည်းအမျိုးမျိုးကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြကုန်၏။ သူတို့ သည် ကပ္ပါ၏ ကြေကွဲဘွယ်သော ညည်းညူသံ၊ ဝမ်းနည်းဘွယ် သော ငိုကြွေးသံ၊ မောဟိုက်လှသော ရှူရှိုက်သံ၊ အားဝေယျာ သော ထက်ပြင်းချသံတို့ကို နားမခံသာအောင် ကြားရဖန်များ လှသောကြောင့် အများလူတို့ကဲ့သို့ စားခါ၊ သောက်ခါ၊ အိပ် ခါ၊ သေခါ၊ မနေသာတော့ဘဲ အားခဲ ကြီးကုပ် နောက်မဆုတ် သော လုံ့လဝီရိယတို့ဖြင့် နည်းကောင်း လမ်းကောင်း၊ ဥပါယ် ကောင်းတို့ကို ရှာဖွေခဲ့ကြကုန်၏။

သူတို့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသော နည်းလမ်းတို့ဖြင့် ကပ္ပါအပူကို ငြိမ်းသတ်စေရန် အားထုတ်ခဲ့ကြကုန်၏။

မီးကို ရေနင့်ငြိမ်းသတ်ရမည် ဟူသော အချက်ကို သဘော
တူကြွေးကော ၎င်းတို့သည် ရေကိုချွေးချယ်၍ မညီမညွတ်ဖြစ်ခဲ့
ကြကုန်၏။

ဆရာကြီးအသောက်ကမူ ကပ္ပါအပူသည် နှစ်ကာလသောင်း
လှပြီဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အပင်း အပူ ပြင်းထန်လျက်ရှိခဲ့
သည်။ ရိုးရိုးရေသာမန်ဖြင့် ငြိမ်းသတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရာ၊ သို့
ကြောင့် ကပ္ပါအပူရှိန် မတတ်နိုင်လောက်အောင် ဝေးကွာလှ
သော အာကာသဝေဟင် အသက်ကောင်းကင်၌ တည်ရှိသော
အနောဒတ်အိုင်မှ ရေသည်သာလျှင် တစက်တပေါက် ချလိုက်
ရုံနှင့် ဤကပ္ပါ၏ အပူကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်သော သတ္တိထူး ရှိပေ
ရာသည်ဟု ဟောပြောရှာ၏။

သို့ရာတွင်- ၎င်း၏ အနောဒတ်အိုင်ကား- ပထဝီဝင်တွင်
ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်သောကြောင့် ထိုအိုင်မှ ရေစင် ရေအေးကို
ဆောင်ယူရန်ပင် မလွယ်ဖြစ်ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဆရာကြီးတီးတယောက် ပေါက်
လာပြန်သည်။ ၎င်းက အနောဒတ်ရေအိုင်မှ ရေစင် ရေအေး
ကား မြေလှပါ၏။ ကပ္ပါအပူကို တစက်တပေါက်မျှနှင့်ငြိမ်းစေ
နိုင်ပါ၏။

သို့ပေမဲ့ ထိုသည့် အနောဒတ်ရေစင်ကို ဆောင်ယူနိုင်မဟုတ်သူ
မရှိသဖြင့် အခက်ကြုံရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကပ္ပါအပူကို ဤသို့ပင်
လက်ဝဲကိုင်၍ ကြည့်နေရသောအခါပင်လော။

ဤသို့ကား ကြည့်၍ မနေနိုင်ချေ။ ထိုမျှသန့်စင် မြေသော
အနောဒတ်ရေစင်ကို မရနိုင်ခဲ့လျှင် ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာစသော မြစ်ကြီး
တို့မှ ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရမည် ဟောပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပါသည် အတော် အားတက်လာလေပြီ၊ မြင်ကြီး
မြင်ငယ် အသွယ်သွယ်ထိုမှ ရေကိုခေယု၍ မီးတိုး တွင်းထဲသို့
လောင်းချ ငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးပမ်းပြုလေပြီ။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ဆရာကြီးတယောက် ပေါ်လာ
ပြန်ပြီးလျှင် အစိုးရိပ်လှင်သော အမူအရာနှင့်-
ဟေ့-ဟေ့ ရင်ကြပ်အိုးဟု တားမြစ်ပြန်လေသည်။

ထိုနောက် အဲဒီမီးကျီးတွင်းထဲသို့ လူသားတွေ အသုံးပြုသော
သာမန်ရေကို လောင်းထည့် လိုက်လျှင် မီးမငြိမ်းဘဲ ရေဆူပွက်
လာမှာ စိုးရိမ်သည်။ မီးနှင့်ပူတ်ခြင်း၊ မြှိုက်ခြင်းတို့ကား ရေနှေး
ပူပူ ကျိတ်ကျိတ်တူမှာ ပြုတ်ခြင်းနှင့် များစွာ ကွဲပြားခြင်း မရှိ
ဟူ၍ အမိန့်ပေးပြန်လေသည်။

မီးကိုငြိမ်းသတ်ရန် အကောင်းဆုံးပစ္စည်းကား သဲပင်ဖြစ်သည်။
သဲနှင့်လောင်းဖိုလိုက်လျှင် မီးသည် အခိုးပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ
တခက်တည်း ငြိမ်းချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ပြန် ပြစ်သည်ဟု ဆက်
လက်၍ မိန့်တော်မူလေသည်။

ကပ္ပါသည် လက်ပြီးသော် ကပ္ပါထဲကန္တာရ ကြီးများမှ သဲကို
ထင်းပိုး ယူဆောင်ပြီးလျှင် ကပ္ပါမီးကျီးတွင်းထဲသို့ လောင်းစ
ပြုလေပြီ။

သို့သော် နောက်ထပ် ဆရာကြီးတယောက် ပေါ်လာပြန်
ချေပြီ။ မီးကိုသဲနှင့်လောင်း၍ ဖိုသတ်သောနည်းကား ကောင်း
မြတ်လှပါ၏။

သို့ရာတွင် မီးသက်သက်ငြိမ်းအေး၍ သွားပါမူကား သင့်မြတ်
လျော်ကန်ပေရာ၏။

သို့သော် ဝုက္ခာသည် ကပ္ပိကြီးပါ သိဒ္ဓိ၍ အသစ်ရှုပေါက်မဂ
သဖြင့် မရကပြည်နန်း အဆုံးလမ်းသို့ လျင်စွာ ကြမ်းပေးရ၏။
ထို့ကြောင့် သဲနှင့်ရေတို့ပြီး ခတ်ကျက်ကလေး လောင်းလိုက်မှ
သာလျှင် ပွက်ပွက်ဆူခြင်း၊ ပျိုခြင်းစားမှ ကင်းဝေး၍ အေး
မြသော သုခကို မုချပင် ရရှိပေးရ၏ - ဟူ၍ ဟောပြောပြန်
လေသည်။

ဤသို့ စေသောအားဖြင့် ကပ္ပိမိ ငြိမ်း ဆရာကြီး တို့သည်
အရေတိုင်းမှ ရင်း၊ အနောက်တိုင်းမှ ရင်း ဆက်ခါ ဆက်ခါ
ပေါ်ပေါက်လာကြပြီးလျှင် ကပ္ပိအပူကို ငြိမ်းသတ်၍ အစား
ဓာတ် တည်ဆောက်ရေး အတွက် သေနင်ပျူဟာ မျိုးစုံနှင့်တကွ
နည်းပရိယာယ်အဝဝ ဥပါယ်ကောင်း မှန်သမျှကို ဟောပြော
ပြသခဲ့ကြကုန်၏။

သို့သော် ကပ္ပိကား “အေးဆရာ မလောင့်တာ၊ လူမမာ
မခံချီ” ဟူသော အခြေအနေ၌သာပင် ရှိချေသေး၏။ ထိုဆရာ
ကြီးတို့၏ နည်းထူး နည်းမြတ်တို့ကို တသခဝမတိမ်းဘဲ ပယ်ပမ်း
မစောင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ချေပြီ။ သို့ကျင့်သုံးသောအခါ အစ
ပထမ၌ သင်္ဂြိုဟ်တော်တန် ဟန်ပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ရမကော
အတန်းကြာလျှင် ခုတ်ရင်းသို့ပြန်ပြီး နာလှင့်ထရသည် ဟူ၍ပင်
မရှိခဲ့သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ကပ္ပိသည် မည်သူ၏ နည်းကို လိုက်နာကျင့်သုံး
ရမည်ဟု မသိတော့ဘဲ ဝေဝေဝေဝေ ယောင်ချာချာဖြင့်၍ နေချေပြီ။

ဆေးနည်းပေါင်း စုံလှရကား ငါးသိုင်းမျှား ဟင်းဟုန် ဟူ
သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

ထိုမှတစ်ပါး သူ့ထူးဂုဏ်ထူး အစုံတို့ဖြင့် ချီးကျူးခြင်း ခံကြ
ရသော ထိုထိုမီးသတ် ဆရာကြီးတို့သာလျှင် မကားသေး အခြား
အခြားကုန်သော ဘေးမီးတို့ကဲ့သို့ နှစ်ခုနှင့် မောင်းထ၍ ကုလို
ကြသော သမားပေါက်တို့သည်လည်း ကပ္ပိအနှံ့အပြား အကြံ
အကြားမှမကျန် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြလေပြီ။

သို့သော် ကပ္ပိကား ထူးခြားနား ဘဝ၌ပင် ငဲ့လည်လျက်
ရှိချေသေး၏။

အမှန်မှာ အားလုံးသော မီးသတ်သမားကြီးတို့၏ ပိးငြိမ်း
နည်းတို့ကား ပြောရာဟောရာ၌ ကပ္ပိမီးစား ငြိမ်းအေးလိမ့်
မည်ဟု ထင်မှတ်ရစေကာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ရာ၌မူကား လေ့ယ
တူကြောင်း တွေ့ရချေသည်။

မုန်လု၏။ ပြော၍ဟော၍ ကောင်းသလောက် (ဝါ) လွယ်
သလောက် လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သော အရာတို့သည် ဤလောက၌ များ
စွာပင် ရှိကြကုန်၏။

ဥပမာ- မီးကိုငြိမ်းသတ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော
ပစ္စည်းကား ရေပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသည်ရေသည် မီးဘိုင်းကို
မငြိမ်းသတ်နိုင်ဘဲ ကဲ့သို့ ဖြစ်ရ၏။

ပိးကြီး ပိးနိုင်၊ ရေကြီး ရေနိုင် ဟူသော-ကားကို အသုံးပြု
ရ၏။ နည်းပါးလှသောရေသည် ကြီးမားလှသောပိးကို ငြိမ်း
သတ်နိုင်ချေ၊ မီးကပင် ရေကို မျှိုဝါး၍ စားလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား
တတ်ချေသည်။

ဤကပ္ပိလောကရှိ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ စသည်
တို့၌ တည်ရှိသော ရေအားလုံးတို့ဖြင့် သူ့ခိုယနေမင်း၏အပူဓာတ်
တခုကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ပါမည်လော-ဟူ၍ စဉ်းစားရာ၏။

ဤရေအားလုံးသည် ထိုသည့် နေပင်း၏ အပူအသက်ကို ငြိမ်းသတ်နိုင်သည့် စဉ်းစားလိုလျှင် ယခုနေ့ကို ၎င်း၏ လက်ရှိ တည်နေရာ ဋ္ဌာနမှ ရှေ့ပြောင်းပြီးလျှင် ကပ္ပါ ရေစုနှင့် ပိုင်တရကွာ တွင်ထား၍ ကြည့်ရ၏။

ယင်းသို့ နေသည် ဤကပ္ပါမြေပြင်၊ ရေပြင်နှင့် မိုင်တရကွာသို့ ရောက်၍လာခဲ့သော်- ကပ္ပါမြေရော၊ ကပ္ပါရေပါ မည်သို့သော အခွဲအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ကုန်ကြမည်နည်း။

နေ၏အပူငြိမ်းသတ်နိုင်သည့် နေနေသာသာ ဒုဗယ်ကြီးမားလှသော ထိုသည့် ရေစုလာသည် နေစုရှာမရဘဲ လွင့်ပါး ချုပ်ပျောက်၍ပင် သွားပေရ၏။

သို့ဖြစ်ရာ- နေဆယ်ထူမက အပူကြီးလှသော ကပ္ပါ၏ရကွအပူကို အစတိုးငြိမ်းနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ရေဒုဂယ်ကို ရရှိရန်ကား- စိတ်ကူး၌သာ (သို့မဟုတ်) ဟောပြောရာတို့၌သာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့သာ ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိနေချေတော့လေပြီ။

ယင်းသို့ဖြင့် ကပ္ပါသည် ဆရာ အမျိုးမျိုးနှင့် လုံးထွေးကာ ဇာတ်မျော၍လာခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၅၀၀- အချိန်အခါသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါဝယ် “ဂေါတမဗုဒ္ဓ” ဟူ၍ ကပ္ပါသမိုင်း၌ ဆရာတပါးအဖြစ် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ။

အထက်ထက် ခေတ်အခါများက မီးသတ် ဆရာများကဲ့သို့ ကပ္ပါအပူကို ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ဆက်သက်၍ သတ်ငြိမ်းရန်ကြွေးကြော်လိုက်လေပြီ။

ဗုဒ္ဓသည် ရေကိုလည်းမညှင်း၊ သဲကိုလည်းမပြော၊ သစ္စာတည်းဟူသော အမုန်တရားကို ညှိတော်မူလိုက်၏။

ထိုအမုန်တရားကား- အခြားမဟုတ်- မီးကို မီးမှန်း၊ သိမှုတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဤကပ္ပါ၌ ရှေးခေတ်က လူသားပင်ဖြစ်စေ၊ ယနေ့ ခေတ်လူသားပင်ဖြစ်စေ၊ မီးကိုမီးမှန်း၊ ပူတတ်ပန်း၊ ပူလောင်တတ်မှန်း မသိခြင်း ကြောင့်သာ ပီးလောင်ခြင်း မီးမြှိုက် ခြင်းကို ခံရခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ကပ္ပါဒုက္ခဆိုတဲ့ မီးကိုမီးမှန်းသိအောင် ကြိုးပမ်းဖို့ အရေးကြီးလှပေတည်း။

နိဒါန်း

ဆိုလူသား သစ်တာများနေသလဲ?ကား
ဖျာပုံ ရိုး ခေးခရဲမြို့ ကွင်းကျောင်း၌ တောင်တွင်းကြီး
ဆရာတော် ဟောကြားတဲ့ အနတ္တတရားနှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါန်တရား
များကို စုပေါင်းထားတဲ့ တရားဟောပြင်ပဲ။

ခေးခရဲ တရားနာပရိသတ်တို့သည် ၎င်း တရားတော်များကို
အသံဖမ်းကော်ဖြင့် ဖမ်းယူ၍ ထားခဲ့ကြကုန်၏။

ဤတရားတော်များသည် ဗုဒ္ဓတရားရှင်ခဲ တရားတော် အသံ
အနှစ်းတူဖြစ်၍ အသစ် အဟောင်း ခေတ်ဖွီး လူသားနှစ်ရပ်
လုံးပင် ကြားနာထိုက်၊ ဖတ်ရှုထိုက်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွဲမြောင်းသော အသံ
ဖမ်းပက် ကော်ပြားအတွင်းမှ ထိုတရားတော်များကို လက်ရေး
တို့၊ လက်ရေးရှည်တို့ဖြင့် ကူးယူဆွဲထုတ်၍ ရုပ်လုံးပေါ်ရန် ကြိုး
ပမ်းခဲ့လေပြီ။

ထိုသို့ ကူးယူပြီးနောက် ထိုကော်ပြားတရားမူကို ဆရာတော်
ထံသို့ တင်ပို့၍ ပြင်ဆင်ဆင်သင်သော အချက်များကို ပြင်ဆင်
ပေးပါရန် ခွင့်ပေးလျှောက်ထားခဲ့လေပြီ။

ဆရာတော်ကလဲ ပြင်ဆင်ရုံမကဘဲ အချို့နေရာများတွင် အ
လွန် အဖိုးတန်သော အချက် အလက်များကို ဆက်ထည့်၍ပင်
ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် အမြတ်ထွက်ခြင်းပေ
တည်း။

မိမိ၏ ကိုယ်ကာယအပါအဝင် ခန္ဓာငါးပါးကိုပင် ငါမဟုတ်၊
ငါဟာမဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တမဟုတ်-ဟု အတိအကျ ဟောညွှန်ခဲ့ရာ
အပြင်ဗဟိဒ္ဓအပဋိတည်ရှိသော လယ်၊ ယာ၊ ကိုင်း၊ ကျွန်း၊ ဥယျာဉ်

နိဒါန်း

မိသားစု၊ ရွှေငွေ ကျောက်သံ အတန်တန်နှင့် ဝတ်ဆင်ငန်၊ စား
သောက်ရန် ပစ္စည်းတို့တွင် အဘယ်မှာ ငါဆိုတဲ့ စားလုံးကို တပ်
ဆင်တွယ်ရာ လိုတော့မည်နည်း။

ပ.နေ မြန်မာနိုင်ငံ၌ စတင် အသက်သွင်းနေသော မြန်မာ့
ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ် သည်လည်း ငါ့ဗြူတံရေးပင် မဟုတ်ပေ
လော့?

ပြည်သူပိုင်ပြုလုပ်ရေး- ဟူသော ခေတ်သစ် ဝေါဟာရသည်
ငါဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလိက စကားလုံးကို လက်မတုန်း ချေမှုန်းတဲ့ အနု
မြူနိုးဖြစ်လေသည်။

အတ္တစွဲကို မဖြုတ်နိုင်လျှင် လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ၌
တိုးတက် အောင်မြင်မှုကို မရနိုင်သလို အာရုံ ငါးပါးပစ္စည်း
ပစ္စယတို့တွင် ငါတပ်ဆင်မှုကို မရပ်ဆိုင်းနိုင်လျှင် (ဝါ) တွင်းတွင်း
နှင့် ရှင်းရှင်း ပြောရသော် ပုဂ္ဂလိက ငါ့စွဲကို မဖြုတ်နိုင်လျှင်
လောကီလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ၌လည်း မိမိတို့ရည်မှန်းတိုင်း အောင်ပန်း
ဆွတ်ခူးရန် အတန်တန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာဆိုရှယ်လစ် ပန်းတိုင်သို့ ဦးတည်ချီတက်
သော မြန်မာလူသားတိုင်း အများကိုပြင်၍ အဖျားကိုထွင်ပြီးလျှင်
ကွင်းကွင်းကြီး ရှေ့သို့ဆက်ခိုက်ရန် ဤစာအုပ်ငယ်ကို တင်ဆက်
လိုက်ရပါသတည်း။

အရှင် သာသန
နတ်မှီတောရတိုက်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့။

အပန်းလွှာ

အိုလူသား-

သင်ဘာမှားနေသလဲ? မေးသင့်သားဘဲ။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လူသားဟာ အမိဝမ်းကြောတိုက်မှ အပြင်သို့ သက်ဆင်းခဲ့သော အချိန်မှစ၍ လူပေါက်စကလေးအနေနဲ့ အမှားတွေချည့် ဆက်တိုက်သင်ခဲ့ရတယ်။ လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ပြောခဲ့ရတယ်။

မုန့်လူ၏။ လူ့လောက အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ လာသော လူပေါက်စသည် မိန်းမကြီး ၂-ယောက် ၃-ယောက် အလယ်သို့ မျက်စိဆူငယ်နှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟိုမျက်နှာ၊ ဒီမျက်နှာတို့ကို လူပေါက်စသည် သူ၏ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစွဲဖြင့် ကြည့်ရှု၏။ မြင်ကားမြင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့တာမုန်းမှ မသိသေးချေ။

“ယောကျ်ားကလေးဟေ့” (သို့မဟုတ်) “မိန်းမကလေးဟေ့” သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုသံ ဆူညံလျက်။

သို့ပေမယ့်လို့ လူပေါက်စ၏နား၌ လမ်းပေါ် မောင်းသွားတဲ့ လှည်းသံနှင့်မခြား ဘာတလုံးမျှ သူနားမလည်သေးချေ။

သူ့နားထဲဝင်လာတဲ့ “မိန်းမ” “ယောကျ်ား” ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကိုက အမှားတွေချည့် မဟုတ်ပါလော့?

ထိုနောက် ရက်ပေါင်း အတန်ကြာလာတဲ့ အခါကျတော့ မိန်းမကြီးတယောက်က သူ့ကို နို့ချို တိုက်ကျွေး၏။ ပွေ့၏။ ရို၏။ ချော၏။ သင်ပြု၍ပေး၏။ ယောကျ်ားကြီး တယောက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြပြီးလျှင် ဖေဖေ ဖေဖေဟု အတပ်ထပ် ပြော၏ ဆိုခိုင်း၏။

လူပေါက်စသည် မပြိုကလာ ပြိုကလာနှင့် အမှားတွေကို လိုက်၍ဆိုရှာ၏။ ယင်းသို့အားဖြင့် လူပေါက်စသည် အမိ-အဖ-ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတို့၏အလယ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အမှားတွေကို သင်ယူရင်း၊ မှတ်သားရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွား၍ လာခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့သင်ယူ မှတ်သားလာခဲ့သော အမှား ထုထယ်ကား ကြီးမား၍၊ ထွားကြိုင်း၍၊ ခက်လက်ဝေဆာ၍ လာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှား၍ မရနိုင်လောက်အောင် အပြစ်ခိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဤသို့သည်ဖြင့် လူပေါက်စသည် အမှားတွေနဲ့ သူ့ဘဝကို စတင် ပျိုးထောင်လာခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အမှားတို့၏ အလယ်၌ ကြီးထွား၍ လာခဲ့သည်။

သူ့ရှု အတွင်း အဇ္ဈတ္တကိုယ်ကာယ တက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ပါဦး-

အမိအဖလုပ်သူ (သို့မဟုတ်) အုပ်ထိန်းသူတို့က ကလေး၏ ဆံပင်ကစပြီး ခြေဖျား ကျအောင်သော အစိတ်အပိုင်း တွေကို

ပြုပြင်၍ ပေးခဲ့ကြကုန်သည်။

ကလေးရွှေဆံပင်ကို သပ်သပ်သင်ယပ် ဖီးပေးလိုက်ပါ။ ဆံပင် ရှည်လာပြီး ရှင်းရှင်းထား။ သန်းဥတွေ တွယ်လာ တတ်တယ်။ ဘယ်လိုဆီမျိုးလိမ်းရမယ်၊ ဘယ်လိုဆီနှင့် ဖိးရမယ် စသည်ဖြင့် မိပင်နှင့် ပတ်သက်သော သင်္ခန်းစာတွေ အများကြီးပေးလေ့ ရှိတယ်။

ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ၍ကား လုပ်နေပါ၏။

သို့သော်လည်း ဘာကြောင့်၊ ညာကြောင့် ဟူ၍ကား ကလေးက နားမလည်။

ဒါလို နှစ်ရှည်လများ ကြားရဖန် များသောအခါ ငါ့ဆံပင် ပါကလား ဟူ၍ သိ၍လာတော့သည်။

လူကြီး၊ သူကြီးများက ပြေးဆို ညွှန်ပြတဲ့ နည်းလမ်းများကို လိုက်နာ၍ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်စာ အင်္ဂါများကို ပြုပြင်လေတော့သည်။ မှမ်းမံခလတော့သည်။ မျိုး-ရိုးမရိုက်၊ ဒေသအလိုက်၊ လူများစု အကြိုက်ကိုလိုက်ပြီး အချောထိုက်ခံခလတော့သည်။

ယင်းသို့ အဘမြတ်အတတ်သင်ဆီတွဲ လူ့စည်းပိုင်း အတွင်းမှာ ချာလည်၊ ပတ်လည်၊ ချာချာလည်ခင်းကပင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လူ ပေါက်စသည် အသက် ၄၀-၅၀-အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ထိုမျှ အရှိန်လှန် ပြုပြင်၍ ထိုမျှအစွဲတွေ မိုင်မာလာတဲ့ အရွယ် ရောက်ခါမှ ယောကျ်ားမဟုတ်၊ မီးမဟုတ် ဟူ၍၎င်း၊ ကေ သာ-ဤဆံပင်သည်၊ ဆံပင်လဲဟုတ်၊ ငါလဲမဟုတ် ဟူ၍၎င်း၊ တတွတ်ဒုတ်နှင့် မလွဲလေပေ ရှုတ်တတ် ပြီးလျှင် လူပေါက်စ သာဝတန်းက အများတွေကို အမှန်သို့ ရောက်အောင် ပြန်လည် အားထုတ်၍ နေရပြန်လေပြီ။

လူပေါက်စ တဝကနေပြီး လူသားရဲ့ အသက် တဝက်သီသီ ရောက်အောင် သယ်ယူလာခဲ့သော မပြတ်မလပ် ဒလစင်ဒင်ယူ မှုကြောင့် မှတ်ဒီသားမိဖြစ်၍နေသော ယင်းကြောင့်လဲ ခွဲ၍နေပြီ ဖြစ်သော အနားတွေကို အကုန် ပယ်ပျောက်၍ အမှန်သို့ရောက် အောင် အားထုတ်ဖို့ကား သေးငယ်လွယ်ကူသောကိစ္စဟုတ်ချေ။

အင်မတန်မြင့်မောက်လှသော တောင်တက် လုပ်ငန်း တရပ် ပါပေ။

မှန်လှ၏။ လူပေါက်စသည် နာပညတ်တွေ များများတတ် လာလျှင် စကားတတ်လာပြီဟု ဆိုကြသည်။

ထိုနောက် ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ဝိုင်းဝိုင်း ပြားပြား ခြားနားသော ပုံသဏ္ဍန်ရှိတဲ့ စကားလုံးဆိုတဲ့ ပညတ်တွေကို လိုက်၍ သင်ယူပြသသည်။ မှတ်ထားပြန်သည်။

ပြီးတော့သစ္စပညတ်တွေ၊ အတ္တပညတ်တွေကို ဆက်၍ ဆက်၍ တိုးထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီအခါမှာ သူ့ကို စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု သမုတ်ကြလေသည်။

တပန် ပြန်မာနိုင်ငံရှိ တရားကွန်းများသို့ဖြစ်စေ (သို့မဟုတ်) အခြားနိုင်ငံများရှိ ယောဂလုပ်ငန်း အားထုတ်ရာ အာရှရပ်များ သို့ ဖြစ်စေ သွားရောက် လေ့လာခဲ့လျှင် ပညတ် ပရမတ်တို့မှ ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပကတိအားဖြင့် တကယ်မှီ၊ အမှန်ရှိ၊ အာဏာရှင်၊ တန်ခိုးရှင် တဦး၏ အမိန့်ကြောင့် ရိုလာ ရသည် မဟုတ်ဘဲ အမြဲတစေ အဟုတ်ကိုရှိနေတဲ့ သဘာဝကို ပရမတ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။

၎င်းကား အနာဒိ-အနန္တဖြစ်၍ အစမထင်၊ အဆုံးလဲမပြင်ရတဲ့ သဘောတရားဖြစ်သည်။

သိပ္ပံပညာဆရာတို့၏ မက်ထားနှင့် ဖြိုစိတ်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပ-အာ-ဝါ-ဘေ တို့သည် ပရမတ်လို ခေါ်ဆိုကြတဲ့ သဘော တရား၏ လက္ခဏာများကို အကုန်ဆောင်ကြကုန်၏။

ပရမတ်ဟူသောပုဒ်၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို အပြည့်အစုံ ငုံ့မိ ကြကုန်၏။ ပ-အာ-ဝါ-ဘေ ဆိုတဲ့ ရုပ်သားတို့သည် အချိုးသဏ္ဍာ ကိုက်ညီစွာ အကြင်အခါ၌ ပေါင်းစပ်မိကြကုန်၏။

ထိုအခါ သဏ္ဍာန်တမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုသဏ္ဍာန် ကို စွဲပြီးတော့ သဏ္ဍာန်ပညတ်ဆိုတာ ပေါ်၍လာသည်။

ထို့ပြင် ဓာတ်လေးပါး၏အစုအဝေးဟုဆိုအပ်တဲ့ မက်ထားနှင့် ဖြိုစိတ် သဘာဝတိုင်းကို နာမပညတ်ဆိုတဲ့ အမည်အသီးသီးအပ်အပ် လိုက်ပြန်သည်။

ဤနရာတွင် နာမပညတ်ဆိုသည်ကား ဘာလဲ။ ပရမတ္ထ အားဖြင့် အဟုတ်ရှိတဲ့ ဓာတ်လေးပါး၌ အပေါင်း အစုအဝေးကို ခြေစိုက်၍ လွယ်ကူစေရန် မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ အမည် ဖြစ်သည်။

အမည်ဆိုသည်ကား လူသား၏ နှုတ်ဖျားတွင်သာ တည်ရှိနိုင် ၏။ အနှစ်သာရ ဘာကမူမရှိတဲ့ သဘာဝဖြစ်ချေသည်။

ခွေး (သို့မဟုတ်) နွား-ဟူသော နာမပညတ်များမှာ သက် ဆိုင်ရာ တပ်ဆင်ဖို့ -သတ္တဝါ တမျိုး မရှိပါ။

ထိုအတူ ရွှေနှင့်ငွေဆိုတဲ့ နာမပညတ်တို့ဟာလဲ လူအများက သမုတ်၍ထားသော အာ-ဝါ-ဘေကြီးကို အမှီပြုကြကုန်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ နာမပညတ်မှန်သမျှသည် တကယ်ရှိတဲ့ မဟာဘုတ် အစု တခုခုရှိစရာတွယ်စရာရှိမှသာ ပေါ်လွင်ထင်လျှားစွာ ၎င်း၏

အနစ်သာရကိုဖော်ထုတ်နိုင်သည်။ ရုပ်မြင်နှင့် နာမပညတ်တို့သည် အစဉ်မပြတ် ထပ်လျက်၊ ဟတ်လျက် တည်၍ကြမြဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ထပ်လျက်နေပုံကို တိကျစွာ မြင်ရမည်။ မြစ်တခြား၊ အမည်ပညတ်တခြား ပြတ်ပြတ်သားသား အမြင်မှန် ပေါ်ရမည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ယင်းသို့တခြားစီ သီးသန့်၍ မမြင်ခဲ့လျှင် နာမပညတ်ကိုဘဲ အဆိုင်အခဲထင်ပြီး အစွဲဝင်၍ နေတတ်သည်။ ထိုအမှားစွဲတို့အား ပြီးစွဲ ဖျောက်ဖျက်ရန် အင်ပတန် ခက်ခဲသော အရာများ ဖြစ် ချေသည်။

နာမပညတ်တွင် တန်ဖိုး တပ်ဆင်၍ထားရာ ထိုတန်ဖိုးကို တကယ်ရှိအနေဖြင့် ယုံကြည်မှုကြောင့် နာမပညတ်ကို ငန်းငန်း တက် စွဲမက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်က သုံးစွဲခဲ့သော ငွေကြေးများကို ပမာအပြင်ဖြင့် ရှုထု၏။

ထိုခေတ်က တစုတန်ဖိုးရှိသော ဂျပန်ကြေးသည် ယခုခေတ် ၌ ၎င်းတန်ဖိုးကို မအောင်တော့ချေ။

၎င်း၏ တန်ဖိုး လုံးဝ ဆိုပ်သျှင်းသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

အဘယ်ကြောင့် ဆိပ်သျှင်းရသနည်း?

မူလကတက ၎င်းတန်ဖိုးအတွက် အာမခံချက် (သို့မဟုတ်) ၎င်းတန်ဖိုး၏ မှီရာအထည်ကိုယ် ခြစ်မရှိ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ် သည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် အမာထယ်၊ မြစ်ကို အမှီအခွဲ သမားပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမပညတ်ကား အမှီသဘာဝ တွေကို ကွဲ

ပြားခြားနားစေရန် အသီး အသီး မှည့်ခေါ်ထားသော အမည် ပြစ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူပေါက်သည် မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်ပြီး ဤလူ့ဘောင် လောက အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ဒေမှစ၍ နာမည်ပညတ်ဆိုတဲ့ အမှားတွေကို ကြားနာ၍ လာခဲ့ရ သည် သင်ယူ၍လာခဲ့ရသည်။

မစွဲစွဲအောင် အစီအမံပညတ် တွေကို အမြဲ တတွတ်တွတ် ရွတ်ခဲ့ရသည်။ တမခါတခါ နာမည်ပညတ် တခုတလေ ပေ့သွားလို့ အချိန်အနက် အကြိမ်းအပောင်းပင် ခံခဲ့ရသေးသည်။

ထိုမျှ အစွဲနာအောင် အားထုတ် မှတ်သား၍ လာခဲ့သော နာမည်ပညတ်ကို တရာ့ခွင်သို့ ဝင်ရောက်တဲ့ နေ့မှာမှ စိစစ်ရန်လို ကြောင်း သဘောပေါက်၍ လာလေသည်။

ဝင်စစ်မှာ ရုပ်ခြစ် အမာထယ် အခံခိုသော နာမည်ပညတ်များ ကို ထိုအာမခံပစ္စည်းနှင့် ကွဲပြား၍ တခြားစီ ဖြစ်အောင် ရှာဖွေ လိုသည်။

တစ်တိုးရှိသော ဝါဝါ-သတ္တု အခဲကလေးကို ရွှေဟူ၍ နာမ ပညတ် တပ်ဆင်ထားသည်။ ရွှေသည် ထိုသတ္တုဝါဝါကလေး၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသတ္တုကလေးမှာ တန်တိုးရှိသည်။

၎င်းကို မြန်မာ ဘာသာအားဖြင့် ရွှေဟုခေါ်သည်။ ပါဠိ ဘာသာအားဖြင့် သုဝဏ္ဏ ဟူ၍ ထင်ပျားသည်။

ဤသို့အားဖြင့် အခြေခံအမာထယ် ရုပ်ခြစ်ရှိသော နာမည်ပညတ် များ၏ အလယ်၌ ၎င်းတို့၏ အကူအညီဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီး ထွား ရင့်ကျက် ခြင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သော လူပေါက်သည်

လူ့အစဉ်းအရှုံးဝင်တယောက် ဖြစ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် နာ မည်ပညတ် တချိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလျက် နေချပြန်ချေပြီ။

၎င်းကား ဘယ်လို ပညတ်မျိုးလဲ။ အမာခံအမည်ကို ခြစ်မရှိပါ။ အမည်နာမ သက်သက်သာရှိ သော ပညတ်မျိုးပင်။

အထပ်လျှားဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဥပမာကို ဆောင်ရသော် ယုန်ချို၊ လိင်မွေးသော နာမည်ပညတ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ယုန်ချို ဟူသော နာမည်ပညတ်ပင် ပေါ်လွင်ထင်ပျား၍ နေ စေကာ ၎င်းနာမည်ပညတ်က ကိုယ်စားပြုသော ချိုကား သတ္တဝါ မှာ မရှိချေ။

ဤသို့အားဖြင့် အထည်ကို (ဝါ) အမာခံခြစ် မရှိဘဲနှင့် ဖြစ် ပေါ်လာသော နာမည်ပညတ်မျိုးကား စိတ်ကူးခြစ်ကို အမှီပြုခဲ့ လေသည်။

အမှီနာမည်ပညတ် အမျိုးမျိုးကို ထိုးထွင်း တိထင်ခဲ့သော လူ သား၏ အသိဉာဏ်သည် တပည့်ဦးဖြည်း ရှင်ကျွန်းခြင်းသို့ရောက် လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ လူသည် စိတ်ကူးခြစ်များကို စတင်တီထွင်လေသည်။ ယင်းသို့တီထွင်ပြီးနောက် လူသားသည် သူတီထွင် ဖန်ဆင်းထား သော စိတ်ကူးခြစ်များကိုလဲ နာမည်ပညတ် ဆိုတဲ့ ဖွယ်ဖွယ် ဆရာ အမည်တို့ကို တပ်ဆင်၍ ပေးခဲ့လေသည်။

အလွယ်ဆုံး ဥပမာအနေဖြင့် မနုဿိဟဆိုတဲ့ နာမည်ပညတ်ကို ကြည့်ရှုစေ၏။

ဤလူတပိုင်း၊ ခြင်္သေ့တပိုင်းအနက်ရှိတဲ့ မနုဿိဟဆိုတဲ့ နာမ ပညတ်ကို တပ်ဆင်ရော ရုပ်ခြစ်အမာကား အဘယ်မှာ ရှိပည်

နည်း။

သို့ရာတွင် အဘက်ဘက်၌ တိုးတက်နေသော လူသားသည် အလျော့မပေးဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ၏ မျက်စိအစုံဖြင့် မြင်စားသော လူ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းနှင့် ခြင်္သေ့၏ အောက်ပိုင်းကိုယ်နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်၍ ပေးခြင်း စိတ္တဗြဟ္မကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

ဟိန္ဒူ လူမျိုးတို့၏ ဘုရားငယ် ဆယ်ဆူတွင် စတုတ္ထကြိမ် မြောက် နရသီဟသည် မနုဿိဟ၍ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆောင်လေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ရုပ်မြင်အမာမိမိ၍ ရှေးလူများထွင်ခဲ့သော နာမပညတ်တို့ကို အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း ဆိုင်ရာ ဒဏ္ဍာရီစာပေများတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အမြောက်အမြား တွေ့ရလေသည်။

ငှက်ထပိုင်း၊ လူတပိုင်းပုံထုထားတဲ့ စိတ်ကူးခြေမိလဲဘဲ ကိန္နရာဆိုတဲ့ နာမပညတ်ကို ထိုနည်းအတူပင် ဆောင်ယူ၍ ဒဏ္ဍာရီစာပေနယ်၌ အလွန်ထင်လျှားခဲ့လေပြီ။

ဤသို့သော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တို့သည် အရင်းကိုစစ်၍ အမြစ်ကို ရွာလိုက်သော် မရှိနာမပညတ်တို့သာ ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။

ထိုထိုသို့သော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကို အကြိမ်ကြိမ် စစ်ခြင်း၊ အဖန်ဖန်စစ်ခြင်းဖြင့် ယနေ့ခေတ် သိပ္ပံပညာ အဆင့်သို့ ရောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့သည်။

ခေတ်ပေါ် ဆေးဝါးဆိုင် သိပ္ပံပညာသည် ရှေးလူတို့၏ လက်ဝဲ မှော်ပညာမှ တိုးတက်လာ၍ ဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုကြကုန်၏။

ဦးခေါင်းမှာ ဦးချိုတပ်အားသော စုန်းပမောဂ ဆရာသည်

ယနေ့ခေတ်ပေါ် ဆေးဆရာဝန်တို့၏ ရှေ့ပြေးဖြစ်သည်။

ပုဇွန်များ၊ ကင်းမလက်မဲများ၊ ကျားသစ် စွယ်များ၊ မြေပွေးများ ဆေးမကင်းသော ဆေးဝါးများသည် ဤကပ္ပါလောကတွင် ပထမဆုံးပေါ်တဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းများဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်းအတတ်မှနေပြီး ယနေ့ခေတ်ပေါ် ဓာတုဗေဒနှင့် ဆေးပညာများ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။

ထိုနည်းအတူပင် ကပ္ပါ၏ အနုပညာများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဘာသာများနှင့် ကြုံစည်တေးတောကြသော အဘိဇ္ဈာပညာရှင်များသည် ရှေးခေတ် ဒဏ္ဍာရီ၌သာ အခြေစိုက်ခဲ့ကြကုန်၏။

ကျောက်ခဲကို ခလုပ်တိုက်၍ လဲကျသောကလေး (သို့မဟုတ်) ဆူးခြုံကိုကိုင်မိ၍ လက်ကို ဆူးစူးခဲ့သော ကလေးများ၏ စိတ်၌ ထိုကျောက်ခဲနှင့် ဆူးမှာ မသမာသော ရန်ငြိုးစိတ် မှီသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးသည် ကျောက်ခဲကို ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်သည်။ ဆူးခြုံကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ကောင်းကင်မှ မိုးတိမ်များ၊ ကျောက်ဆောင်များ၊ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ပန်းပွင့်ကြီးများတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ကို ထိတ်လန့် စေတတ်သည်။ ပျော်မြူး စေတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကလေးဘဝကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ပြန်လည်၍ သတိပြု နိုင်ကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်မရှိသော အဝိညာဏက ယမင်းရုပ်ကလေးများကို ချော့ခဲ့ကြကုန်၏။ မြူခဲ့ကြကုန်၏။ လှပသော

အဝတ်တန်ဆာများကိုဆင်၍ပေးခဲ့ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသော အစားအစာများကို ခွဲဝေ၍ ကျွေးမွေးခဲ့ကြကုန်၏။

ညဉ့်ကာလအချိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်အဆင် အားဖြင့် ကြောက်ဖွယ်လန့်ဖွယ် အန္တရာယ်တို့ဖြင့် အပြည့်အနှက်ရှိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲနေထိုင်တဲ့ အိမ်တွင်းသို့ပင် ညအခါ မှောင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ အကောင်တွေ အရှိအရှိ ဝင်ရောက်လာကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိဖုရားနှင့် အုပ်ထိန်းသူများက တာမှမရှိပါဘူး။ တာမှမခကြောက်နဲ့ သွားသားသွား ဟူ၍ အားပေး အားခံမှာ ကြံလုပ်ကြစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှောင်တွင်းသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်၍ မသွားခဲ့ကြချေ။

ယနေ့ လူသားထု တရပ်လုံးကို ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း တယောက်စာနေနှင့် သုံးသပ်ပြောဆိုချက် အဲဒီလူသား၏ငယ်စဉ်အခါက (ဆိုလိုရင်း မနုဇာတိအလောင်းက) အကြောက်များနှင့် အမျှော်များ၊ အားပျက်မှုများနှင့် အားတက်မှုများသည် ဓဏ္ဍာရီစာပေတွင် ပေါ်ထင်စွာပါဝင်ခဲ့ကုန်၍ အာသာရေးဆိုင်ရာ၊ ယောကရေးဆိုင်ရာ အစဉ်အလာ ဥဒါန်းအသွင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်သို့ ရောက်၍ လာခဲ့ကြကုန်ပြီ။

မှန်လှ၏။ လူသားသည် သဘာဝအားဖြင့် အစူးအစမ်းနှင့် အငမ်းအမြန်းတူသူဖြစ်သည်။ ဟိုဟာ၊ ဒီဟာ သိရာတွေကို စပ်စုလိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဒါကြောင့် သူသည် သူတွေ့ရှိသိမြင်နေရသော အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်းရင်းစစ်၊ အမြစ်အခြေကို လိုက်လံ ရှာဖွေသူ

ဖြစ်၍လာသည်။ အကြောင်းတရားကလည်း ကပ်လျက်နေသော တူတအကြောင်းနှင့် မူလအကြောင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

၎င်းတို့တွင် ယနေ့ခေတ်သို့ ပညာသည် ကပ်လျက်နေသော တူတအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ခဲရာခဲဆစ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြေရှင်း၍ ပေးနိုင်ခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် မူလအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ရာ၌မူကား အမှန်ကို ပြောရလျှင် ယနေ့ကပ္ပာယံ ပညာအဆိုဆိုး လူသား အတွက်ပင် အဖြေရောက်တဲ့ ပြဿနာတရပ် အနေဖြင့် တည်ရှိလျက်နေဆဲပင်။

သို့ရာတွင် ပဝေဏီခေတ် လူသားအတွက်မူ နွေစဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်ပျက်နေကျ သဘာဝများနှင့်အခြေခေါ်၊ အရှင်းခက်တဲ့ ပဟေဠိများ အဖွင့်၌ တည်ခဲ့ကြကုန်သည်။

ဥပမာ-မိုးရွာတဲ့ သဘာဝကိစ္စကလေးတခုကို ကြည့်ကြပါစို့။ ယနေ့ ကပ္ပာယံ ယနေ့ လူသားအားလုံးသည် မိုးရွာခြင်း၏ အကြောင်းကို နည်းများမဆို သိကြလေပြီ။

သို့သော်-ကိစ္စရှေးလူကိစ္စကား ဤမိုးရွာမှုသည် ပဟေဠိအဖြစ်၌ပင် တည်ရှိခဲ့လေသည်။

ရှေးခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူသားသည် ဖွဲ့ပြင်းခြောက်သွေ့ နေသော မြေပြင်ပေါ်သို့ မြေကြည်လင်သော မိုးရည်ပေါက် ကလေးများ ကျလာတာကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ သူ့စိတ်တွင် ကြည်လင် ရှင်မြူး လာသည်။

မိုးရည်နှင့်ထိတွေ့ခြင်းကြောင့် မြေကြီး စိုထိုင်းလာပြီးနောက် များမကြာပီ စိမ်းစိုသော မျက်ပင်ကလေးတွေ ပေါက်လာသည်။ သစ်ပင်ကလေးတွေ မြေမှ အညှောင်ထွက်လာသည်။ ရိုးတန်ချည့်

ကျန်နေသော သစ်ပင်ကြီးများတွင် အဖူး၊ အညွန့်ကလေးတွေ ဝေဝေဆာဆာ ထွက်လာကြသည်။

သို့ကြောင့်လဲ တောတောင်တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်တွေဖုံးပြီး ပျော်မဆုံး၊ ရွှင်မဆုံး၊ အာရုံတွေ ထဝုံးဝုံး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့ရာတွင် ဤအရာအားလုံးသည် ရှေးလူသားအတွက် အခဲပြ အရွင်းခက်တဲ့ ပြဿနာတို့ပင် ဖြစ်လျက် ရှိခဲ့ကြကုန်သည်။ ရှေးလူသည် ဤပြဿနာကို ဤသို့တွေးတောခဲ့ပေရာ၏။

ဒီရေတွေ ဘယ်အရပ်မှ လာသနည်း။

အမုန်းအားဖြင့်ဆိုရင် လေကလဲ ဒီရေတွေကိုထမ်း၍ မရွှံ့မထားနိုင်စွာ၊ မိုးကောင်းကင်မှာဘဲရှိတဲ့ တိမ်တိုက်များနှင့် ပတ်လယ်၏ အဆက်အသွယ်တိုင် ရောက်အောင် သူ၏ စဉ်းစားဥာဏ်ကမလိုက်နိုင်သေးချေ။

သူ၏ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ နယ်ပယ်ကလဲ ကျွမ်းမြောင်းလှသေး၏။ ထိုကြောင့် သူ၏စဉ်းစားမှု၊ တွေးခေါ်မှုတို့ကလဲ နုလှချေသေး၏။

အဲဒီတော့ သူ့ဘယ်ပုံ စဉ်းစားသနည်း။

အဲ- ဟိုမိုးပြာကြီးရဲ့ အထက်မှာ ရေတွေကို ထမ်းထားနိုင်လောက်အောင် ခိုင်မာသော ခုနဲ့-အယ်နဲ့ အဆိုဝံအခဲ ကပ္ပါတခုရှိရမည်။

အဲဒီကပ္ပါကို အုပ်စိုးတဲ့ တန်ခိုးတော်ရှင်သည် လောက လူသား၏ အလုပ် အကိုင် အပြောအဆို၊ အတွေးအခေါ်များကို နှစ်သက် ကျေနပ်တော်မူတဲ့အခါမှာ လူသား၏ ကကျိုးအတွက် ကောင်းကင်က ရေကန်ကိုဖွင့်၍ ချတော်မူလိုက်လိန့်မည်။ မကျေနပ်သော် ၎င်းကိုပိတ်၍ ထားတော်မူလိန့်မည်။

ထို့ကြောင့် ထိုတန်ခိုးတော်ရှင် ဘုရားသခင် ကျေနပ်အောင် သူ့အားရှိခိုးခြင်း၊ ပူဇော်ပသခြင်းခသော လူ့ဝတ္တရားများကို မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ရမည် ဟူ၍ သူ့စဉ်းစား ပေးလိမ့်မည်။

ထိုပြင် မိုးချိန်းခြင်း၊ မိုးကြိုးပစ်ခြင်း၊ လျှပ်စစ် လက်ခြင်း စသည်တို့ကား ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးပါဝါများ ဖြစ်သည်။ မိုးသက်တမ်းသည် ဘုရားသခင်၏ လေးဖြစ်သည်။

ပြောင်ပြောင် လက်လက် အရောင်ထွက်တဲ့ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ စံ၍ထားသော ကောင်းကင်ကြီးကား ထိုဘုရား သခင်၏ စံနန်းတော် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ရှေးလူသားက တွေးခဲ့ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် သိပ္ပံပညာ၏ သက်တမ်းကား နုလှသေး၏။ သိပ္ပံပညာ၏ သင်ပြချက်ကို လက်ခံမည့်သူ လူဦးရေကား နည်းလှသေး၏။ ဘာကြာသေးလို့လဲ ခရစ်သက္ကရာဇ်(၁၅)ရာစုလောက်က ဖြစ်ရပ်တခုပေါ့။

အဲဒီစဉ်အခါက ကိုလန်ဘတ်ပည်သော သူတယောက်သည် အရှေ့သို့ရောက်ရန် အနောက်စူးစူးသို့ သွားမည်။ ဒီအခါမှာ ကပ္ပါမြေကြီး လုံးတယ်ဆိုတဲ့ အနုမာနကို သာဓက ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်-ဟု ပြောဆိုသောအခါ ထိုခေတ်ပညာရှင်တို့က ကိုလန်ဘတ်ကား ရူးရှားပြီဟု ဆိုကြလေပြီ။

ထိုခေတ်က ရှင်ဘုရင်များနှင့် ပညာရှင် အများတို့သည် ကိုလန်ဘတ် ပြောမဲ့ ဖကားကိုပင် နားမထောင်လို ငြင်းဆိုခဲ့ကြကုန်၏။

အကယ်တစေ-အဲဒီခေတ်က သူတို့ပြောကြတဲ့အတိုင်း ကိုလန်ဘတ်ဆိုတဲ့ လူတယောက်သာ ထူးထူးချွန်ချွန် သူများထက်လွန်ပြီး အဂ္ဂုမထခဲ့လျှင် ယနေ့ ကပ္ပါ၏ အခြေ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ကပ္ပါမြေကြီးနှင့် ပတ်သက်ရာ၌ ရှေးလူတို့၏ အစွဲတို့ကား သဲသံပဲပဲ အလွန်ခိုင်မြဲကြကုန်၏။ (၁၆)ရာစု နှစ်လောက်ရောက် တဲ့အချိန်မှာ ကောပါနီကပ် အမည်ရှိတဲ့ ဆရာကြီးတယောက် သည် ကပ္ပါမြေကြီးကား- အသေသဘောမဟုတ်ချေ။ အမြဲဟမ်း လည်နေထိုင်ဆိုတဲ့ ဝါဒကို ထုတ်ဖော်ပြောဟောတဲ့အတွက် မိစ္ဆာ ဝိညိုဆိုပြီး တရားစွဲခံခဲ့ရလေပြီ။

ကိုလန်တတ် မတိုင်မီခေတ်၌ ဤကပ္ပါမြေကြီး၏ ထိကျ မှန် ကန်သော မြေပုံမရှိခဲ့ချေ။

ထိုရှေးခေတ်က အတိုးတက်ဆုံးလို့ ဆမတ်ခဲ့ကြတဲ့ ခေါမ တိုင်းသား ပညာရှင်များသည်ပင် ကပ္ပါမြေကြီးနှင့် တကွ မြေ ပြင်ဖွားဖြင့်တဲ့ လူသား၏ အကြောင်းအရာကို များစွာမသိခဲ့ ချေ။

၎င်းတို့သည် အရှေ့မြေထဲပင်လယ် ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင်တဲ့ လူများရဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိခဲ့ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် အခြားလူမျိုးတို့၏ အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက် ရာ၌မူကား သူတို့ရဲ့ အသိပညာတို့ကား ခရီးသွားတို့၏ မှတ်တမ်း ကို အမှီသဟဲ ပြုခဲ့ကြကုန်၏။

ခရစ်သက္ကရာဇ်မပေါ်မီ (၅)ရာစု၌ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သော ဟဲရိုဒိုတပ်သည် ရာဇဝင်သမိုင်း၏ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင် လျားခဲ့သည်။

သူ၏ရာဇဝင်တွင် ထိုခေတ်သမယ၌ ခေါမ တိုင်းသားများ သိရှိကြသော အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းအရာ တို့ကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

ဖာနေ သူ၏စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုခဲ့လျှင် ဟိုခေတ်က ပညာအရှိ ဆုံးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများရဲ့ အသိအမြင် ကျဉ်းမြောင်းပုံကို၎င်း၊ ရှေးက ပညာရှင်ကြီးများ ယုံကြည် လွယ်ပုံကို၎င်း ငွေ့မြင်ရ ပေလိမ့်မည်။

ဖိနိုနိုယဒိုင်ဗ်နို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရွှေသတ္တုကို တူးဖော်ကြ ကုန်၏ ဟူ၍၎င်း၊ ဖိနိုနိုယလူမျိုးတို့သည် ကျွေးမွေးစေသင့်ရှောက် ရတာ ဒုက္ခပိုတဲ့အတွက် မိအို၊ ဖအိုများကို သတ်ဖြတ်၍ ပင်ကြ သည်ဟူ၍၎င်း သူ၏ရာဇဝင်စာအုပ်တွင် ဟဲရိုဒိုတပ်က ရေးသား ပေါ်ပြခဲ့သည်။

ထိုသို့သော အချိန်တွင် ဖိနိုနိုယဒိုင်ဗ်နို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တရား တော်များ မောင်မြတ်စွာ ပြန့်ပွား ထွန်းပြောင်လျက် ရှိသည်၊ ဟဲရိုဒိုတပ်သည် အေဒူမိုင်းနားနှင့် အီဂျစ်သို့ တိုင်အောင် ခရီး လှည့်လည်ခဲ့ဖူး၏။

သို့ဖြစ်ရာ ထိုခေတ်၌ ခရီးအရှည်ဆုံး လှည့်လည်ခဲ့သူ တဦးအ ဖြစ်ဖြင့် ထင်လျားခဲ့သည်။ နတ်ဘုရားနှင့် လူစွမ်းကောင်းများ သာ ခရီးလှည့်လည်နိုင်သည်ဟု ထိုခေတ်က ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

တေးကြီး၊ တောင်ကြီး၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးနှင့် မြစ်ကြီး ပင်လယ် အသွယ်သွယ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မျက်နှာစိမ်းတိုင်းပြည် နိုင်ငံများသို့ စွန့်စွန့်စားစား အလည်အပတ် သွားဝံ့သုတို့ကား ထိုခေတ်သယော၌ အလွန်ရှားပါးခဲ့ဟန်ရှိလေသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေသည်ပင် ကပ္ပါ၏ ဧကရာဇ်ပုံပြင်များ အတွက် ထက်မြက်သော မြေဩဇာ ဖြစ်ခဲ့ပုံရလေသည်။

မိမိတို့၏ နေရင်းဒေသနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော တိုင်းပြည် နိုင်ငံများနှင့်တကွ ထိုနိုင်ငံ လူအများတို့ရှိ ကူးခြားဆွဲဖွယ်၊ လာနို

ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ပုံပြင်ဝတ္ထုများကို ရှေးလူတို့သည် ယုံယုံကြည်ကြည် နားထောင်ခဲ့ကြကုန်၏။ မုတ်သားခွဲကြကုန်၏။

ကိုယ့်ရွာထဲမှ ကိုယ့်အသိထဲက လူတယောက်ဟာ ပေါက်ပေါက် ရှု၍ ဝေးလံသော တိုင်းပြည် ဒေသများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဆု ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ရှေးလူတို့သည် ယုံလူအနီးမှာ ဝိုင်းစားပြီး စုံနေအောင် မေးကြမြန်းကြကုန်၏။

ထိုခေတ်က သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်စာတမ်း စသည်တို့ မပေါ်ကြ။ မထွက်ကြသေးဘူး မဟုတ်လား။

ဒေသဝေးခြား တိုင်းတပါးမှ ပြန်လာသူကလဲ မိမိတွေ့မြင်ခဲ့ရသော အရာများကို အရင်းအတိုင် ဖောက်သယ်မချတဲ့ နားသောက မင်္ဂလာ ဖြစ်အောင် (ဝါ) နားထောင်ချင်စရာ ဖြစ်အောင် နဲ့နဲ့ပါးပါး လောက်တော့ ချဲ့ထွင်၍ မှမ်းမဲ ပြင်ဆင်၍ ပြောပြလေတော့သည်။

တိုက်ရိုက် ကြားသူက တဆင့် ပြောပြနိုင်တော့လဲ တခါခါ။ နောက်တဆင့် ကြားသူကလဲ ထပ်မံ၍ ချဲ့လိုက်တယ် ဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ဝန်းသွားပြီး ရောမဒဏ္ဍာရီကြီး ဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။

ယနေ့ လူသားအများထုပ်ဝပ် တိုင်းတပါးသား လူမျိုးခြားတို့ရဲ့ ပုံပြင်များကို နားဆင်လိုတဲ့ အဆင့် အတန်းကို မကျော်လွန်သေ ချေ။ စစ်မက် ဖြစ်ပွားလာတဲ့ အချိန်မှာ လူသားတွင် အဆိုးဝါး ဆိုးသော စိတ်မိုက်များ ဖြစ်ပေါ် လာတတ်သည်။ ၎င်းဒဏ္ဍာရီ၏ အနုမာန မျိုးစေ့ဖြစ်သည်။

ရန်သူကို အမြဲတန်းခိုမှီချ၍ ထားလေ့ ရှိသည်။ ရန်သူနှင့်ရန်သူ ဖက်သားတို့ကို အပဲနက်ဆိုးဆေးရောင်ဖြင့် အဆိုးဝါးဆိုး ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူ၏ ခေါင်းအောင်များကို ဘီလူးရက္ခိုက်တွေ၊ မာရ်နတ်၏ သားတွေဟု ထပ်မတ် ရလောက်အောင် ဆေးခြယ်ခဲ့ကြကုန်၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် ကပ္ပါ၏ ဒဏ္ဍာရီ နယ်ပယ်ကြီး တခေတ်ပြီး တခေတ် ဝိုင်းကျယ်ပြန့်၍ လာခဲ့လေပြီ။

အားလုံးခွဲ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် လူသား၏အမြင်မှန်သည်သိပုံပညာ၏ ခြေလှမ်းကျကြီးကို အမှီမလိုက် နိုင်သေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယနေ့ခေတ်သစ် လူသားသည် ဘိုး၊ သွား၊ ဘီ၊ ဘင် ဖြစ်သော ရှေးလူသား၏ အမွေအနှစ်အချို့ကို နှားကုတ်လက်ကိုင် မလွတ်ရက်၊ မပစ်ရက်ဘဲ ဇွတ်ကိုင်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။ စဉ်းစားတူးတော့မှုနှင့် သုံးသပ်ဝေဖန်မှုများ မရင်ကျက်သေးတဲ့ လူသား၏ စိတ်သည် တခါတရံ နှားထင်ရကျ ဖြစ်လာတတ်သည်။

အကိန်းအအုပ်နှင့် သိမ်းချုပ်မှု မရှိတဲ့အခါ ထိုခေတ်သည် ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်း၍ ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်း၍ လာတတ်သည်။

ဤကပ္ပါလောက ဆိုတဲ့ သဘာဝပွေ့ကြီးတွင် ကြောက်စရာတွေ၊ လန့်စရာတွေ (ဝါ) နတ်ဆိုး၊ နတ်ကောင်းတွေနှင့် ပြည့်လျက်နေသည်ဟု ရှေးလူသား၏စိတ်၌ ထင်မြင်မှတ်ယူ၍ ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

လေထဲမှာ တစ္ဆေသူရဲတွေ ရှိသည်။ ဘီလူး သဘက်ကြီးများသည် ဂျပက်ကြီးများရဲ့ အတွန်းမှာ ခိုနေကြကုန်သည်။ သစ်ပင်အိုကြီးများ၏ သစ်ခေါင်းတွင် ရက္ခိုက်တွေ ပုန်းအောင်းနေကြ

ကုန်သည်၊ မြေပြင်တွင် မှင်စာနှင့် ကျပ်များ ပြေးလွှားကစားနေကြကုန်သည်-ဤသို့ပင်ဖြစ်၍ ရှေးလူတို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြကုန်၏။

ဤသို့ယုံကြည်ခြင်းကြောင့် လူသည် ထူးဆန်းသောပုံသဏ္ဍာန်များ ရှိ မေ့ မောက်တွင် ရူးသောက် လေစေတာ၏။ ကောင်းကင်တခုလုံး ဟိန်းသွားအောင် မီးချိန်း၍ မဲနက်လော အမောင်အတွင်း လျှပ်စစ်များ ဝင်းကနဲလင်းလိုက်သျှင် လူမှာကြောက်ရွံ့ ထိပ်လန့်တွဲခိတ်တော့ ဖြစ်ပေါ်လာဘတ်သည်။

ဒေသကြီးများ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပေါ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ခန္ဓာကွန်ရက်အိုးကြီးများ၊ လက်နက်ကိုင်ကာ သူနိုင်၊ ငါရှုံး ဆိုပြီး မုန်းကြတဲ့ သတ္တန္တရကပ်ဆိုးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှာ နတ်မကျော နှပ်မုကြောင်ဟူ၍ ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။

ယုံကြောင့် နတ်ဆိုး နတ်ဝါးများ ကျေနပ်အောင် ပူဇော်ပသမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ တပန် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော လေပြေလေညှင်းတိုက်တော်၍ အခါရာသီအားလျော်စွာ မိုးရွာ ချခဲ့လျှင် ထိုကြောင့် သစ်ပင်ချိုနှယ် အပေါင်းတို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အသီး၊ အပွင့် အရွက်တွေ ရှိပ်ခြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်လာလျက် ယင်းကြောင့်လဲ လူသား၏ စားဝတ်နေရေး ပူသိုလာ၍ လူသား၏ ကျန်းမာမှု ချမ်းသာမှု တိုးပွားလာသျှင် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ၏ ပေတ္တာတော် အာရုံတော်ကြောင့်ဟု ဆိုပြီး ၎င်းတို့ကို ပသ ကြရပြီး လေပြီ။

ဤသို့အားဖြင့် လူသား၏ အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်ပြီး တိုးတက်၍ လာခဲ့ရာ နတ်ကောင်း သမ္မာဒေဝနှင့် နတ်ဆိုးပိဋ္ဌာဒေဝါတို့၏ ဝတ္ထုပုံပြင်များတွင် ရင်ရွာ မြည်နယ် ဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် အစည်း အဝေး စည်း

များ ဥပဒေသဘက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင် များ၏ ပုံပြင်များကိုပါ ထပ်ဆင့်၍ ဖြည့်စွက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ဤ ပုံပြင်များသည် အရေအတွက် အားဖြင့်၎င်း၊ အမျိုးအစားအားဖြင့်၎င်း၊ တိုးတက်များပြား၍ လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဧကရာဇ်သမုဒ္ဒရာကြီးအဖြစ်သို့ ဆောက်ရှိလာကြကုန်၏။

အမှန်ဆိုလျှင် ထိုသို့ ဧကရာဇ်များ၌ ပါရှိသော ယနေ့ကပ္ပိလူသားက ရိုသေမြတ်နိုး ရိုခိုးပူဇော် ပသ၍နေသော နတ်သမီး နတ်သားတို့သည် တရုဏေအခါက ယုတ်ညံ့သည်ဟု သူတို့ ယူဆသော ဤမြေပြင်တွင် ခြေလျင် လျှောက်ခဲ့သားသူတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

တဖန်ဧကရာဇ် ပုံပြင်ဟုသမ္ပုတို့သည် အမှောင်ခေတ်၏ ထွက်ကုန် များချည် ပဟုတ်ပါချေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် မနာသိမှုကြောင့်၎င်း၊ လူစွမ်းကောင်း မြတ်နိုးမှု ကြောင့်၎င်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပုံပြင်များချည်လဲ ယုတ်ချေ။

ကပ္ပိ၏ အနုပညာတရပ်ဖြစ်သော ကဗျာ၊ လင်္ကာသည်လည်း ကပ္ပိ၏ ဧကရာဇ်များကို ဖန်တီးရာ၌ လက်သယ်တဦး အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးလူတို့သည် အပြင် ကပ္ပိလောကဟု ဆိုအပ်တဲ့ သဘာဝဓမ္မကြီးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်ခဲ့ကြကုန်၏။

သူတို့ရဲ့ ဘဝသည် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝကဲ့သို့ အမှမ်းအမံ၊ အပြင် အဆင်တော်မပါဘဲ ပကတိသဘာဝအတိုင်း စင်းလုံးချော ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်ကာလများ၌ ယနေ့ကပ္ပိမှူးလို့ မြို့ကြီး၊ ပြကြီး တွေ မမြင်ထွန်း မပေါ်ပေါက်သေးချေ။

စက်ယန္တရားဆိုကလဲ အပ်ချုပ်စက်ပင် ပေါ်ခဲ့သေးတဲ့ ကာလ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဟိုနား၊ ဒီနား သွားဖို့လာဖို့ခင်သော်၎င်း၊ မိမိ၏ခင်းလဲခင်းသာ ကန်ပစ္စည်းများကို ပို့ရန်၊ ယူရန်ခေတ်၎င်း၊ လှည်းယာဉ် လှေယာဉ်များလဲ မပေါ်သေးချေ။

သူ့ဘုံရဲ့ နေအိမ်များဟာလဲ ဘေးမိုး မရဲ့တဲ့အပြင် ချဲ့စာ၊ လှည်းဝထု အတည်အလိမ်များကလဲ ပပေါ်သေးချေ။

တိဘိကျကျဆိုရလျှင် သူ့ဘုံသည် ဤခေတ်လူ့၏ ရင်နှစ်အစစ်များဖြင့်ကြကုန်၏။ လယ်ယာ လုပ်ငန်းရယ်လို့ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာပြန်တော့လဲ သူ့ဘုံသည် လယ်ယာအတွက် ပဒေသချာသော မိုးရေကိုသာ အားကိုးတု ပြုစုခဲ့ကြကုန်သည်။

တခါကခါ မိုးမရွာဘဲ နေတတ်သည်။ ထိုအခါမှာ သူသည် မိုးနတ်သား၏ စိတ်ဆို့ပြေစေရန် ဝူဇော်ပသမှုကို ပြုလုပ်ချပြန်သည်။

ခါပေမဲ့ သူ၏ အလိုပြည့်ချင်တဲ့ အခါမှ ပြည့်ဝသည်။ ယနေ့ ကပ္ပါတွင် ကျွန်ုပ်ဘို့သည် ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာ ဘယ်နေရာ၌ မိုးရွာလိမ့်မည်၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်၍ ပြောနိုင်ရန် စက်ကိရိယာများကို ဝန်ဆင်းနိုင်ကြလေပြီ။

ထို စက်ကိရိယာ များကား ရှေးလူ များကို မဆိုသားနှင့် လွှင့်မိုးသာ နှစ်ပေါင်း တရာကျော်က လူအတွက် စိတ်ကူးပင် မထည့်ဝံ့တဲ့အရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှေးလူဘို့ နေထိုင်ရာ ကျေးရွာများကား ညအခါ၌ လ၊ မယာလျှင် မောင်နှင့်မမေပင်။

သို့ဖြစ်ရာ လူသားသည် ညတွင် ကျက်စားတဲ့ ခြင်္သေ့၊ ကျား စသော ထိရစွာနဲ့ရိုင်းများ၏ ရူးကို၎င်း၊ အပျောင်းသမား ညဉ့်

လူဆိုးများကို၎င်း အမိတစေ သတိနှင့် ကာကွယ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် နေဝင်ပြီးနောက် အလင်းရောင် ပျောက်၍ အမှောင်ရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူသား၏ အားနည်းနေသော စိတ်သည် ဂယောင် ခေါက်ခြား စ၍ ဖြစ်လေတော့၏။ စိုးရိမ်တိမ်လန့်မှုတွေ အရှိန် ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

ထိုသို့သော စိတ်ချောက်ခြားမှု ကြောက်လန့်မှုများကို တွင်းလှန်ချေမှန်းနိုင်ရန် အားကိုးစရာကို ရှေ့ ရှာလေတော့၏။ ဤသို့ အားကိုးရှာမှုနှင့် လူသားသည် သူ၏ စွန့်စားခင်း၊ တွေးတောခင်းတွေကို ပန္နက်ရိုက်ခဲ့လေသည်။

ရှေးလူသည် သဘာဝပစ္စေ၏ ခိုင်နှုန်းဖြစ်ရာ သဘာဝနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

နေ့စဉ်နေ့စဉ် အထွက်အဝင်နှင့် ကောင်းကင်မှာ ထွန်းလင်းတောက်ပသော ရောင်ခြည်ဖြင့် လှည့်လည် သွားလာနေသော နေကို၎င်း၊ ညအခါ၌ မြေကြည်လင်သော အရောင်ကို ပေး၍ ပိန်ချည်-ဝချည် ကောင်းကင်၌ လှည့်လည်နေတဲ့ လကို၎င်း ရှေးလူ တွေမြင်သောအခါ သူ့စိတ်တွင် အတွေးဝင်လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် နေရေညပါ မှောင်ကြီးကျ၍ လေကြမ်းကြီးများ တိုက်လာတဲ့ အခါမှာပင်၊ ခိုင်းဖိုင်း- ဝမ်းပိုး- မိုးတွေထင်ခြားပြီး လျှပ်စစ်တွေ တဝင်းဝင်းနှင့် မိုးကြိုး ပင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ၎င်း၊ အား-ဒါတွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဟု သူ၏ စိတ်တွင် အမေးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အလွန်ဝေးလှ၍ ရှေးကျတဲ့ ပဝေသဏီခေတ်ဖွား ထိုလူသား အတွက် ထိုသို့သော ကပ္ပါ တန်ဆာများနှင့် ကပ္ပါ ဖြစ်ရပ်များကား- လူ့မြင်ရပေမဲ့ သူ့ကို လမ်းညွှန်၍နေသော တန်ခိုးပါဝါ

ရှင် နတ်ဘုရားတို့ရဲ့ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ထားတော့ဘဲဟု ယုံကြည် ရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ ပြုလုပ်ဘာမှ မလိတော့ပြီ။

ထိုအခါ ရှေးလူသည် နေနှင့် ပတ်သက်သော ဒဏ္ဍာရီများ၊ လနှင့် ဆက်စပ်သော ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင် အများကို တီထွင် ဖန်တီး လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ကပွါတွင် ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်မရှိတဲ့ လူမျိုး မရှိ နိုင်လောက်အောင် ၎င်းရဲ့ နယ်ပယ် ကျယ်ပြန့်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ အရှေ့တိုင်းပွာ ဖြစ်ခစ၊ (သို့မဟုတ်) အနောက်တိုင်းမှာဘဲ ဖြစ် စေ ရှေးကျသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးတို့မှာ ပိုမိုများပြား သော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ပြန့်ပွားလျက်ရှိသည်။

အရှေ့တိုင်းဖြစ်သော တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ အီဂျစ်ပြည် ထို၌၎င်း၊ အနောက်ဘက်ပိုင်း အပါအဝင် ဖြစ်သော ခေပါ၊ ရောမ၊ စကင်ဗီဗီယ နိုင်ငံများ၌၎င်း အများဆုံးသော ဒဏ္ဍာ ရီများကို တွေ့ရသည်။

ကြောက်သောနတ်နှင့် မျှော်လင့်သော ဝိတ်တို့သည် ရှေး ခေတ် လူသား၏ ဦးကျောက်တွင် ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးလျက် တည်ရှိ ခဲ့လေပြီ။

သူသည် ဘာကိုကြောက်၍ မည်သည့်အရာကို မျှော်သနည်း၊ သူသည် မိမိ၏ကိုယ်ကာယ၌ ကျရောက်မည့် အန္တရာယ် အမျိုး မျိုးကို ယထမဆုံး ကြောက်၏။

ထိုနောက် သူ၏ သားသမီးများအပေါ် ဘေးဆိုး၊ ရန်ဆိုး၊ အန္တရာယ်ဆိုးများ ကျရောက်မှာတို့ကို ကြောက်၏။ နောက်ဆုံး၌ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ စီးပွားဥစ္စာ ရတနာများ ပျက် ပြားမှာကို ကြောက်၏။

ယင်းသို့ကြောက်ခြင်းကြောင့် သူသည် ထိုသို့ ဘေးဆိုး၊ ရန် စွယ်၊ အန္တရာယ်တို့ကို ကာကွယ်နိုင်မည့် နတ်၊ ဘုရားများကို စတင် ဖန်ဆင်းလေတော့သည်။

သူသည် ဘာကို မျှော်သနည်း။

ပထမ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သူ၏အမျှော်ကား သူ့ကိုယ်တိုင် ကျန်းမာမှု၊ အနာကင်းမှု၊ အသက်ရှည်မှု၊ အန္တရာယ် ဆိုးများ မကပ်နိုင်မှု၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်ကြည်လင်မှုပင်ဖြစ်၏။

ဒုတိယ အမျှော်ကား သားနှင့် သမီးစသော အခြေအရာတို့ အတွက် ဖြစ်သည်။

တတိယ မျှော်လင့်မှုကား- မိမိ၏ လယ်၊ ယာ၊ ကိုင်းကျွန်းတို့၏ အသီးအနှံဖွံ့ဖြိုးမှုပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော သူ၏ မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်စုံရရှိရေးအတွက် လဲ သူသည် နတ်နှင့် ဘုရားတို့ကိုသာ အားကိုး အားထား ပြုမြဲ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ထိုမျှ ရှေးကျသောလူသားသည် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး (ဝါ) ကိုယ့်လေကိုယ်တိုးဆိတဲ့ အဘိဓမ္မာ သဘောတရားကို မပိုင်သေး သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ သူ့ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေရသော ဖြစ်ရပ် အားလုံးသည် နတ်ဆိုး နတ် ကောင်းတို့၏ ခြေရာ-လက်ရာတို့သာ ဖြစ်သည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့ လေသည်။

ဤအခင်းတွင် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်၌ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ စတင် ပေါက်ဖွား၍ လာခဲ့ကြကုန်၏။

လူသားသည် ထိုအဆင့်တွင် သမ်းချိုဝမ်းကိုကျော်၍မကြောက်
တတ်အေးပေ။

ထို့ပြင် လုပ်တိုင်းကျန်း၏ ဟိမ္မာတက်ကိုလှမ်း၍ မပျော်တတ်
သေးချေ။

ထိုအချိန်၌ လူသား၏ အသိဉာဏ်ပညာကား အလွန်နုနယ်လှ
သေးရာ သူသည် ဟိုဘဝ၊ ဒီဘဝ၊ သူ့ဘေး၊ ရုက္ခတို့စသော ပြဿနာ
များကို တွေးခေါ်နိုင်သောက်ဖောက် အတွေ့အကြုံမလိုသောက်
သေးချေ။

ကပ္ပါသမိုင်းတွင် ဘာသာတရားများ စတင် တွန်းကားလာ
သော အချိန်လောက်မှ ထိုမျှမြင့်မားသော၊ ထိုမျှ လျှိုဝှက်နက်
နဲသော၊ ထိုပျူပျက်စိကိုခိုတ် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး စဉ်းစားတွေးတော
ရသောခေတ်သို့ ရောက်မှ ထိုပြဿနာများ ပွားများတိုးတက်၍
အခက်အလက်ဝေသာခြင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

မန်လု၏၊ ကပ္ပါဒဏ္ဍာရီများသည် ကပ္ပါဘာသာကို၏ ရှေ့
ပြေးများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့သည် လုံးဝ အနက်အဓိပ္ပါယ်
ဆိပ်သုဉ်းသော ပုံပြင်များကား မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။

ဥပမာဆောင်ရလျှင် မြေကြီးကို ဆူးပေါ်တွဲ အခါမှာ တွေ့
ရသော တထပ်စိ- တထပ်စိ အပီရခို တညိုရှိကြသော မြေလွှာ
များသည် မဟာပထဝီ မြေကြီး၏ သက်တမ်းနှင့် ထက္က ကပ္ပါ
သမိုင်း မစခင်ကနေ၍ သတ္တ လောကကြီး တိုးတက် လာပုံကို
ညွှန်ပြသကဲ့သို့ ထိုအတူပင် ဒဏ္ဍာရီများသည် စိတ်ကူး အရာ
ထယ်များဖြစ်၍ လွန်ပြီးသော ရှေးခေတ်များက ယဉ်ကျေးမှု
အနုပညာဆိုင်ရာ ပုံပြင်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ကြား၍ ပေး
ခဲ့သည်။

ထိုမျှမက လူသား၏ အမျိုးမျိုးသော ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍
ထိုရှေးခေတ်လူသား ကြိုးစား မင်းစား ဖြေရှင်းပုံကိုပါ ပေါ်
ထုတ်ခဲ့လေသည်။

လူသားဝေကန်ဥာဏ်နှင့် သိပ္ပံပညာများ တိုးတက်လာသည်
နှင့်အမျှ ဒဏ္ဍာရီများမှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ တရားသေ ဘာသာ
များ၏ အတွေ့အသက်များ ပျက်၍ ပျက်၍ သွားခဲ့စေကာ လူ
သားသည် ၎င်းတို့ကို အကျိုးမဲ့ပစ္စည်းတွေဟုဆိုကာလွှင့်၍တော့
မပစ်ခဲ့ချေ။

ယုံကြည်မှု-နဖီးမူ၍ စိတ်မခိုင်သောလူမျိုးတို့၌၎င်း၊ ပန်းချီ၊
ပန်းပု၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ စသော အနုပညာ ဆိုင်ရာ၌၎င်း၊ ၎င်း
ဒဏ္ဍာရီများ ဘာစားလျက်ပင် ရှိကြကုန်သေးသည်။

ဆိုလိုရင်းကား ကပ္ပါဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကြောင့် ကပ္ပါ အနု
ပညာ တိုးတက်ကြွယ်ဝခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကပ္ပါ၏ ဒဏ္ဍာရီများကို စတင် တီထွင်သူတို့သည် ထိုပုံပြင်
တို့၏ ယုတ္တိသာကေဂျီယူနှင့် မဂ္ဂိမူကို အလေးမပူခဲ့ကြချေ။

၎င်းဒဏ္ဍာရီတို့ကို တတ်လိုက်လျှင် စာတတ်သူ၏ စိတ်တွင်
စာရေးဆရာ၏ အလိမ္မာအားလျော်စွာ အကြောက်၊ အပျော်
အပျော်များ ပေါ်ပေါက်၍လာအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။

ပင်းသို့ ဖန်တီးရာ၌လဲ ဒဏ္ဍာရီ စာရေးဆရာသည် ခိတ်ကူး
ဇာတ်ကောင်နှင့်ဇာတ်ဆောင်၊ ဇာတ်လိုက်များကိုဖန်ဆင်းခဲ့သည်။

ထိုဇာတ်ကောင်များတွင် ကြောက်စရာဇာတ်လိုက်ကို အကြည့်
အတန်းမဲ့၊ အဆိုးဝါးဆုံး၊ အချိုးအစေးမတူဆုံး ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့်
ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့သည်။

ထိုပြင် မော်ဆရာမြင်တဲ့ ကောင်းကင်ကံနန်း ပြည်ဘော်သာ
ခင်းများကို လူသား၏ အကြိုက်ဖြစ်သော ငါးဝအာရုံကာမဂုဏ်
ထို့ဖြင့် အမျိုးတွေ စုံအောင် ဖန်တီးထားခြင်းဖြင့် လူသားကို
သွားရည်ယိုစေခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူသားတိုင်း၏ စိတ်ကို ပျော်ပြုံးလာစေရန်
အတိုး-အမှတ်-အက-အခန်း-အဆို-အပြော ထိုကို အသက်သွင်း၍
ပေးခဲ့သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ကပ္ပါ ခဏ္ဍာရီ များသည် ကပ္ပါ
ဘာသာများတွင် တရားသေအစိတ်အပိုင်းတခုအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်
ခဲ့စေကာ ဘာသာတရားများ ကဲ့သို့ မယုံကြည် မနေရ (ဝါ)
မယုံလျှင် မဖြစ်တဲ့ အရာများကား ကော် အားဖြင့် မဟုတ်ခဲ့
ပါပေ။

၎င်းတို့ကို ယုံကြည်မှု၊ မယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းထန်
သော ပညတ်ချက်များ ဘယ်မှာမှ မရှိခဲ့ချေ။ စာမေးပွဲ ဖြေဆို
ရာ၌ အပိုဘာသာ သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူဆင်
လေသည်။ ၎င်းကိယုံလိုသူများလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ယုံကြည်
နိုင်သည်။ မယုံကြည်သူများအတွက် ဘာသာအပြစ်ဒဏ် ခတ်၍
မထားခဲ့ချေ။ ဤခဏ္ဍာရီများကို အမှီအခို အစွဲပြု၍ မင်္ဂလာ
အခမ်းအနားများ ပေါ်ပေါက်လာသေည်ဟု ဆိုလျှင် မှားမည်
မဟုတ်ချေ။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားများနှင့် ၎င်းတို့ကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး၍
အကောင်အထည်ပေါ်ထုတ်မှုသည် ရှေးကျသော ဘာသာတရား
တို့၏ အနှစ်သာရ ဖြစ်သည်။ ခဏ္ဍာရီနှင့် မင်္ဂလာ အခမ်းအနား
တို့သည် ငါးထန်းရွက်စပ်များလို တရုတ်တခု အမှီအခို ပြုကာ
ဗုဒ္ဓဝင်ခရီးတာကို ဆန်ခဲ့ကြကုန်၏။

ခဏ္ဍာရီတို့၏ ပဓာန လုပ်ငန်းကား- လူမျိုး တမျိုး၏ အစဉ်
အလာ ယုံကြည်မှုကို အားပြု၍ မေးခြင်းပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ထိုသည့် ခဏ္ဍာရီမှ အချစ်ဝတ္ထုနှင့် အလွမ်းအဆွေး
ဝတ္ထုများ ပေါက်ပွား၍ ဟခုလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခဏ္ဍာရီသည် လူသား၏ အတွင်းအကျဆုံး ဖြစ်
တဲ့ အကြောက်၊ အပျော်၊ အပျော်ဆိုတဲ့ စိတ်များကို အကြံ လာ
အောင် နှိပ်စက်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းအတ္တိနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။

ယနေ့ခေတ်လူသား၏ အမြင်၌ ယုတ္တိရှိတဲ့ ခဏ္ဍာရီနှင့် ယုတ္တိ
ကင်းမဲ့တဲ့ ခဏ္ဍာရီဟူ၍ နှစ်မျိုး ခြားနားလက် တည်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ပညာရှင် လူသား၏ ကြီးမားသော တာဝန်ကား
ယုတ္တိရှိသည်ဖြစ်စေ (ဝါ) မရှိသည်ဖြစ်စေ ခဏ္ဍာရီကို ခဏ္ဍာရီဟု
အသိအမှတ် ပြုထားနိုင်သာဖြစ်သည်။ ခဏ္ဍာရီကို တကို- အစစ်
အမှန် အဖြစ်အပျက် တွေ့တဲ့ဟု အသိရှိ ယုံကြည်ခြင်းသည် သာ
လျှင် လူသား၏ ဘဝ၏ ဘဝတိုးတက်ရေး အနှောက်အယှက်ကို
ပေးစမ်းနိုင်လေသည်။

အမြင်မှန်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အမှန်ဦးပွင့်ကို ကပျက်ယပျက် လုပ်
နိုင်လေသည်။

အမှားကို အမှားတိုင်းတိုင်း၊ အမှန်ကို အမှန်တိုင်းတိုင်း မြင်
ပူနှစ်လဲလုံးပင် အမြင်မှန်၌ သိမ်းကြုံး ရေတွက်အပ်သောကြောင့်
ဖြစ်သတည်း။

ဤသို့အားဖြင့် လူသားတယောက်၏ ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဝဖြစ်
စဉ်ကို လေ့လာ သုံးသပ်ခဲ့လျှင် လူသားသည် အမှားတွေနှင့်
သူ၏ ဘဝရေး စနစ်ပုံကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်သားစွာတွေ့မြင်
နိုင်သည်။

ထိုအများ တို့ကား ပညတ် တရားတွေ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပညတ်တွေမှန်း (ဝါ) အမည် နာမတွေမှန်း သိပြီး အသုံးပြု သို့လိုသည်။ အသိနှင့်သုံးလျှင် အဆုံးမထင်သော အကျိုးကိုပင် ရရှိနိုင်သည်။

ရုပ်ခြစ်တွင် ချည်တပ်ထားသော နာမပညတ်တွေကို အကုန် ဖြုတ်ပြီး အကုန်လွတ်ပစ်၍ ဆိုလိုရင်း မဟုတ်ကြောင်း အမြင် မှန်တို့လိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လူပေါက်စသည် အထက်၌ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း အ များနှင့်စေခဲ့သော မိမိ၏ဘဝကို အများတွေနှင့်ပင် ဆက်ခါတပ်ခါ တံဆာဆင်ခဲ့ ပြန်စေသည်။

အများတွေကို ကြားရဖန် များခြင်း၊ အများတွေကို မြင်ရ တွေ့ရဖန်များခြင်းကြောင့် လူသား၏ အတွင်းအပ နှစ်ဌာန စလုံးတို့၌ ထူထဲကြီးကျယ်သော အမှောင်ကြီး ကျရောက်၍နေခဲ့ သေးပြီ။

ထိုမျှ-အများ ဒုဗယ်ကြီးကျယ် ခိုင်မာမှုကြောင့် အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်ဘို့ပင် အင်မတန်ကြီးလေး ခက်ခဲသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် နေခဲ့ရသည်။

လူပေါက်စကား၊ အများကိုသင်၊ အလွဲကိုကြား၊ အများ ကိုမြင်၊ အများမှောင်ကြီး၊ ပိတ်ဆီး၊ တွင်းပြင်၊ မှန်တော်ရေး ကြီးလေးအခက်ပင်။

ယခုသော်- ဤ လူသား သပ်ဘာများနေသလဲ? ဟူသော၊ အမေးပစ္စာအရ လူသား၏ အများစာရင်းကို နှုတ်၍ပြရန် လို လာနေပြီ။

၁။ လူသားသည် အမာခံရပ်ခြင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော နာမပညတ်ကို ရုပ်ခြစ်နှင့် တကွတပြား ခြားနား၍ မ မြင်ဘဲ တွဲပြီးငါတပ်နေသော အများ။

၂။ ရုပ်ခြစ်အထယ်ကို မုချမရှိဘဲနှင့် စိတ်ထူးခြစ်တွင် တပ် ဆင်ထားတဲ့ နာမပညတ်ကို-စွဲသော အများဟု ဆိုအပ် တဲ့ အများနှစ်မျိုးကို ထပ်တူတလဲလဲ ခွဲနှုတ်နှင့်အများ စက်လည်၍ နေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

၎င်းအများ နှစ်ရပ်တို့တွင် ဇုတိယ အများသည် အလွန်ကြီး လေးသည်။ ၎င်းကို အရေးတကြီး ရေခဲ- တက်ပြင်း၊ အတင်း တိုက်ဖျက်ဖို့လိုသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း? ၎င်းတွင် ဒိဋ္ဌပါဒါန်၊ သီလဗ္ဗတုပါဒါန်၊ အတ္တဝါဒုပါ ဒါန်ဆိုတဲ့ ဥပါဒါန် သုံးရပ် အကြီးဝင် အတွင်းဇုတိယလျက်ရှိ သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းဇုတိယအများသည် လူသား၏ လောကဆိုင် ရာ ကြီးပွား တိုးတက်ရေးနှင့် လောကုတ္တရာ ဆိုင်ရာ ဘဝလွတ် မြောက်ရေးတို့ အတွက် အလွန် လေးနက်သော အဖျက်စူးပံ့ ဖြစ်သည်။

ဆိုသင့်စွာ။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် အောင်မြင်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူ မျိုးချစ် အများ တို့သည် အ ကောင်အထည် ခြစ်မခိုဘဲ အမည်တပ်ထားတဲ့ ဦးရှင်ကြီးတို့၊ မြင်း ပြုရုပ်တို့၊ မင်းကြီးတို့- မင်းကလေးတို့ စတဲ့အပြင် အတွင်း ဥဂ- မင်းတို့ကိုသာ အားကိုးနေကြလျှင် သီပေါမင်း ပါတော်မူတာ ထက် ဆိုးဝါးသော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည် အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့် ပမာနိုင်ငံ၏ သောကီ-သောကုတ် အဟုတ်တိုး တက်ပေးကို လိုလားသူတိုင်း အဝိဇ္ဇာမာန ပညတ်စွဲတွေကို အပြင်း အထန် တိုက်ပွဲဆင်ရန် အချိန်တန်ခွဲလေပြီ။

မြန်မာလူမျိုးတို့၌ အဝိဇ္ဇာမာန ပညတ်စွဲတွေကို ဖြိုခွဲချေပျက် နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကုတ္တရာ မျက်စိနှင့် ကြည့်လျှင် မြန်မာလူထုကြီးတစ်လုံးကို လောကုတ္တရာ နယ်အတွင်းသို့ တင် သွင်း၍ ပေးလိုက်သူ သာသနာ့ ဒါယကာအဖြစ် ခံယူနိုင်ပေလိမ့် မည်။

အဝိဇ္ဇာမာန ပညတ်စွဲ ဆိုတဲ့ သီလဗ္ဗတုပါဒါန် ပြတ်လျှင် သောတာပန် အဆင့်ရောက်ပြီဟု ဆိုသည်မဟုတ်တဲလော။

တမန် ထင်ရှားရှိသော ရုပ်ပစ္စည်းကို ရွှေ-ငွေ-စိန်-သယ်ယာ- ကျွဲ နွား-ဆန်-စပါး-ပြောင်း-ပဲ-နှမ်းစသည့် အမည်နာမ အသီး သီး တပ်ဆင်ပြီး အဲဒီ-အမည် နာမနှင့် တကွ ၎င်းက ကိယ်စား ပြုသော ရုပ်ခြစ်ပစ္စည်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ငါ့အပ်နေမှုကို မြုတ် လိုက်နိုင်လျှင်(ဝါ)ယနေ့ မြန်မာ လူသားတိုင်းက ငါ့လယ်၊ ငါ့ မြေစတဲ စကားလုံးတို့မှ (ငါ့)ဆိုတဲ့ စာလုံးကလေးကို ဖျက်ပစ် နိုင်လျှင် ယနေ့ မြန်မာလူမျိုးအများ ကြီးစား မင်းစား ခါး တောင်း တကျားကျားနှင့် အားတိုက်ခန့်ပါ တည်ဆောက်နေ ကြတဲ့ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်ဗီပာန်ကြီးသည် ခဏပဆိုင်း ပျဉ်းစိုင်း မကြာ ထယ်ဝါသော ကြက်သဓရ မဂ်လာ အပေါင်း ခြံရံလျက် အရှေ့က နေဝန်းထွက်သလို ပေါ်တက်၍ လာပေလိမ့်မည်။

အို-လူသား- မျက်စိကို ဖုံးတိတ်ပြီး အဘယ်ကြောင့် အဆိပ်ကြူး နေရပါ သနည်း?

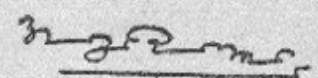
အနတ္တနေဝန်းနှင့် ဆိုရှယ်လစ်နေဝန်းအစုံတို့ တက်ထွန်းထွက် ပြီးလျက် နေချေပြီ။

အို-လူသား ထလော့-

မျက်စိကို စွဲစွဲပြီး အဆင့်အမှားတွေကို ကြည့်လော့။

အချိန်မီ တိုက်ဖျက်၍ ပြင်လော့။

အနတ္တ ပန်းတိုင်နှင့် ဆိုရှယ်လစ် ပန်းတိုင် အရောက် တ ထောက်မနား ယောက်ျားတို့ စွမ်းပကားဖြင့် မားမားကြီး ချီ တက်ပါလေလော့။

နတ်မိုးတာရ
၃-၁၁-၆၂

KYAW WAH PHYOE AUNG
PRIVATE LIBRARY

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဓမ္မေကြာ တရားတော့ တခမ်းတနား ဟောကြားလို့ ပြီး
သွားပြီ။

ဓမ္မေကြာ ဆိုတာ သစ္စာလေးပါးတဲ့၊ အဲဒီ သစ္စာ လေးပါး
တရားဆိုတာ နားလည်ရန် သော်ငှား၊ ကျင့်သုံးရန် ဆော်ငှား
လွယ်တဲ့တရား မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာမှာ အခက်တရားလေးပါး ငိုတယ်လို့ အဋ္ဌ
ကထာဆရာကြီး ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဇောသ ကိုယ်တိုင်က သမ္မောဟ
ပီနောဒနီ အဋ္ဌကထာမှာ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

- သစ္စံ သတ္တော ပဋိသန္ဓိ၊
- ပစ္စယာကာရ မေဝစ။
- ဗုဒ္ဓသာ စတုရော မ္မော၊
- ဒေသေတံစ သုဒ္ဓက္ကရာ။

သစ္စံစ၊ သစ္စာလေးပါး တရား၎င်း။ သတ္တောစ၊ သတ္တဝါ၏
ဖြစ်စဉ်၎င်း။ ပဋိသန္ဓိစ၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေပုံ အခြားအရာ၎င်း။
ပစ္စယာကာရမေဝစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရား၎င်း၊ လူတို့၊ ဣဒ္ဓိ
စတုရောမ္မော၊ ဤတရားလေးပါးတို့သည်၊ ဗုဒ္ဓသာ၊ သိမြင်နိုင်ခဲ့
ကုန်၏။ ဒေသေတံစ၊ သူတပါး တို့အား နား လည်အောင်
ဟောကြားခြင်းငှါလည်း။ သုဒ္ဓက္ကရာ၊ အလွန်ခဲယဉ်းကုန်၏။

အဲဒီတော့ သစ္စာလေးပါးရယ်၊ သတ္တဝါရယ်၊ ပဋိသန္ဓေရယ်၊
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရယ်၊ အဲဒီ တရားလေးပါးလုံးဟာ အင်မတန်ခက်တဲ့

တရားတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် အသိဉာဏ် ပေါက်ပြီး အပြင်မှန် ရောက်ဖို့ရန် မလွယ်တဲ့ဘုရားတွေဖြစ်တယ်။

ပြီးတော့ သူတပါးကို သဘောပေါက်သွားအောင် ဟောတဲ့ ပြောဆိုဆိုဘာလဲ အခက်ဘဲဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ တကာကြီး ဦးဘမောင်တို့ဒွေးဒရဲက သစ္စာလေးပါး တရား ဟောကြားပါလို့ လျှောက်ထားတာနဲ့ ဟောခဲ့ဒါ ပဋ္ဌမ တခက်တော့ ကျော်လွန်သွားပြီ ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။

မှန်ပါ-ကျော်လွန်သွားပါပြီဘုရား။
ဟော အခုတဖန် နောက်တခက် ဆက်ဟောပါ အုန်းလို့ လာနေပြန်တယ် ပဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား။
ပစ္စယာကာရဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ဟောပြောပါအုန်းဆိုတော့ ဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကလဲ အခက်ဘဲ မဟုတ်လား။

အမှန်မှာတော့ ဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ အခက်ဘက်ဘဲအခက်ဆုံး တရားဘဲဖြစ်တယ်။

အဲဒါကြောင့် သမ္မောဟ ဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာမှာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ဝိဘင်းကို ဖွင့်မါနီး၌ အဋ္ဌကထာဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် ဟီးချပြီး ညည်းခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။

- ဝတ္ထုကာမော အဟံ အဇ္ဇ၊
- ပစ္စယာကာရ ဝတ္ထုနံ။
- ပတိဋ္ဌံ နာဓိဂစ္ဆာမိ။
- အဗျော ဂါဠောဝ သာဂရံ။

အဇ္ဇ၊ ယခု။ ပစ္စယာကာရ ဝတ္ထုနံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ အဖွင့်ကို။
ဝတ္ထုကာမော၊ ရေးသားဖွင့်ဆိုရန် အလိုရှိသော။ အဟံ၊ ငါ့သည်။

သာဂရံ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့။ အဗျောဂါဠောဝ၊ ကျ ဆောက်သူကဲ့သို့။ ပတိဋ္ဌံ၊ ထောက်စုတည်ရာကို။ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ မရနိုင်တော့ချေတကား။

အဲဒါလို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဝိဘင်းကို ဖွင့်ဆိုခါနီးမှာ အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီး ညည်းညူအောင် ခက်တဲ့ဘုရားဘဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ အဋ္ဌကထာ ဆရာ၊ ဗိုကာဆရာ စတဲ့ ရှေးက ဆရာ့ဆရာကြီးများရဲ့ ဖွင့်ဆိုသွားကြတဲ့ လမ်းကြောင်းကြီးက ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေလေတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့အတွက် အခက်တွေ့ အတော်လျော့သွားခဲ့ပါပြီ။

ဒွေးဆရာကြီးများရဲ့ ခြေရာခံပြီး လိုက်ရုံ ရှိတော့တာကိုး။ ဂေါ်ပါအုန်းပလား (ဦးဘမောင်)။

အလွန်ကြီးလဲ ခက်မယ်မဟုတ်တော့ပါဘုရား။
အဲ ပစ္စယာကာရ ဒေသနာဟာ အလွန်မတန် ခက်ခဲတယ်၊

အလွန်မတန် နက်နဲတယ်လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်က ရှင်အာနန္ဒာ အား ဟောကြားတဲ့ နေရာတွေရှိတယ်။

ဒါလောက် ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာ ဆိုဒါ ဟာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ဗောဓိသတ္တာဟဖြစ်တဲ့ ပထမဆုံး ဗောဓိ ပင်ခြေရင်းမှာ သတင်းသုံးစဉ်အခါတုန်းက-

“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ-လ-ဟောတိ”

လို့ အပြန်ပြန် အလွန်လှန် အနုလုံ၊ ပဋိလုံ ကုန်းစင်အောင် စဉ်းစားဝေဖန်ခဲ့တယ်။ တွေးတောထဲထဲမြင်ခဲ့တယ်။

ဒီတော့ အဲဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်ကြီးဟာ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရလို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ပထမဆုံးရှေးဦးစွာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ မွေအစဉ်ဘဲ။

ဒေသနာက္ခမဘဲ မဟုတ်လား။

ဒီဒေသနာကို ယခုခေတ် ရော့စ်ခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူ မျိုးကတစ်မကဘူး၊ လူမျိုးအသီးသီးတို့ကလဲ သူ့ဘာသာ စာပေနဲ့ သူတို့ ဘာသာပြန်လာ ကြတယ်။ ဒီဒေသနာ ပြန်ဆိုပုံတွေ အမျိုးမျိုး၊ ကောက်ယူပုံတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်သတယ်။

သို့သော် ဦးဘမောင်-

“ဝေပေတဘ ကေဝလသ ဗုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ” ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးစကားလေးကို သွားပြီးတော့ ကြည့်ရမယ်။

ဝေ၊ ဤသို့။ ကေဝလဿ၊ မျမ်းသာမစွက် အပြည့်အနက် ဖြစ်သော။ တေဿ ဗုက္ခက္ခန္ဓဿ၊ ထိုဗုက္ခတုံး ဆင်းရဲခဲကြီး၏။ သမုဒယော၊ ဖြစ်ကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဲဒီနေရာမှာ ချမ်းသာသူခ မဟက် ဆင်းရဲသက်သက် ဖြစ်သော ဗုက္ခတုံး၊ ဗုက္ခခဲကြီးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ၊ ဒီဒေသနာကိုယ် ကြီးကိုဘဲ ဆိုပါတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ ဒီဒေသနာကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ လိုက်ကြရမယ်၊ ကြည့်ရှုကြရမယ်။

အချို့သော အနောက်တိုင်းသား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များက တော့ အဲဒီ စာပိုဒ်ကလေးအရ ဒေသနာကိုယ်ကို မကောက်ဘဲနဲ့ သတ္တလောကကြီး တခုလုံးကို ကောက်ပါတဲ့။

သူတို့ကလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဆိုတော့ အဲသလို တင်ပြကြ ပြန်တယ်။

အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ဆိုမှာ ကောက်တာနဲ့ မတူလို့ သူတို့ ကောက်တာကို လွဲမှားတယ်လို့ ဆိုနိုင်မလား။

ဦးပဉ္စင်းတို့ဆိုမှာ အများအားဖြင့် ကောက်ကြတဲ့ အတိုင်း ရော သူတို့ အနောက်တိုင်းသားတို့ ကောက်ကြတာပါ လေးနိုင် ပါဘူး။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒေသနာကိုယ် တခုထဲဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သတ္တ လောကကြီး တခုလုံးဘဲဖြစ်ဖြစ် ဧင်စစ်မှာတော့ ဗုက္ခတုံး၊ ဗုက္ခခဲ အစစ်ဖြစ်သောကြောင့်ပါဘဲ။

အဝိဇ္ဇာပထမနိဒါန

အစအဆုံးဖြစ်တဲ့-
အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ-အဝိဇ္ဇာ တည်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် သင်္ခါရ ဖြစ်တယ်ဆိုရာမှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတာလဲ?

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ မသိမှုဘဲ။
အဲဒီတော့ သတ္တဝါ တခုတခုရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကလေးကို ယနေ့ည ဟောမယ်။ အရင်တမခါ ဦးဘမောင်တို့ အေးဒရဲမှာ ကပ္ပာကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ဟောဖူးပြီ၊ ဦးဘမောင် မှတ်မိရဲ့လား။

ဦးဘမောင်။ ။ သတိရပါသေးတယ်ဘုရား။
အဲဒီမှာ မသိမှုဆိုတော့ကော ဘာဖြစ်လာသလဲ?
မသိမှုဆိုတာ တရားကိုယ်အားဖြင့် မောဟတဲ့။
မောဟဆိုတာကလဲ အဝိဇ္ဇာဘဲ။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ကောင်းတလဲ မသိဘူး၊ ဆိုးတာလဲ မသိဘူး။

ဒီနေရာမှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဓမ္မသဘာဝ သက်သက်ကို ယူမ လား၊ (သို့မဟုတ်) ထိုအဝိဇ္ဇာရဲ့ နိဗ္ဗာန်တို့ သတ္တဝါကို ကောက် မလား၊ အဲဒါ ကွဲပြားသလိုတယ်။

အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ တရားသက်သက်ကြောင့် မိတက်က ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အာနေညာဘိသင်္ခါရဆိုတဲ့ ကင်္ခါရသုံးမျိုး (သို့မဟုတ်) ကာယသင်္ခါရ၊ ဝစီသင်္ခါရ၊ မနောသင်္ခါရဆိုတဲ့ သင်္ခါရတွေဟာ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မောဟတရား သက်သက်ကြောင့် ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မောဟတရားက ဓမ္မသဘာဝအားဖြင့်ကြည့်ရင် သူ့မှာ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒါလိုပဲပညာ၊ အပညာတဲ့ သင်္ခါရတွေကို ပြုလုပ်နိုင်တာ ကတော့ သတ္တဝါကမှ လုပ်နိုင်တယ်။

ဦးဘမောင်။ ။ ပုန်လှပါဘုရား။

မိလို့ သတ္တဝါက ပြုလုပ်နိုင်တော့ကာ သတ္တအသီးသီး၌ ကပ်ရောက် မှီတွယ်နေသော အဝိဇ္ဇာမောဟ ဆိုသဖြင့် အဝိဇ္ဇာမောဟ ဖြစ်၍နေသော သတ္တဝါလို့ ဆိုတဲ့ အခါကျတော့မှ ပုညာဘိသင်္ခါရ စသည်တို့နဲ့ ကိုက်သွားမယ် မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ ကိုက်သွားပါလိမ့်မယ်ဘုရား။

အဲဒီတော့- ဒကာကြီး ဦးဘမောင် ကုသိုလ်လုပ်မိတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အကုသိုလ်လုပ်မိတာကော ဘာကြောင့်လဲ စသည်ဖြင့် မေးတဲ့ အခါကျတော့ အဝိဇ္ဇာကြောင့်လို့ ဖြေတယ်မဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား...။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာဘာလဲ- မသိတာ၊ အဲဒါရှေ့နားက ပြောခဲ့ပြီ၊ မသိဆိုတာ ဘာမသိတာလဲ?

ပုညဆိုတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှု လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျိုးကို ခံစားရလိမ့်မည်။

အကုသိုလ် လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီ အကုသိုလ်၏ အကျိုးဖြစ်တဲ့ မကောင်းသော ခုက္ခတွေကို ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မသိဘူး၊ မသိတော့ ပုည၊ အပုညတဲ့ သင်္ခါရတွေကို လုပ်တော့တာတဲ့။

အဲဒီတော့ ဘဝသံသရာ လယ်ပုံကလေးကို ဥပမာ ဆောင်ပြီး ဟောနေအုံးမယ်၊ ဒီတော့ ပုည၊ အပုည တဲ့ သင်္ခါရတွေ သေနေသမျှ သဘောပေါက်သွားမယ်။

ဥပမာ- အဲတိုဖက်က ဒေးခဲပြစ်ထဲမှာ လူနှစ်ယောက် မျောပါသွားတယ် ကောင်းပမာ ထားကြပါစို့။

လူတယောက်က အင်္ကျီအဝတ်အစား အစုံနဲ့ ပျဉ်ပြားကလေးတချပ်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး မျှောနေတယ်၊ အခြားလူတယောက်ကတော့ ကိုယ်ကြီးတုံးလုံးနဲ့ ဘာအကိုင်အတွယ်မှမရှိဘဲ၊ မပါတ်မျှောနေတယ်။

ကမ်းပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ လူအတုတ် ပျဉ်ပြားကလေးနဲ့ မျှောတဲ့လူရယ်၊ ပျဉ်ပြားမပါတ် ကိုယ်ပေါ်ပြီး မျှောနေတဲ့လူရယ်၊ ထူးရဲ့လား။

မထူးပါဘုရား...။

အဲမထူးဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် ပင်လယ်ဘက် မျှောနေဒါတဲ့၊ အဲဒီတော့- ပျဉ်ပြား ကလေးနဲ့ မျှောနေတဲ့ လူလဲ အဆုံးမှာ သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်မှာတဲ့၊ ရောက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ သေမှာတဲ့၊ ဒီဘက်က လူလုံးချည့် မျှောနေတဲ့လူကော သမုဒ္ဒရာထဲရောက်ရင် မုချသေမှာတဲ့။

အဲဒီ ဥပမာ အတိုင်းတဲ့၊ သံသရာဝဋ် တွင်းက မလွတ်ကင်း မထွက်မြောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး ပုညဇော၊ အပုညပါ ပရမတ္ထ သဘာဝနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ခုက္ခဘဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်တရား...။

ဒီဗုဒ္ဓဆင်းရဲကို ခွဲလိုက်တဲ့ အခါကျတော့၊ ပုည ဆိုတာက ကြိုက်ရာဒုက္ခ၊ နှစ်သက်ရာဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။

အပညကပေးတဲ့ဒုက္ခကတော့ မကြိမ်စရာ၊ မနှစ်သက်စရာ၊ ရှိစရာ၊ မုန်းစရာဒုက္ခဘဲ၊ ဒါလောက်ဘဲကိုပြားတယ် ဦးဘဒမောင်။

ရေရန်ခမ္မာနေတဲ့ လှချင်း ဘာမှ သိပ်ပြီး မထူးခြားလှဘူး။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါမ် ကွင်းဆက် တို့တွင် ပထမ ကွင်းဆက်ဖြစ်တယ်။ ဘဝ စက်ဘီးကြီးရဲ့ ပထမ ဒေါက်တကူ အနီးမှာ ကပ်ပြီးတော့ အဝိဇ္ဇာကိုတွေ့ရမယ်။

ဦးပဉ္စင်းတို့ ဣန္ဒြိယနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အဂ္ဂန္တုလိဏ်ဝု အတွင်းမှာ အသောကမင်းတရားတို့ရဲ့ ခေတ်လောက်က ခရီးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီ ဆေးရေးပုံတွေရှိတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါမ် သရုပ်ဖော်ပန်းချီ ကားတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ အဝိဇ္ဇာကို မောင်းတဲလူက ဆွဲသွားရတဲ့ ကုလားအုပ်ကမ်းရဲ့ ပုံနှင့် ဖော်ပြထားတယ်။

ထို့ပြင် တိဗက်ပြည်က ရေးဆွဲကြတဲ့ပုံမှာတော့ တောင်ဝေး တခုချင်းနဲ့ လမ်းကို စမ်းသွားပြီးနေတဲ့ လူကမ်းရဲ့ ပုံနှင့် အဝိဇ္ဇာကို သရုပ်ဖော်ခဲ့တယ်။ ဂျပန်လုပ် ကားများ မှာတော့ တိလူးရဲ့ ပုံနှင့် အဝိဇ္ဇာကို ပုံထုတ်ခဲ့ကြတယ်။

သင်္ခါရ ဗုတိယနိဒါန

မောဟဆိုတဲ့ မသိမှုအဝိဇ္ဇာကြောင့် သင်္ခါရဆိုတဲ့ပုံထုတ်မှုတွေ ဖြစ်လာရတယ်။

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာက အကြောင်းတရား၊ သင်္ခါရက အကျိုး တရား ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီမှာ-ရှေ့ အဆင့်သို့ တက်ချင်တော့ သင်္ခါရကိုတဖန်ပြန်ပြီး အကြောင်းခံပေးတယ်။

သင်္ခါရဆိုတဲ့ ပုံထုတ်မှုဟာလဲ ကာယသင်္ခါရ (၀၁) ကိုယ်ဖြင့် ပုံထုတ်မှု၊ ဝစီသင်္ခါရ (၀၂) နှုတ်ဖြင့် ပုံထုတ်မှု၊ မနောသင်္ခါရ (၀၃) စိတ်ဖြင့် ပုံထုတ်မှုဟု၍ သုံးမျိုးသုံးစား ကွဲပြား လာပြန် တယ်။

အဂ္ဂန္တုပုံမှာတော့-ဒီသင်္ခါရတွေကို အိုးပျား ဝိုင်းခံလျက်၊ အိုးထိန်းစက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အိုးလုပ်သမားနှင့် သရုပ်ဖော် ခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းကျတဲ့တိဗက်ပုံမှာတော့ အိုးထိန်းစက်နှင့် အိုးတွေ ကိုတဲ ကွေ့ရတယ်။ အိုးလုပ်တဲ့လူမပါဘူး။

ဒါထက် နောက်ကျတဲ့ ဂျပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါမ် ကားမှာတော့ အိုးထိန်းစက်တခုတည်းဖြင့် ပုံဖော်ထားတယ်။

အဲဒီပုံများကို ကြည့်ဒါနဲ့ ဘဲ၊ သင်္ခါရရဲ့ လုပ်ငန်းကို သဘော ပေါက်လောက်ပါတယ်။

ကာယသင်္ခါရဆိုတာ ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ရသော၊ ကိုယ်ကာယ ဖြင့် ပုံဖော်ရတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေတဲ့ဖြစ်တယ်။

ပါဏာတိပါတ-သူ့ အသက် သတ်ခြင်း။

အဒိန္နာဒါန-ဆိုတဲ့ သူမကြည်ဖြူမပေးလှတဲ့ သူ့တပါးပစ္စည်း ကို ခိုးယူခြင်း။

ကာမမသမိစ္စာစာရ-ကာမငါးမျိုးတို့၌ မှားမှားယွင်းယွင်း ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ကျင့်ကြံခြင်းတို့ဟာ ကိုယ်ကာယဖြင့် ကြားလွန်ရတဲ့အဖြစ်တွေဘဲ၊ မကောင်းမှုတွေဘဲ၊ မကောင်း သင်္ခါရတွေဘဲ၊ ဆိုးဝါးသောမကောင်းသောပုံထုတ်မှုတွေဘဲ။

ထို့ပြင် ကိုယ်ကာယဖြင့် ပြုလုပ်လို့ရတဲ့ ကောင်းမှု ကောင်းတကဲ့ ရှိတယ်ဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ ဦးပီတယ်ဘုရား...။

ပြီးတော့-ဝစီသင်္ခါရဆိုတာက နှုတ်ဖြင့်၊ ပါးစပ်ဖြင့် ပြောလို့၊ ဆိုလို့၊ ရွတ်လို့၊ ဖတ်လို့ ရတဲ့ ပုံထုတ်မှုတွေကို ဆိုလိုတယ်။

ဒီနေရာမှာလဲ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဝစီကံ၊ ဆိုးဝါးတဲ့ ဝစီကံ လို့ဘဲ နှစ်မျိုးရှိပြန်တယ်။

ကောင်းမြတ်တဲ့ ဝစီကံဖြင့် ပုံထုတ်လိုက်သော စကားလုံး များဟာ သာယာနာပျော်ဘွယ်ရှိတယ်။

ဆိုးဝါးတဲ့ဝစီကံဖြင့် ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ ဟာတွေ ကျခဲတဲ့ ဆကြားပြင်းကပ်စရာလို့ ဆိုကြတယ်။

အဲဒီ ဝစီကံနေရာမှာလဲ -

မုသာဝါဒ-မမှန်သောစကား ပြောကြားခြင်း။

ပိသုဏဝါဒ-ရိုးချောစကား ပြောဆိုခြင်း။

ဖရသဝါဒ-ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အခမ်းပြောဆိုခြင်း။

သမ္ပုဇာပဝါဒ- သိမ်းဖျင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းဟူ၍ ပကောင်းတဲ့ ဝစီကံလေးမျိုးရှိတယ်။

ကောင်းတဲ့ဖက်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ မှန်သော၊ ဟုတ်သော၊ ငြင်းစရာမလိုသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ နားဝင်ချိုသောစသည်ဖြင့် ကောင်းတဲ့ ဝစီသင်္ခါရတွေကို တွေ့ရတယ်။

ပုပ်သိုးသော ပနောက်ဖြင့် ထုတ်လုပ်တဲ့ အင်္ဂါကျတော့ အတိဋ္ဌာတို့၊ ဗျာပါဒတို့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ ဆိုတဲ့ ဆကြည့် တန်တဲ့ မနောက်ရုပ်လုံးတွေ ပေါ်မလာဘူးလား။

ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလိုပျံလုပ်တဲ့ ကောင်း၊မကောင်း ကာယသင်္ခါရ၊ကောင်း၊မကောင်း ဝစီသင်္ခါရ၊ ကောင်းမကောင်း မနောသင်္ခါရတွေဟာ တဖန်ပြန်ပြီး အကြောင်းပစ္စယတွေ ပြစ်လာကြပြန်တယ်။

အဝိဇ္ဇာနှင့် ယှဉ်စပ်တဲ့ အခါတုန်းက ဘုယာ အကျိုးတရား ပြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ အကျိုးဟာ အကြောင်းပြန်ဖြစ်မှ ရှေ့ကို ဆက်လို့ ရတယ်။ ရှေ့ကိုတယ်လို့ဆက်လဲဆိုတော့-

သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏ်တဲ့။

ပုံထုတ်မှုသင်္ခါရတွေကြောင့် ဝိညာဏ်ပေါ်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်လှကြောင်းပါဘုရား။

ဝိညာဏ် တတိယနိဒါန

လုံးခုမြောက် နိဒါနဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်ဆိုတာဘာလဲ။ ဝိညာဏ်ဆိုတာဆိုမှတ်၊ အဲဒီဝိညာဏ်ကို အကျဉ်းတူပုံ မှားရော၊ ဂျပနံပဋိစ္စ သမ္ပပ္ပါဒ်၊ နက်ရုဟတ် ပုံမှာပါ မျောက်ကလေးဖြင့် သရုပ် ဖော်ထားတယ်။ တိဗက်ပြည်ရှိ အလေးတူပုံ မှားတော့ သင်္ခါရကိုတက်နေတဲ့ မျောက်ရုပ်နဲ့ ဖွင့်ဆိုခဲ့တယ်။

ကာယ၊ဝစီ၊မနောသင်္ခါရတို့ကြောင့် ဝိညာဏ် ပြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုရာ-

ဝိညာဏ်ကလဲ စက္ခုဝိညာဏ်၊ ဂေါဟာဝိညာဏ် စာနဝိညာဏ်၊ ဇိဝှိဝိညာဏ်၊ ကာယဝိညာဏ်၊ မနောဝိညာဏ် ဟူ၍ ခြောက်မျိုးသော ရှိခြင်းကြောင့် ဝိညာဏ်က ဘာလဲ။ ဘာဝိညာဏ်လဲ?

အာစရိယဝါဒအရ ဒီဝိညာဏ်ကို ပဋိသန္ဓေပိညာဏ်လို့ အစဉ်အလာ မှတ်ယူခဲ့ကြတယ်။

ပဋိသန္ဓေပိညာဏ်ဆိုတာ အထက်ပါ ဝိညာဏ် ခြောက်မျိုးထဲ ဘယ်ဝိညာဏ်ကို ခေါ်တာလဲ ဆိုတော့- ကာယဝိညာဏ်ကို ခေါ်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါတဲ့အား။

ယခုလက်တွေ့အသက်နှင့် အခင်းနှင့် ဦးဘမောင်ကနေပြီးမှ အပိပ္ပေါယ်ရှင်းမယ်၊ ယခု ဦးဘမောင်ဟာ ကာယသင်္ခါရ၊ ဝစီသင်္ခါရ၊ မနောသင်္ခါရတွေကို လုပ်မနေဘူးလား။

လုပ်နေပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီသင်္ခါရတွေကို အမြဲမသွေ ပြုလုပ်နေတဲ့ ဦးဘမောင်ဟာ တနေ့မှာ သေမသွားပေဘူးလား။

သေမှာကတော့ သေချာပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါလို့ သေသွားတော့ ဟောဖို့ သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ဆိုတော့ အမေ့ ဝမ်းထဲရောက်သွားပြီ။

အဲသလို ဝမ်းတွင်းရောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ သတ္တဝါကလေးဟာ ဘယ်ကနေ ရောက်လာသလဲ၊ ဒီက သေသွားတဲ့ လူဘဲလို့ ဆိုမလား။

အဲဒီလို ဆိုပြန်ရင်လဲ သဿတင်္ခါ ဖြစ်အုန်းမယ်။

ပြီးတော့ ဒီကသေသွားတဲ့ လူမဟုတ်ဘူးဆိုပြန်တော့လဲ ဥက္ကဋ္ဌ ဒီဗြိဖြစ်အုန်းမယ်၊ ဒီတော့ မိန့်စံစွန်း လွတ်အောင် ယူဆတဲ့ အရေးမကြီးဘူးလား။

ကြီးပါတယ်ဘုရား။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ရာ၌ “နစသော နစအညော” လို့ ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူခဲ့တယ်မဟုတ်လား။
ဟောခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

သော၊ ထိုပဋိသန္ဓေ တည်နေ ဖြစ်လာသော သတ္တဝါသည်။
နစ၊ ဒီမှာသေသွားတဲ့လူလဲ မဟုတ်တဲ့။

နို့ ရင်ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာမှ တကယ်ကို မဟုတ်တာ။

ဘာပြုလို့ လဲလို့တော့ သေသွားတဲ့လူရဲ့ အလောင်းက စန့်စန့်ကြီး ဒီမှာတွေ့နေရတာပဲ၊ အသိရင် ဟိုမှာ ပဋိသန္ဓေ တည်နေတဲ့ သတ္တဝါဟာ တခြားလူ သေပြီး ဖြစ်လာတာလားလို့ ဆိုတော့-

နစ အညော၊ တခြားလူ သေပြီး ဖြစ်လာတာလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

အဲသို့ကလို့ ဖြစ်လာရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ဟာ ပင်ရင်းဖြစ်တဲ့ သဘာဝကြီးတွေကို လိုက်ရမယ်။

အဲဒီပင်ရင်းသဘာဝကြီးတွေ ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတော့- ပယဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်လေးခုပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးဘမောင်တို့ ပြုလုပ်နေကြတဲ့ ကောင်း၊ မကောင်းတွေ၊ ဦးဘမောင်တို့ရဲ့ စိတ်၊ စေတသိတ်တွေဟာ လူ သေသွားပြီး နောက် ဘယ်လောက် ကြာရှည်စွာ ဒီလူ့ဆီမှာ တည်နေရမှာလဲ။

လိရင်းပြောရလျှင် စိတ္တဇရုပ်တွေ၊ အာဟာရရုပ်တွေ၊ အချို
ကမ္မဇရုပ်တွေ ချုပ်ကျန်ကြတော့ ဥတုဇရုပ် သက်သက်ဖြစ်တဲ့
အလောင်းကောင်ကြီးဘဲ တွေ့ရတော့တယ်။ အဲဒီ အပုပ်ကောင်
ကြီးဘဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။

ဒီတော့- ကမ္မဇ မဟာဘုတ်ကြီးတွေ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံကိုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ပ-အာ-ဝါ-တေ-တွေ သယ်
သွားသလို၊ မရှိတော့ဘူး။ မတွေ့မမြင်ရတော့ဘူး။

အဲဒီ မဟာဘုတ်ဆိုတာက အလွန် သိမ်မွေ့ နူးညံ့တယ်။ သ
ဘောလက္ခဏာသာ ထင်ရှားရှိလေတော့ ဥာကံနှင့်သာ စဉ်းစား
ဆင်ခြင်တွေးထင်နိုင်ကြတယ်။

ဦးဘမောင်တို့ရဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဟာက ဦးဘမောင်တို့
စားသောက် ရှုရှိုက်ပြီးရတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ စုပေါင်းထားတဲ့
ရုပ်စုဘဲ။

အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှ မဟာဘုတ် နှုတ်လိုက်ရင် ဘာကျန်
ဦးမလဲ ဦးဘမောင်။

ဘာမှမကျန်တော့ပါဘုရား။

အဲဒီ မဟာဘုတ်ကြီး လေးခုတို့ ကိုးယို ကားယား ဖြစ်ရင်
ဒီရုပ်ကြီးဟာ လှုပ်ပ | အုန်းမလား ဦးဘမောင်။

မလှုပ်တော့ပါဘုရား။

အဲဒီအခါ ဒီရုပ်ကြီး သေတယ်ခေါ်တာဘဲ။ အဲဒီမဟာဘုတ်
တွေကလဲ သင်္ခတ မဟာဘုတ်နှင့် အသင်္ခတမဟာဘုတ်ဟူ၍ နှစ်
ပါး ကွဲပြားလျက်ရှိတယ်။

ဦးဘမောင်- ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ဆောက်ပေးတဲ့ မဟာဘုတ်
ကြီး လေးခုက ဦးဘမောင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတယ်။ ၎င်းကိုသင်္ခတ

ပဟာဘုတ်လို့လဲ ခေါ်တယ်။ ဣန္ဒြိယ ပဒ္ဒရုပ်လို့လဲ ခေါ်ဆို
နိုင်တယ်။

အဲလိုအပြင် ကပ္ပါလောကမှာ ရှိနေကြတဲ့ ပေါက်ရောက်
ကြီးထွားနေကြတဲ့ သစ်ပင်- ပွင့်ပင်- သီးပင်- ရေ-မြေ-တော
တောင် သမုဒ္ဒရာစသည်တို့မှာ ရှိနေကြတဲ့ ပ-အာ-ဝါ-တေဆိုတဲ့
မဟာဘုတ်ကြီးတွေကိုတော့ အသင်္ခတ မဟာဘုတ်လို့ ခေါ်ကြ
တယ်။ ပြီးတော့ အနိန္ဒြိယဗဒ္ဒရုပ်လို့လဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

သူတို့မှာ ပြုပြင်စီမံမှုမရှိဘူး။ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာကြ
ကြီးထွားလာကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သဘာဝ အားလျော်
စွာဘဲ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သွားကြတယ်။

အဲဒီမဟာဘုတ်ရဲ့ အပွား အစီး ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကာယကြီးဖြင့်
ကောင်း မကောင်းဆိုတဲ့ ကာယ သင်္ခါရ- ဝစီသင်္ခါရ- မနော
သင်္ခါရဆိုတာတွေကို ပြုလုပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီ သတ္တဝါ သေသွားတဲ့ အခါကျတော့ အစွဲ ဥပါဒါန်
တန်းလမ်း ကျန်နေသေးရင် သင်္ခါရပုဂ္ဂယာ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ အ
တိုင်း ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်တခု ဖြစ်ရအုန်းမှာကတော့ မြေကြီးလက်
ဝတ်မလဲ့ဘဲ ဦးဘမောင်။

မှန်ပါဘုရား။

အဲဒီ ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ဆိုတာကလဲတဲ့ ဦးဘမောင် တို့ရဲ့
သတ္တလောကမှာ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဝိဇ္ဇာက နေပီး
လောတော့ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကောင်း၊ မကောင်း၊ သင်္ခါရတွေ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအဝိဇ္ဇာဟာ လူမှာရှိတဲ့ လူအဝိဇ္ဇာလား။ (သို့မဟုတ်)အ
ခြားတိရစ္ဆာန်တွေမှာရှိတဲ့ အဝိဇ္ဇာလား။ တွက်လို့ မရဘူးလား။

အဲဒီတော့ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့စောဟကြောင့် ကောင်း၊ မကောင်း ဆိုတဲ့ သင်္ခါရတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ သင်္ခါရမှုတွေကြောင့် သေသွားတဲ့ လူဟာ တဖန်ပြန်၍ ပဋိသန္ဓေတည်နေတဲ့ အခါကျတော့ ပထမဆုံးဖြစ်တာ တာလဲဆို တော့ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီမှာ ပဋိသန္ဓေသို့ ခေါ်တဲ့ ဝိညာဏ်ကလေး ဖြစ်တာက ပထမဆုံး ဝိညာဏ်ဘဲ။

အဲဒီ ဝိညာဏ်ဟာ ကျွဲ-သေတ္တာ-သားန-ဇိဒ္ဓာ ဆိုတဲ့ ဝိညာဏ် တွေဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

မဖြစ်နိုင်သေးပါ ဘုရား။

ဘာကြောင့်လဲ ဦးဘမောင်-

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အကြောင်း မပြည့်စုံသေးလို့ပါ ဘုရား။

အဲ-ဟုတ်ပြီ၊ အကြောင်း မဝံ့သေးတော့ အကြောင်း စုံတဲ့ ဝိညာဏ်သာ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။

ဒီနေရာ-ဒီခေတ်မှာ အကြောင်းစုံနိုင်တာက ကာယဝိညာဏ် ဘဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

အဲဒီအဖ နှစ်ပါးတို့ရဲ့ သက်သွေး၌ ပါသော ဂန္ဓဗ္ဗဓာတ် နှစ်ခု တိုက်မိတဲ့ အခါမှာ (သို့မဟုတ်) အိန္ဒြိယနှင့် စပါမ်တို့စပ် တွေ့အခါမှ ပထမဆုံး မီးပွင့်သဘောဖြင့်-

ကာယံစ ပဋိစ္စ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗေစ ဥပ္ပဗ္ဗတိ ကာယဝိညာဏံ။

ကာယံစ၊ အဲဒီသက်သွေး၌ ပါတဲ့ အိန္ဒြိယခေါ် ကာယဓာတ် ကိုရိုင်း။ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗေစ၊ အဖသက်သွေး၌ ပါတဲ့ စပါမ်ခေါ် ဖေါ

ဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်ကိုရိုင်း။ ပဋိစ္စ အမှီသဟဲ အစွဲပြု၍၊ ကာယဝိညာဏံ၊ ရှေးဦးဆုံး ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်သည်။ ဥပ္ပဗ္ဗတိ ဖြစ်၏။

အဲဒီမူ နောက်တော့လဲ ဒီကာယ ဝိညာဏ်ဟာ ဖြစ်-ပျက်- ဖြစ်-ပျက်နှင့် နာရီစက်လို မရပ်မဆိုင်းဘဲ ဘဲပတ် မကုန်မချင်း တချက်ချက်နှင့် သွား၍ နေလေတော့သည်။

အဲဒီ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ဟာ အဲဒီ သတ္တဝါရဲ့ အဲဒီ တဝမှာ အစတဲ့။

အဲဒီကနေပြီး အဲဒီရဲ့ စားသောက် ရှုရှိုက်မှုတို့ကို အမှီပြုကာ ကပြေးပြေးလင့်ကျက်လားတယ်။ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ၁၀-လ၊ ၉-လ စသည် နေပြီးတော့ တနေသောအခါမှာ အမိ ဝမ်းတွင်းမှ အပြင် ကပ္ပါလောက အတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့တာဘဲ။

နာမရူပ-တုတ္ထနိဒါန

နာမ်နှင့်ရုပ်ကို အကျဋ္ဌာန်ကပုံမှာ ရုပ်လုံးနှစ်ခုနှင့် ဖော်ပြသည်။ တိဗက်ပုံတွင် ရေစီးကို မြတ်ကူးနေသော လှေပုံကို တွေ့ရတယ်။ ဂျပန်ကားတွင်မူ ပုံကတော့ တိဗက်နှင့် အတူတူဘဲ။

ဒါပေမယ်လို့ လှေတွင် လူပါလာဒါ ထူးတယ်။ အပြင်လောက၏ အလင်းရောင်သို့ရောက်လာတဲ့ ကလေးကျတော့- ဝိညာဏပဋ္ဌယာ နာမရူပ- ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ် တယ်။

ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။

မှန်လှပါ ဘုရား။

အဲဒီအခါကျတော့ ဒီသတ္တဝါကလေးမှာ မျက်စိ-နား-နာ လျှာ-ကိုယ်-မန ဟူ၍ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ ပြည့်စုံလာပြီး။

အဲဒါကြောင့် ရုပ်လုံး ပုံသဏ္ဍာန်လဲ ပေါ်လာပြီ။ ကင်ရား
လာပြီ။ အသိနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စက်ကရိယာတွေလဲ အပြည့်အစုံ
ထပ်ဆင့်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီတော့ ဒီစက်နိုးဖို့လဲ လိုတော့တယ်။ အချို့ ကျတော့
အပြင်ဆောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် အော်တို မက်ဘစ် အလို အ
လျောက် ဒီစက်နိုးသွားဒါတဲ့။

အချို့ ကလေးကျတော့ ဝမ်းဆွဲ လုပ်တဲ့သူက ထပ်ပါးက
လေးကို ပုတ်ပေးလိုက်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား။

သဋ္ဌာယတန-ပဉ္စမနိဂါန

အဲဒါလို ခပ်စပ်စင်ကလေး ဝမ်းဆွဲက ရိုက်ပေးလိုက်တော့
ပူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ ငိုကြွေးလာပြီး နာမ ရှုပဗ္ဗယာ-သဋ္ဌာယတန
ဖြစ်လာတော့တယ်တဲ့။

နာမ်- ရုပ်ကြောင့် ခြောက်ပါးသော အာယတနများဖြစ်
လာတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

အကျန့်ပုံပုံတွင် မျက်စိ-နား-နှာ-ပါးစပ် ပါတဲ့ မျက်နှာပုံး
ပုံနှင့် ၎င်းကို ဖော်ပြသည်။

နဖူးမှာ ဗလာအပေါက်များဖြင့် အတွင်းက မနပုံကိုဆောင်
ထားသည်။

တိဗက်ပုံတွင် ပြုတင်းပေါက် ခြောက်ခု ရှိသော အိမ်နှင့်
၁-ရုပ်ဖော်ထားသည်။ ဂျပန်ပုံမှာတော့ လူရုပ်တစ်ခုဖြင့် အဓိပ္ပါယ်
ဖော်ပြထားတယ်။

အဲဒီ သဋ္ဌာယတနကျတော့ အပြင်သို့ ရောက်လာပြီ။ ဒီတော့
ကျောယတန - သောတာယတန - ဘာနာယတန - ဇီဝှါယတန-
ကာယာယတန - မနာယတန ဟု ဆိုအပ်သော ယန္တရားစက်
ခြောက်ခု ပါမလာဘူးလား။

ပါလာပါပြီဘုရား။

အဲဒီ စက်ခြောက်လုံးဟာ သက်ဆိုင်ရာ အပြင်မှာရှိတဲ့ ငှုပ်
သဗ္ဗ-ဂန္ဓ-ရသ ဖေါဠဗ္ဗ-ဓမ္မဆိုတဲ့ အားရှိတွေနဲ့ သွားပြီး ဖင်ခိုက်
ပေးဘူးလား။

ထိခိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ထိခိုက်ရင် ဘာဖြစ်လဲ။

ဇယ အဋ္ဌနိဂါန

ထိခိုက်မိရင် သဋ္ဌာယတနပစ္စယာ ဖဿော- ခြောက်ပါးသော
အာယတနကြောင့် ဖဿဖြစ်တာပေါ့။

အဲဒီ ဖဿနှင့်ပတ်သက်တဲ့ပုံဟာ အကျန့်ပုံမှာပျောက်နေတယ်။
တီးကပုံမှာတော့ မျက်လုံးကို မြှားစူးစပ်နေတဲ့လူ၏ ပုံနှင့် သရုပ်
ဖော်ထားတယ်။ ဂျပန်ပုံက မထင်ရှားဘူး။

အဲဒီတော့ကာ ဒီသဋ္ဌာယတနနဲ့ ဖော်ထက်တဲ့ ဝေသနာကို
သွားကြည့်ပါ။ သူ့ဆူးရှင်က ဘယ်ပုံ ဖော်တယ် ဆိုဒါ သိပါ
လိမ့်မယ်။

ကျွဲစ ပဋိစ္စ မှုပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ - ကျွဲဝိညာဏံ တိဏ္ဍိ
သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဧဝံ ယေ
ဘိက္ခဝေ သုတတိ အနိယသာဓကော ကျေသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊
ရူပသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝိညာဏသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဖဿသ္မိံ
6

နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နိဗ္ဗိန္ဒန္တိ-ဝိရဇ္ဇတိ၊ ဝိရာဂါ
 ဝိမုစ္စတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တဂ္ဂိတိ ဥာဏံယောတိ၊ ဝိဏာဇာတိ၊
 ဝုသိတံ ဗြဟ္မဓရိယံ၊ နာပရံ ဣတ္တတ္ထာယာတိ ပဇာနာတိ၊
 မျက်စိကိုင်း၊ ရူပါရုံထို့ကိုင်း အမှီသဟပြု၍ မျက်စိ အသိ
 ပေါ်တယ်။

သုံးခုဆိုတော့ ဖဿဖြစ်တယ်၊ အတွေ့ဖဿကြောင့် ဝေဒနာ
 ဖြစ်တယ် အဲဒီတစ်ဘဲ ရပ်ထားရမယ်၊ ချွေ့ကိုပဆက်ရဘူးတဲ့။

ဝေ၊ ဤသို့။ ပဏံ-ပဏန္တော၊ တကယ်တိတိကျကျ စက္ခုနှင့်
 ပတ်သက်၍ ဝေဒနာကျအောင်မြင်သော၊ သုတဝါ၊ အကြား
 အမြင် ဗဟုသုတရှိသော။ အရိယသာဝကော၊ အရိယာသာဝက
 သည်။ စက္ခုသ္မိံပိ၊ မျက်စိ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ပြီးငွေ့လာ၏။
 ရူပသ္မိံပိ၊ ရူပါရုံ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ပျင်းရိလာ၏။ စက္ခုဝိညာဏ
 သ္မိံပိ၊ စက္ခုဝိညာဏ်၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ မှန်း၍လာ၏။ ဖဿပိ၊
 အတွေ့ ဖဿ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ စိတ်ကုန်လာ၏။ ဝေဒနာယပိ၊
 ဝိစားမှု ဝေဒနာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ စက်ဆုပ်၍လာ၏။

အဲဒီတော့ တာဖြစ်သလို ဦးဘပောင်-

ဖဲသလို စက်ဆုပ်ရုံမှန်း နှလုံးနာတဲ့အခါကျတော့ -
 ဝိရဇ္ဇတိ၊ အစွဲကွာ၏။ ဝိရာဂါ၊ အစွဲကွာခဲ့သော်။ ဝိမုစ္စတိ၊
 လွတ်၏။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ လွတ်သည်ရှိသော်။ ဝိမုတ္တဂ္ဂိတိ၊ လွတ်ပြီ
 ဟူ၍။ ဥာဏံ၊ အသိဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။

အဲဒီလို အသိဉာဏ်ပေါ်လာရင် မျက်စိနှင့်ပယ်သက်တဲ့ ပဋိစ္စ
 သမုပ္ပါန် စက်ရဟတ်ကြီး ရပ်မသွားလား ဦးဘပောင်။

ရပ်သွားပါပြီဘုရား။

အဲ-ရပ်သွားရင် ဒီကိစ္စပြီးတာတဲ့။

အဲဒီဒေသနာတော်ရဲ့ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သို့
 လိုပါတယ်။

ဒီဒေသနာတော်မှာပါတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အာဘောဂမှာ စက္ခု
 နှင့်ရူပတိုက်ဆိုင်မိခြင်းကြောင့် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တာတဲ့ သိရမယ်၊
 ဒီထက်ပိုပြီးတော့ သိသို့မလိုဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ်လို့ ဦးဘမောင်တို့က ဘုရားဆိုင်းတာထက် ပိုပြီး
 သိပနေကြတုန်းသား။

ပိုပိုပြီး သိနေကြပါတယ်ဘုရား။

အာ-သိလိုက်တာမှ လွန်ရောတဲ့၊ ရှိရှိရှားရှား - ကြံကြံဖန်ဖန်
 မသိသေးရင် လိုက်မေးလိုက်သေးတယ်။

ရွှေသွားကလေးနဲ့ ယဉ်စစ ဘသူ့ သမီးကလေးတုံး။

ဟိုမျက်မှန်နဲ့ သူငယ်ကကော ဘသူ့ အဆက်ထဲကပါလိမ့်
 စသည်ဖြင့် လိုက်လိုက်ပြီး စပ်စုတတ်ကြတယ်။

အဲဒီတော့ မျက်စိနှင့်မြင်ရင် လူက ရူပတင်မကတုံး၊ မရပ်
 ပနားတော့ဘူး၊ မဲတယ်၊ ဖြူတယ်၊ ရွှေတယ်၊ ဝါတယ်၊ ညှိစိန်စိန်
 ကလေးရယ် ထိအောင်လိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့ ရပ်မလားဆိုတော့ မရပ်သေးဘူး၊ နောက်ထပ်ပြီး
 ပိန်းတယ်၊ ဝတယ်၊ အပင်နိမ့်တယ်၊ မြင့်တယ်၊ မနိမ့်မမြင့် အလော
 တော်တဲ့အထိ ဝေဖမ်းတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဆံပင်ကောင်းတယ်၊ သွားကောင်းတယ်၊
 သွားကလေးနဲ့ခေါတယ်၊ နှုတ်ကောင်းတယ်၊ မျက်လုံးရော-
 မျက်ခုံးရော ကောင်းတယ် စသည်ဖြင့် အကြောင်း ရှိသမျှတွေ
 အကုန်လုံး လိုက်စုံစမ်းနေကြတယ် မဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား။

တရားရှင်ကတော့ ဒါလောက် ဇီဝာမကျယ်ကြနဲ့ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံကိုမြင်၍ သိရင်တော်ရောပေးတဲ့။

တဏှာ အဋ္ဌမနိဿိ

ဟိုက ဝေဒနာ ပဗ္ဗယာ တဏှာ - ခံစားမှု ဝေဒနာကြောင့် တဏှာဆိုတဲ့ ဆာလောင်မှု ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ထိုတဏှာ၏ သရုပ်ပေး ဝှုပ်ယှမ်းကား အဂ္ဂုန္တရတွင်မျက်ယွင်း လျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် တိပက်နှင့် ဂျပန် အရုပ် ကားများ မှာသော ရေ ယောက်နေသောလူ၏ပုံဖြင့် သရုပ်ဆောင်ထားသည်။

ထိုတဏှာကား အဆာသဘောပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် တာကို ဆာလောင်၍ နေသနည်း။

၎င်းသည်-

အဆင်းရူပါရုံကို ဆာ၏။

အသံကို ဆာ၏။

အနံ့အရသာ၊ အတွေ့ကို ဆာ၏။

မျက်စိ၏ ကိစ္စကား-မြင်မှုသက်သက်မျှ ဖြစ်သည်။ မျက်စိသည် တစုတခုသော အဆင်းရူပါရုံကိုမြင်၏။

ထိုရူပါရုံသည် ရှေးက တရံရောအပါက သူလူသား၏ မျက်စိ ဖြင့် မြင်ဘူးသော အာရုံဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ထိုလူသား၏စိတ်တွင် ဆာ လောင်မှုဆိုတဲ့တဏှာ ပေါ်လာတတ်သည်။

အကယ်တစေ တထက်လုံး တကြိမ်တခါမျှ ရှေးကမမြင်ဘူးတဲ့ ရူပါရုံဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုလူသား၏ စိတ်တွင် ဆာလောင်မှု ပေါ် ပေါက်၍ လာနိုင်ပါမည်လော။

ပလာနိုင်ပါတုား။

ဥပမာ-တောအတွင်း၌ ခရီးသွားစဉ် အမှတ်တမ်း လှပသော သစ်သီးတလုံးကို မြင်ပြီဆိုကြပါစို့။

အဲဒီလူဟာ အဲဒီသစ်သီးရဲ့ အမည်ကို၎င်း၊ အရသာကို၎င်း၊ အကျိုးအပြစ်ကို၎င်း တခါမှလက်တွေ့ မသိခဲ့ဘူးလျှင် ထိုအသီး

ရဲ့ အပေါ်တွင် တဏှာ ဖြစ်ပါမည်လော၊ ၎င်း၎င်း ပြောရလျှင် ထိုအသီးကိုစားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်ပါမည်လော။

မမြင်ပေါ်နိုင်ပါတုား။

နာမပညတ်၊ သဏ္ဌာနပညတ် သေသည်ထို့ရဲ့ အကူ အညီကို အပြည့်အစုံမှမှသာလျှင် ပြောင်မြောက်သော တဏှာ ဖြစ်ပေါ်

လာနိုင်တယ်။ ကြွင်းကျန်သော အာရုံ များနှင့် ပတ်သက်ရာ ၌လည်း ဤနည်းကိုမှီ၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြကုန်ရာ၏။ နာမပညတ်

ဆိုတာ နှုတ်ဖျား၌သာရှိသည်။ အကောင်အထည်ရှိသော သဘာဝ မဟုတ်ချေ။

လူသားက တပ်ဆင်ပေးထားသော တန်တိုးသာလျှင် ၎င်းမှာ ရှိတယ်၊ တကယ်စင်စစ်အနှစ်ဖြစ်သောတန်တိုးက ၎င်းမှာမရှိချေ။

ဂျပန်လက်သက်အခါက ဂျပန်ငွေစက္ကူ ၁၀၀-တန်ဟာ မြင်

သူတိုင်းရဲ့ စိတ်မှာ အဆာဓာတ်ကိုနှိုးဆွနိုင်စေကာ ယနေ့မှ ၎င်း စက္ကူအပေါ်တွင် မည်သူကမျှ တဏှာဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုကြောင့်-

ရှုပ်တွင်ချည်တပ်၊ ပညတ်အမည်၊

သူမပါလဲ၊ ပဲ့လဲ မပေည်၊

ပညတ်ကိုဖြုတ်၊ ရုပ်ဖြစ်အထည်၊

လူမသုံး-လုံးလုံးပစ်ရသည်။

အနေကဇာတိသံသာရံ-အစချီသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ပထမ နိဒါန်းတွင် တဏှာကို ဂဟကာရက (ဝါ) အိမ်ဆောက်သမား ဟူ၍-ကင်မွန်းတပ်ခဲ့သည်။

ဆိုလိုရင်းကား- ခန္ဓာ တည်းဟူသော အိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တပ်ခါ၊ ထပ်ခါ ဆောက်လုပ် တတ်သော အိမ်တဏှာ ယောက်ျား ပဲခွင်သမား၊ လက်သယ်ဖြစ်သော သင်ပဲခွင်သမား ကို ပီပီရရမသိမမြင်ရသောကြောင့် သံသရာဘဝ စက်ရက်တတ်မှာ အဆက်မပြတ် အထပ်ထပ်နှင့် ဒေလစင်ကျင်လည်ခဲ့ရလေပြီ။

သို့သော် ယခုတဖန်ကား တဏှာယောက်ျား ပဲခွင်သမားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခြားနားထင်ထင် ထွေမြင်ခဲ့လေပြီ။ ဒီခန္ဓာ အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ရာ၌ သင်အဆုံးပြုတဲ့ တိုင်၊ ယက်မ၊ ဆင့်၊ ကြမ်း၊ ထုပ်လျှောက်၊ ဝိုင်း၊ များ၊ အခြင် ရနယ်ပျား အားလုံး ချိုးပဲ့ဖျက်ဆီး၍ ပြီးခဲ့လေပြီ။

သင်ပဲခွင်သမားသည် ခန္ဓာအိမ်ကို အသစ်တဖန် ဆောက်လုပ် ရန် အခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ တဏှာကုန်ခမ်း ငြိမ်းချမ်း ခြင်းသို့ ခြိုက်ခြိုက်မြိုက်မြိုက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ-

ဟူ၍ ပထမဦးစွာ ဘုရားရှင် ဥဒါန်းကျူးခဲ့လေပြီ။

တဏှာယောက်ျား ပဲခွင်သမားကို သတ်ထားလိုက်လျှင် ဘဝ ဇာတ်ကြီး ပြတ်ပြီးသွားကြောင်းကား ဤဥဒါန်းအရထင်လျှား သည်။

တဖန် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မိဂဒါဝုန် တော၌ ဟောကြားတော်မူတဲ့ ဓမ္မစကြာတွင်လည်း ဒီတဏှာကို ဆင်းရဲ ခုက္ခ အားလုံး၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဟောတော်မူ

ပြီးလျှင် ၎င်းကို ပုလုဆပ်ဆပ် ပယ်အပ်တဲ့၊ ယယ်ရမဲ့ တရားဟူ၍ တီလင်းပြတ်သားစွာ ဟောထားခဲ့တယ်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ထိုအာရုံဆာမှုဆိုတဲ့ တဏှာရဲ့ ဘာတခုမျှ မကျန်ရအောင် အထေသန့်ရောင် အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းမှုဟူသည်ပင် တဏှာနိရောဓ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုတဏှာကား ဓမ္မစကြာ၌ ကာမတဏှာ၊ အဝတဏှာ၊ ဝိဘဝ တဏှာ-ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြား ဝေဖန်၍ ဟောခဲ့သည်။ ၎င်းတို့တွင် ကာမတဏှာ ဆိုတာကတော့ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့၌ စွဲလမ်းကပ်ငြိသော (ဝါ) ထိုအာရုံ ငါးပါးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော တဏှာကိုဆိုသည်။

ဤကာမတဏှာသည် ချစ်သူနှင့် ကျေကွင်းရခြင်း၊ မုန်းသူနှင့် ပေါင်းဆုံ မိခြင်း၊ အလိမ္မာပြည့်ခြင်း ဘို့ကြောင့် ပေါ်ပေါက် တတ်သော ဆင်းရဲခုက္ခသုံးမျိုး၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သည်။

ဘဝ တဏှာသည် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ- ဟူသော သဘာဝခုက္ခကြီးလေးမျိုး၌ လက်သယ်ဖြစ်သည်။

ဝိဘဝတဏှာကား ဥပါဒါန် အစွဲနှင့်တကွသော ခန္ဓာငါးပါး ဆိုတဲ့ ခုက္ခကိုဖြစ်စေတတ်တယ်။

ရူပါ သဒ္ဓါ ဂန္ဓာ ရသာ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗဆိုတဲ့ ရုပ်တရား ငါးမျိုးတို့သည် သက်ပ္ပဆိုတဲ့ ကြံစည်တွေးထောင့်ဖြင့် ဟိန္ဒယ်-ဒီဒယ် ဆေးခြယ် မှုကြောင့် ကာမတဏှာဆိုတဲ့ အမည်ထိုးဖြင့် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေရသည်။

အကယ်၍သာ ဣပင်ထက်က ဝင်ရောက်စိုးမိုးပြီးအမျိုးမျိုး အပုံပုံစုံနေအောင်ဆေးခြယ်၍ မပေးခဲ့လျှင် ရုပ်တရား တိုင်းတိုင်း၊

သာပြင်၍၊ တည်၍ နေပေရာ၏။

ရုပ်တရားကို ရုပ်ဘုရားတိုင်း ထားခဲ့နိုင်လျှင် (ဝါ) ဆေးခြယ်ပြီး အတွေးမကျယ်ခဲ့လျှင် ကာမဆိုတဲ့ နာမပညတ်ကို တပ်ဆင်ပရာ မလိုတော့ချေ။

ဘဝဆိုသည်ကား မက္ခ၊ သောတာ၊ သာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ၊ မနဆိုတဲ့ အတွင်းအဗျုပ္ပုံက စက်ခြောက်လုံးတို့ ဗဟိဒ္ဓ အပြင် အာရုံခြောက်မျိုးတို့နှင့် တိုက်ဆုံ၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရပ်မနား လှည့်သွားနေတဲ့ အဖြစ်ကိုဆိုသည်။

၎င်းကိုပင် ဘဝစက်ရဟတ်ဟု ခေါ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီဘဝဆိုတာလဲ စွဲစရာ၊ မက်ဆရာ အပြည့်အစုံ ပါသဖြင့် သတ္တဝါတိုင်း၍ အဆာဓာတ်ကို လှန့်ဆွဲ၍ ပေးနိုင်တဲ့ သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ဝိဘဝတဏှာ ဆိုတဲ့ နေရာရောက်တော့ ဝါဒကဲ့တွေ့ မှီလာတယ်။

အချို့က ဝိသဒ္ဓါကို ပဋိသေခကြံပြီးတော့ ဝိ ဆိုတာပရိ၊ မရှိဆိုတာ ပြတ်တာလို့ ယူဆကြတယ်။

သူတို့၍ အယူအဆအတိုင်းဆိုရင် ဘဝပြတ်မှုကို စွဲတဲ့ တဏှာပင်ဖြစ်တယ်။ ယခုခေတ်ပေါ် အချို့ ဆရာများကတော့ (ဘဝသမ္ပုဇ္ဈော) မဟာဝိကဝေါ (သို့မဟုတ်) အသိကိကောဋ္ဌိဝိကဝေါ-ဟုသော ပါဠိစကားတွေ ကိုးကားပြီး ဘဝ၏ ရုတ်သိန်တို့ကို စွဲတဲ့တဏှာကို ဆိုလိုကြတယ်။

သာဓကအားဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ပါဠိအသင်းကြီးကို တောင်ထည်ထောင်၍ ပါဠိတော်အခြောက်အမြားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သော ပါမောက္ခ မိုက်စ်ဇေးဗစ် - ရေးတဲ့ "ဗုဒ္ဓ

ဘာသာ" Buddhism မည်သော စာအုပ် မျက်နှာ နံပါတ် ၁၃၇-မှာပါတဲ့ ၎င်း၏အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုချက်ကို ကြည့်ရှုရ၏။

ကာမတဏှာ = Craving for the gratification of the passions.

ဘဝတဏှာ = the craving for future life

ဝိဘဝတဏှာ = the craving for success in this-present life ဟူ၍ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

ဤဘာသာ ပြန်ဆိုချက်အရ ဆီရင် ကာမ ဝါးပျိုး ဆာလောင်မှု၊ အနာဂတ်ဘဝဆာလောင်မှု၊ ဘဝရှုံးစည်းစိမ်ကုန်သိရှိဆာလောင်မှုလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဒီဟာကတော့ တကားကြီး ဦးဘမောင်ကို ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန် ထည့်၍ ဟောပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ယူဆတဲ့နေရာမှာတော့ မိမိတို့သဘောကျသလို ယူကြပေါ့။

မှန်လှပါ ဘုရား။

အဲဒီတော့ ဆာတာတွေကို အပျိုးအစား ခဲ့ခြား ပြီးတော့ မနေဘဲ ဆာတဲ့ တိုင်းတိုင်း တွက်လိုက်ရင် ဘာကိုဘဲဆာတာ တဏှာဘဲပေါ့။

ဆိုလိုရင်းကတော့ အဲဒီအဆာဆိုတဲ့ တဏှာကို လက်ခံထားသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခကို အမြဲတစေ ရင်ခွင်ပိုက်နေရမှာတဲ့။

အဲဒီတော့ တဏှာအားလုံး ကုန်ဆုံးငြိပ်ခေါင်တဲ့ တနေ့မှာ တဏှာနိရောဓ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံရွေးရှု တဲ့တဲ့ကြီး မျက်မောက်ပြုနိုင်မှာတဲ့လို့ ယုံကြည်ရမယ်။

မှန်ပဲ ဘုရား။

နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝိဘဝတရားနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပဉ္စ
ပါဒါနက္ခန္ဓာပိ ဓုက္ခာ ကို ယှဉ်၍ ကြည့်ရမယ်။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး
ဟာ ဥပါဒါနိဟူသော အစွဲနှင့် တွဲဖက်သလျှင် ဓုက္ခဖြစ်တယ်လို့
အဓိပ္ပါယ်ကောက်လို့ရတယ်။

အဲဒီမှာ လူသားရဲ့ စွဲရာ ပစ္စည်း တွေက ဘာလဲလို့ ဆိုရင်
ဘဝစည်းစိမ်၊ ဘဝ၏ဒီဒီမှာ ပေါ်ဆိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ၊ ဒါ
တွေကိုယ် လူသားတွေ စွဲနေကြတာပဲ။

အဲဒါကို တဏှာသုံးချက်နှင့် ဓုက္ခသုံးမျိုးကို တိုက်ကြည့်တဲ့
အခါမှာ အားလုံးတိကျ အံ့ကိုက်၍ မနေဘူးလား ဦးတပေောင်။
နေပါတယ်ဘုရား။

ဥပါဒါန-နဝမနိဒါန

တဏှာပစ္စယာ- ဆာလောင်မှု ဆိုတဲ့ တဏှာကြောင့်၊ ဥပါ
ဒါနိ-ဥပါဒါနိဖြစ်၏လို့ဆိုတဲ့။

ဥပါဒါနိကား အပြင်းအထန် ဝန်းဝန်းတက် စွဲမှုဖြစ်သည်။
၎င်းကို တိဗက်အရပ်ကား၌ ပန်းပွင့်များကို ကောက်ယူနေ
သော လူတယောက်၏ပုံဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားတယ်။

အဓိပ္ပါယ်ကား ခံစားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆာ
လောင်ခြင်းဆိုတဲ့ တဏှာ ပြောပျောက်လိမ့်မည် ဟူသော ထင်
မှတ်မှုကြောင့် အသိပညာ ကင်းမဲ့သော လူသားသည် မဟာ
ဒဗ္ဗာနဲ့ ဝေမ္မအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တွေကို အတင်းမလကြမ်း မရ
မနေ လိုက်ဖမ်း၍နေသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ရင့်ကျက်သော တဏှာကို ဥပါဒါနိလို့ခေါ်သည်။

ပိုမိုရှင်းလင်းစွာဆိုလျှင် တဏှာကား ဆာတဲ့သဘောပင်၊
အာမေတန် အပြင်းအထန် ရင်သန်လာတဲ့ အဆာကို အငတ်ဟု
ဆိုနိုင်သည်။ လူသားသည် ဆာမှုသက်သက်ကလေးကို အောင်
အေးသည်းခံမယ်ဆိုက သည်းခံနိုင်လောက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အငတ်ကိုမူ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါမျှ ခံနိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်ချေ။

အဲဒီဥပါဒါနိဆိုတဲ့ အစွဲကို အဇ္ဇတ္တိက (၀၁) အတွင်းစွဲနှင့်
ဗဟိဒ္ဓ(၀၁)အပြင်စွဲဟူ၍ ပဓာနအားဖြင့် အဝိပ်အပိုင်းကြီး နှစ်ခု
ခွဲခြားနိုင်သည်။

အတွင်းစွဲကား- မျက်စိ၊ နား၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ မနုဆိုတဲ့ (သို့မ
ဟုတ်) ဆံပင်၊ အမေး၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း စသော ၃၂-
ကောဠာသ၏ အစုအပေါင်းဆိုတဲ့ ဤကိုယ်ခန္ဓာ၌ စွဲလန်းခြင်း
ပင်တည်း။

အပြင်စွဲဆိုတာကတော့ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ တခြားဖြစ်သော
အရာအားလုံးပင်ဖြစ်သည်။

- ၎င်းအပြင်စွဲကို-
- ၁။ ကာမုပါဒါနိ-ကာမစွဲ၊
- ၂။ ဒိဋ္ဌုပါဒါနိ-အယူစွဲ၊
- ၃။ သီလဗ္ဗတုပါဒါနိ-ခလေ့စွဲ၊
- ၄။ အတ္တဝါရုပါဒါနိ- အတ္တ (၀၁) ဝိညာဏ်စွဲ ဟူ၍ လေး
မျိုး ခွဲထားခဲ့သည်။

ကာမုပါဒါနိ

ကာမကား လိုချင်မှု(၀၁)အလိုဖြစ်သည်။

ဘာကိုလိုချင်သနည်း?
 လိုချင်ရော ပစ္စည်းတွေကား ဘာလဲ?
 အပြင်ဗဟိုဌာနမှာရှိတဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့
 ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်သည်။
 ဤပစ္စည်းငါးမျိုးကို ကာမဝတ္ထု ဟု၍ ခေါ်သည်။
 ၎င်းငါးမျိုးတို့၌ အပြတ်အသတ်၊ အငတ်ဆန်ဆန်၊ အပြင်း
 အသန် အသမတန် ပေါင်းလုံပြီး အံ့ထွက်လာအောင် စွဲမှုကား
 ကာမုပါဒါးဖြစ်သည်။
 ၎င်းကား အလွန်ပြင်းထန်ခိုင်မာတဲ့ အစွဲဖြစ်သည်။
 ၎င်းကို ရိုက်ခါးဖြိုခွဲရန် မလွယ်ကူလှတူ။
 ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီကာမငါးမျိုးဟာက သက်ရှိ သတ္တ
 ဝါတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လို ဖြစ်နေလို့ပေါ့။
 မှန်လှ၏။ သတ္တဝါတိုင်း အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကာမဝတ္ထု
 တရကို ရရှိရေးအတွက် အသက်နှင့် စည်းဝါးမှုကို တချိန်တည်း
 စွန့်ရန် အသင့်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။
 ရှိနေပါတယ်ဘုရား။
 ကာမတကာအရင်းခံရှိနေတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ကာမဝါသနာ
 နှင့် ကာမအထံမပါပြီး ကာမနယ်ထဲမှာ အနေကြာ လာတော့
 ကာမုပါဒါးအဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် စိုင်းကြတော့တယ်။
 မင်္ဂလမ်းစဉ်တက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒီကာမ
 ပါဒါးကို တတိယမြောက် အနာဂါမိ မင်္ဂကမ္မ ပယ်နိုင်တယ်
 မဟုတ်လား။
 အဲသလို အနာဂါမိမုပယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ သောတာပန်တို့၊
 သဒါဂါမ်တို့ဆိုတာ ကာမငါးမျိုးရဲ့ နယ်ထဲမှာဘဲ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဒို့တကာကြီး ဦးဘမောင်တို့ဟာလဲ သောတာပန်
 အဆင့်လောက် ရောက်အောင်တော့ ယခုလက်ရှိဘဝကို အသုံး
 ချလိုက်ဘို့ မကောင်းဘူးလား ဦးဘမောင်။
 ကောင်းမြတ်လှပါတယ်ဘုရား။

ဒိဋ္ဌပါဒါန်

ဒိဋ္ဌိဟူသော ပါဠိပုဒ်ကား အမှန်နှင့်အမှား မခွဲခြားသေးဘဲ
 အယူ သက်သက် (ဝါ) အမြင် သက်သက် (ဝါ) ယုံကြည်ချက်
 သက်သတ်ကို ဟောသည်။
 ထိုသို့သော အယူ၌ ဝှဲလမ်းမှုကို ဒိဋ္ဌပါဒါန်ဟု၍ ခေါ်သည်။
 အယူကား ဤကပ္ပါ၌ ရေတွက်ဝံ့လောက်အောင် များလှ
 ချေသည်။
 ဤကပ္ပါသားဖြစ်တဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ အယူ တမျိုးစီရှိ
 သည်ဟုဆိုလျှင် အများကြီး လွဲမှား၍ များ သွား မလား
 ဦးဘမောင်။
 လွဲမှား၍ မသွားနိုင်ပါဘုရား။
 ဒါပေမယ့်လို့ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ အယူနှင့် လောကရေး
 ဆိုင်ရာ အယူတူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားလိုက်ပြီး ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ
 သွပ်သင်းနေထွက်လိုလျှင် အယူမှန်သမျှကို မငဲ့မိပေဘူးလား။
 ငဲ့မိပါလိမ့်မယ်ဘုရား။
 ကပ္ပါသူ ကပ္ပါသားဖြစ်တဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မှားသည်ဖြစ်
 စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ အယူစွဲတရတော့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရှိရမိဓမ္မတာဘဲ။
 ထိုအယူစွဲလည်း နယ်နယ်မဟုတ်၊ တလွန်တုတ်ခိုင်ပြီးကြီးထွား
 ခိုင်မာတယ်။

ကပ္ပါရုံ လူသားအားလုံးကို-

၁။ ဘာသာမဲ့လူ၊

၂။ ဘာသာမဲ့လူ- ရယ်လို့ နှစ်မျိုး ခွဲခြား နိုင်စေ ကာမု ထိုလူတန်းစားနှစ်ရပ်လုံးမှာ သူတို့ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ယူစွဲကားတဲ့ အယူ စွဲတော့ မှီမြဲပင်။

ကပ္ပါဘာသာကြီးလေးရပ်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်နေတဲ့ လူတွေ မှာ အယူစွဲအမျိုးမျိုး ရှိနေကြသလိုဘဲ ဘာသာမဲ့ လူတွေမှာလဲ အယူစွဲအမျိုးမျိုးတွေ ရှိနေကြပါဘဲ မဟုတ်လား။

ရှိနေကြပါတယ်ဘုရား။

အယူစွဲမတူညီလို့ နိုင်ငံရေးလောကမှာ ကွဲပြားနေကြပါတော့ကို တွေ့ရတယ်မဟုတ်လား။

မှန်လှပါဘုရား။

အဲဒီအယူစွဲဟာလဲ အသက်နှင့် လဲနိုင်လောက်အောင် ပြင်း ထန်တယ်။

မိမိယုံကြည်ချက်ဆိုတဲ့ အယူစွဲကို မစွန့်နိုင်တဲ့ အတွက် ကပ္ပါ ယဇ်ပလ္လင်မှ အသက်နှင့် သွေးကို တင်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ကပ္ပါ သမိုင်းတွင် အထင်အရှား တွေ့ဘူးတယ် မဟုတ်လား။

မှန်ပါ-တွေ့ဘူးပါတယ်ဘုရား။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယကပ္ပါစစ်ကြီးဟာလဲ သေချာစစ်ဆေး ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ဒီမိုကရေစီနှင့် နာဇီဆိုတဲ့ အယူတို့ရဲ့ ထိပ်တိုက် တေ့ ဆိုင် အနိုင်အရှုံး တအားကြုံတဲ့ပုံပင် ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အတုံးအခဲဆွဲလို့ ကိုင်လို့မပြနိုင်စေကာ အယူစွဲ ဟာလဲ မနေကြီး ကပ္ပါလူသားကို ဒုက္ခပေးစွမ်းနိုင်တယ်။

ယနေ့ကပ္ပါမှာလဲ အရင်းရှင်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်အယူနှစ်ခုကို အစွဲ ပြု၍ အရှေ့အုပ်စု အနောက်အုပ်စုကြီး နှစ်ခု ထိပ်ချင်းတေ့ နေ ကြပြီ မဟုတ်လား။

မှန်လှပါ-ထိပ်ချင်း တေ့ ဆိုင်နေကြပါပြီဘုရား။

ဘယ်အခါမှာပြီး- ဒီးဒီး လုပ်ကြမယ်မသိဘူး။

ဒါကြောင့်လဲ ဘုရားရှင်က အကြီးဆုံးမှ အသေးငယ်ဆုံးတိုင် အောင်သော အစွဲဥပါဒါန် မှန်သမျှတို့ဟာ ကပ္ပါ လူသားကို အပျားကြီး ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့အတွက် ရက်ရက်စက်စက် ယင်ဖျက် ရတဲ့ တရားတွေဘဲဟု အမြဲပင် ဟောကြား ဆုံးမခဲ့တယ် မဟုတ် လား။

သီလဗ္ဗတုပါဒါန်

သီလဗ္ဗတကား-အလေ့အကျင့် ဓလေ့ ဟူသော အနက်ကို ဟောတယ်။

ဒီတော့ သီလဗ္ဗတုပါဒါန်ကို ဓလေ့စွဲလို့ ဘာသာပြန်ရင် ဆိုလိုရင်းသဘောတွေကို အကုန်လုံး မငုံ့မိလောက် ပေဘူးလား။

ငုံ့မိခြုံမိလောက်ပါတယ်ဘုရား။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာအစွဲ ဓလေ့စွဲ ဆိုတာ မတူဘူး ဦးတ မောင် အလွန်ကွဲပြား ခြားနားတယ်။

ဘာသာတရား ဆိုတာက စတင် တီထွင်၍ ဟောပြောတဲ့ ဘုရားကို အမှီပြု၍ ပေါ်ရတယ်။

အဲဒီဘုရားကိုဘဲ လူသားဘုရား၊ နတ်ဘုရား၊ ကာဝရဘုရား သေည် ခွဲခြားပြီး ယုံကြည် ကြပြန်တယ်။ အဲဒါက ဘာသာစွဲ ခေါ်တယ်။

ခေလေ စွဲဆိုတာကျတော့ စွဲမှတ်ယုံကြည်တဲ့ အရာတခု၏ အဝကို လိုက်လို့ မရဘူး။ သက်သက်လဲ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ ယုံကြည်တော့ နေကြဒါတဲ့။ သောကြာ ရေကြောင်း မသွား ကောင်း-ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကို ကြည့်ပါ။

သယ်တာသာ တယ်အယူဝါဒမှာမှလဲ မပါဘူး။ စတင်တီထွင် ပြောသူလဲ မယ်မယ်ရရ ချာမရဘူး။

သို့ရာတွင် ယုံကြည်ပြီး လိုက်နာ ကျင့်သုံး နေသူတွေကတော့ မနည်းလှဘူး ဟုတ်လား။

မနည်းလှပါဘုရား။

အဲဒီလို မရေရာတဲ့ ခေလေတွေကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးရင် အကျိုးရမယ်။ မလိုက်နာဘဲ ကြူးလွန်းရင် အပြစ် သင့်မယ်လို့ ယုံကြည်မှုတွေကို ယခုပြောတဲ့ သီလဗ္ဗတုပါဒါနိကဲသို့ ထည့်သွင်း ရေတွက်နိုင်တယ်။

သီလဗ္ဗတုပါဒါနိကဲ ဤခေလေ စွဲခွဲ နယ်ပယ်ကား ကျယ် ဝန်းလှစွာ၏။ ဘာသာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ အားလုံးသော တိုင်း ပြည်နိုင်ငံများရှိ လူသားမှန်သမျှတို့မှာ နည်းပျားမဆို ခေလေ စွဲတော့ ရှိကြတာချည်းပဲ။

သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျှင် ကပ္ပါမှာ အယဉ်ကျေး ဆုံးဆိုတဲ့ လူမျိုးများမှာ ခေလေ စွဲတွေ အများဆုံး ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်။

ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသေးတဲ့ လူမျိုးများမှာ တော့ ခေလေ စွဲ အခတ်နည်းပါးသေးတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ခေလေ စွဲကို ဖျက်လိုက်ရင် လူသားမှာ ထရုတ်ရာ ထိခိုက်မသား ဆိုတော့ မထိခိုက်ပါဘူး။ အဲဒီကို အစွဲမှန်း သိတာနဲ့ တပြိုင်နက်

တချက်ထဲလဲ ဖြုတ်ပစ်နိုင်တယ်။ တတိတတီနှင့် ထရီရီ ပြတ်ကျ သွားအောင်လဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်။

အကောင်း၊ အဆိုး ခွဲခြားထားတဲ့ နတ်အမျိုးမျိုး၊ ဗြဟ္မာ အမျိုးမျိုး၊ တစ္ဆေမြေတုတ် အမျိုးမျိုးသေည်တို့ဟာ တကယ်ရှိ အဟုတ်ရှိ၊ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်လာကြတယ်။

မိအခါမှာ ထိုထိုနတ်များက ချစ်တဲ့ဂါသား၊ ထိုထိုနတ်များ က ကြောက်ရွံ့တဲ့ မန္တဓားများကို ထိထွင်လာကြတယ်။

မိနောက်တော့ နတ်ပင်၊ နယ်နှင့်၊ နတ်ပသ- တဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်လာတော့ဒါတဲ့။

အဲဒီ ဟာတွေ အားလုံးဟာ ခေလေ စွဲက ပြာထွက် လာတဲ့ ယုံကြည်ချက် အကိုင်းအခက် အချက်အလက်တွေဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခေလေ စွဲတို့ကို စိတ်ထဲမှာ မထားမိအောင် ကြီး စားကြမ်းပါ။

မှန်ပါတုရား။

အတ္တဝါဒုပါဒါနိ

ပုဂံကား အတ္တဝါဒစွဲဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရင် အတ္တဝါဒ ဆို တာ ဘာလဲ-လို့ သိဘို့မလိုဘူးလား ဦးတမောင်။

လို၍ လာပါတယ်ဘုရား။

ပုဂံကို ဝေဒသင်္ဂါကရိုက်တာသာဖြင့် အာတမ- ဟူ၍ ခေါ် သည်။ ၎င်းအတ္တ(သို့မဟုတ်)အာတမကား ပရမတ္ထမု လွှင့်စဉ်၍ ထွက်လာတဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။

၎င်းသည် မြစ်၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် မပေါ်မီ ၆-ရာစု ၇-ရာစု လောက်မှာ ရေပန်း စားလာတဲ့ အယူဖြစ်

သည်။

ဥပနိသဒကျမ်းတို့၏ အဆိုအားဖြင့် ၎င်းအာဘမဒေဝါ အတ္တသည် သေးငယ်သော လူသား၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆောင်သော သတ္တဝါတစ်ခုဖြစ်သည်။

၎င်းသည် ရိုးရိုး အချိန်မှာ နှလုံးသားတွင် တည်နေတယ်။ လူသား အိပ်ပျော်တဲ့ အခါမှာ (သို့မဟုတ်) သဘိ မေ့နေတဲ့ အချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မှ အခြားသို့ ထွက်ခွါ၍ သွားတတ်သည်။

အကြင်အခါ၌ ၎င်းသည် ကိလိကဿ အတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာ၏။ ထိုအခါမှ အသက်ဝင်၍ လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်လာတယ်။

လူသား သေသောအခါမှာ ၎င်းသည် အသေကောင် ရုပ်ကဿမ ထွက်ခွါသွားပြီးလျှင် တဝ၏လုပ်ငန်းသို့ကို ဆက်သက်ဆောင်ရွက်လေတယ်။

ဆိုလိုရင်းမှာ ဒီကိုယ်ပျက်လျှင် ဟိုကိုယ်သို့ဝင်၊ ဟိုကိုယ်ပျက်ပြန်တော့လဲ တခြားကိုယ်သို့ ဝင်ပြန်တဲ့သဘောတဲ။

အဲသလိုသဘောရဲ့တဲ့ အတ္တအယူဝါဒကို အပြင်းအထန်စွဲလန်းမှုဟာ အတ္တဝါဒပါဒါနိဘဲ။

အဲဒီအတ္တဝါဒအစွဲကို ဖြိုခွဲသို့၊ ပြုတ်ချသို့ ဗုဒ္ဓက အမြဲတိုက်တွန်းခဲ့တယ်။

သာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါစွဲဆိုတဲ့ အတ္တစွဲဟာ ငရဲသက် ဆိုးဝါး ခံခက်သော ဒုက္ခ ဒဏ်ချက်ကို ဖြစ်စေ တတ်သောကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ကပ္ပါ ရုပ်ပစ္စည်း များတွင် ငါ- အတတ် နည်းသလောက် ကပ္ပါဆင်းရဲတွေ နည်းပါးသွားမယ်၊ ကပ္ပါဘင်းမာမှုတွေလျော့

ပါးသွားမယ်၊ ကပ္ပါလွတ်လပ်မှုတွေ ခိုင်မြဲလာမယ်။

အဲဒါလို ခိုင်မြဲလာတဲ့ အခါမှာ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ အရသာကို ကပ္ပါသူ ကပ္ပါသားတို့ လက်တွေ့ ခံစားကြရပေလိမ့်မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကပ္ပါ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကြီး ဖင်ထင် ရှားရှား ပေါ်ထွန်း ထွက်ပြု၍ လာပေလိမ့်မည်။

ယနေ့ ကပ္ပါဟာ ဗုဒ္ဓ ဘုရားမှင်ရဲ့ ငါဖြုတ် လမ်းစဉ်ကို လိုက်နေပြီ ဦးဘမောင်။

ယနေ့ ကပ္ပါရှိ နိုင်ငံအများအပြားမှာ ဆိုရှယ်လစ် စနစ် တည်ထောင်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကို ကြားရဲ့မဟုတ်လား။

မှန်ပါ- ကြားပါတယ်ဘုရား။

ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗမာနိုင်ငံမှာလဲ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြပြီမဟုတ်လား။

အဲဒီမှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆိုတာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်း မရှိရဆိုတဲ့ အချက်နှင့် လူတန်းစားခွဲခြားမှုမရှိရဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ အခြေခံတယ်။

ဒီတော့ ဆိုလိုရင်းက တာလဲ။

ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်း ပယ်ဖျက်ရေးဆိုတာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ငါဖြုတ်ရေးပင် ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ ငါဖြုတ်ရေး အောင်မြင်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန်ခံခဲ့တဲ့ သန္နိဿယအစဉ်ကို တထစ်ချ ရတော့မည်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချရမယ် ဦးဘမောင်။

မှန်လှပါ ဘုရား။

၁၀-ဒသမနိဿိဒါန

၎င်းပုဒ်၏ တိုက်ရိုက်အနက်ကား-အဖြစ်သဘောပင်။

၎င်းကား-အနက်မြန်မာ မပြုံးဆိုဘဲနှင့် မြန်မာ လူမျိုးတိုင်း အတိအကျ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နေတဲ့ ပါဠိစကား လုံး ဖြစ်သည်။

ယနေ့သော် ၎င်းဘဝဆိုသော ပုဒ်သည် မြန်မာ ဝေါဟာရ အစစ်ဖြစ်လျက်ရှိနေချေပြီ။ ထိုအဖြစ်သဘောကို ပုံဆောင်ပြတဲ့ အဂ္ဂန္တဂုဏ်ပုံကလေးပျက်နေတယ်။ ဂျပန်ပုံပျက်ကတော့လဲ မသဲမကွဲ ဖြစ်နေတယ်။

သို့ရာတွင် တိဗက်ပုံမှာတော့ ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်ဆောင်ပိန်းမ၏ ပုံနှင့် သဗ္ဗပေတိထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အမိ၏ သားအိမ်တွင်း၌ အမိ၊ အဖ နှစ်ပါးတို့၏ ဂန္ဓဗ္ဗဇာတ်ပါသော သွေးစပ်မိ၍ ကလလရေကြည် စတင်တည် နေတဲ့ အချိန်ကလေးကို ဘဝ(ဝါ)အဖြစ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဇာတိ ကောဒသမနိဿိဒါန

၎င်းကို ကလေးဖွားတဲ့ပုံနှင့် ရုပ်လုံးပေတိထားသည်။

ဇာတိဟူသော ပုဒ်၏အနက်ကို ဦးဟုတ်စိန်၏ ပဒေက္ခမဉ္ဇူသာ ပည်သော ပါဠိမြန်မာ အဘိဓာန်၌ မွေးဖွားခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်။

ထို့ပြင် ရိုက်စံဒေးမစ်၏ ပါဠိ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်တို့နှင့် ဆာမုန်နီယာဇီလျမ်၏ သက္ကဋ္ဌ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်တို့၌ မွေးဖွား ခြင်းဟူ၍ ဖွင့်ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အမိ၊အဖနှစ်ဦးတို့၏ သုက်သွေး ရောစပ်ရာ ကလလ ဆိုတဲ့ ဘဝမှနေ၍ မွေးဖွားသည် တိုင်အောင်သော နောက်ပိုင်း တလျှောက်လုံးကို ဇာတိဟူလျှင် သင့်လျော်လောက်ပါသည်။

အဲဒီ-ဇာတိ သဘောကလေးကြောင့် ရင့်ကျက်မှုဆိုတဲ့ ဇရာ သဘောတွေ ပေါ်ပေါက်၍လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဇရာ-ဒွါဒသမနိဿိဒါန

နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ နိဒါနကား ဇရာဆိုတဲ့ အိခြင်းသဘောပင် ဖြစ်သည်။

အဲဒီ အိုခင်းတယ်၊ ယိုယွင်းတယ်ဆိုတဲ့သဘောလက္ခဏာတွေက လူသား၏ ရုပ်ကာယ၌ တနေ့တခြား လင်ရွားလာတယ်၊ တနေ့ တခြား တိုး၍တိုး၍လာတယ်။

အမိဝမ်းတွင်း၌ ကလလရေကြည် စတင်တည်နေသောအချိန် မှစ၍ ဇရာဓပုဒ် ရင့်ကျက်မှုလုပ်ငန်း အပျိုးခဲ့တယ်။

ဥပ္ပါဒနှင့် ဝယဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက်စက်ကလဲ အဆက်မပြတ်လည် ခဲ့တယ်။

သို့ရာတွင် ၎င်းစက်ကလဲ ချက်ညီအောင်မရိုက်ဘဲ တခါတခါ ဖြစ်၊ ဖြစ်၊ ပျက် ရိုက်ခတ်၍ တခါတလေသော် ဖြစ်၊ပျက်၊ပျက် ရိုက်ခတ်ပြန်လေတယ်။ အပျက် ရိုက်ခတ်မှု တိုးပွား သလောက် အိခြင်းလဲ ဆိုးရွားလာမြဲဖြစ်သည်။

ထိုသည့် ဇရာဓပုဒ်သည် လူသား၏ ရုပ်ကာယတွင်ပေါ်ထင်၍ လာပြီဖြစ်သည်။

လူသား၏ ရုပ်ကာယဟူသည်ကား- မျက်စိ၊ နား၊နှာ၊လျှာ၊ ကိုယ်၊ဟဒယဆိုတဲ့ ရုပ်ကြည် ခြောက်မျိုးတို့ရဲ့ အပေါင်းဖြစ်သည်။

ဤ ရုပ်ကြည်ခြောက်မျိုးတို့သည် လူ့သတ္တဝါကလေး အမိရဲ့ ဝမ်း ကြာတိုက်အတွင်းမှ အပြင်ကပ္ပာယလောက အတွင်းသို့ သက်ဆင်းတဲ့အချိန်ကစပြီး မပြတ်တစစလည်၍ နေကြကုန်၏။

မျက်စိသည် တစ်စုံလုံးမိတ်၍ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှတစ်ပါး အခြားကာလများ၌ အမြဲတစေ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုကိုသောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေပြန်ဖြစ်သည်။

မျက်စိအလုပ်ကိစ္စကား-ကြည့်မှု၊ မြင်မှုဖြစ်သည်။

အဲဒီမှာ ကြည့်တယ်၊ မြင်တယ်ဆိုဒါလဲ မျက်စိရုပ်ကို အပြင် ရူပါရုံတို့က တိုက်ရိုက်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အထိ၊အခိုက်၊အပွတ် အတိုက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံရသော မျက်စိသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အိုမင်း၍လာလိမ့်မည်၊ ယိုယွင်း၍ လာလိမ့်မည်။

ထိုမျှမက အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ပွတ်တိုက်ထိခိုက်မှုမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်တဲ့အခါမှာ မျက်လုံးပေါက်ကွဲ၍ ထွက်သွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးရသေးတယ်။

သေချာစွာတွက်ကြည့်ရင် ဒီမျက်လုံးတစ်ဖက်ဟာ လူတယောက်၏ ကိုယ်ကာယတွင် အပွတ်၊ အတိုက်၊ အထိ၊ အခိုက်၊ အများဆုံး ခံရတဲ့ (တနည်းဆိုရလျှင်) လူသား ကိုယ်တိုင်အများဆုံး အသုံးပြုတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား။

စက္ခုပသာဒ ရုပ်ကြည်ဟာလဲ အရင်းမှလမ္မာ ရုပ်တရားအစစ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရစက်ကင်းတွင် ကျပ်လည်နေရတဲ့တရားဖြစ်တယ်။ ဤသို့သော အကြောင်း များကြောင့် လူသား၏ ကိုယ်ကာယတွင် အမြင့်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး ထပ်မှတ်နေ

ရတဲ့ မျက်လုံးနှစ်ခုဟာလဲ အိုမှု၊ ရင့်ရော်မှုကို မကျော်လွန်နိုင် တူးလို့ မှတ်ရမယ်။

တခါ သောတဆိုတဲ့ နားကို ကြည့်ပါဦး၊ ရင်းရဲ့ ကိစ္စက ကြားမှုဖြစ်တယ်။

ရင်းလဲ မျက်စိလိုတဲ ကြားမှုဆိုတဲ့ကိစ္စကို ဒီးပြီး သတိမပစ်တဲ့ အချိန်မှာ အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေတယ်။

ထိုအတူပင် နှာခေါင်းကလဲ သာယနကိစ္စနှင့် အသက်ရှူတဲ့ ကိစ္စ၊ လျှာကလဲ သာယနကိစ္စ၊ ကိုယ်ကလဲ ဖုသနကိစ္စ၊ ဟဒယခေါ်တဲ့ မနှုတ်လဲ တွေးတောခြင်း ကိစ္စတို့ကို အသီး အသီး ဆောင်ရွက်နေကြတယ်။

ဒါလို ဆောင်ရွက်နေကြရတာကို မြင်လျှင် ထိုထို ရုပ်တရား များရဲ့ ဝိရဏဆိုတဲ့ သဘောကို ဟောနေစရာ၊ ပြောနေစရာ လိုသေးသလား။

မသို့တော့ပါဘုရား။

လူသားသည် ဇာတိက္ခဏကို ကျော်လွန် ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဇရာ၏ နယ်အတွင်းသို့ ချင်းနှင်း ဝင်ရောက် လာခဲ့ တာတဲ။

ဇရာနယ်ကလဲ မရဏနယ်နှင့် စပ်၍နေတယ်၊ လှမ်းကြည့်လိုက် ရင် မြင်နေရသလောက်ပါတဲ။

အဲသည်လို ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ မျက်စိမူး၊ နားထိုင်းပြီး မါကလဲကိုင်။ အကြောတွေ ပြိုင်းယိုင်းကျ၊ ရွတ်တူကြီး ဖြစ် လာတောင်မှ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ပျော်ကာပါးကာ သွား လာနေတဲ့ လူဆိုတဲ့အများကြီး မဟုတ်လား။

မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဒါပေမဲ့မရဘူး-ဦးဘမောင်။
 အဲဒီ စ-သ-သ-စ-က-ဟ ဆိုတဲ့ စက်ခြောက်လုံး ရပ်လိုက်
 တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဇီဝိန်ချုပ်ကြွေ သေတော့တာတဲ့။
 အဲဒါ မရူးဆိုတဲ့ သေခြင်းသို့ ရောက်တဲ့ အခါ ရင်းရှဲ့
 အခြေအရံဖြစ်တဲ့ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါ
 ယာသတွေ စိုင်းအုံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့တာတဲ့။
 သဘာဝဓမ္မရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပျက်စီးစဉ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အမြင်
 ဉာဏ်ရောက်ပြီး သဘောအမန် ပေါက်တဲ့ လူများ အဖို့တော့
 အဲဒီ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု၊ ငိုကြွေးမှု၊ ဝမ်းနဲ့ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမလမ်း
 ညှိနှိုင်းမှု၊ ပျောက်မီးခဲကို ကိုင်မိသလို ဖြစ်မှုများ မဖြစ်ပေါ်
 လာနိုင်ဘူး။
 အဲဒါကြောင့် အားလုံးသော သင်္ခါရဓမ္မတို့ရဲ့ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ
 အလုံးစုံကို အာရုံထပ်ထပ် မြင်နိုင်မှ အမှားကို လွန်မြောက်၍
 အမှန်သဘော ပေါက်နိုင်မယ်။
 အဝိဇ္ဇာကစပြီး မှားလာကြတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ငါတို့ဘာ
 မှားနေတယ်၊ ဘယ်လိုမှားနေတယ်ဆိုတာကို သိတဲ့တနေ့ အဝိဇ္ဇာ
 ပျောက်ပြီး ဝိဇ္ဇာရောက်လာမယ် မဟုတ်လား။
 မှန်ပါဘုရား။
 ဝိဇ္ဇာရောက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့ သောက၊
 ပရိဒေဝတွေ အကုန်ခမ်းခြောက်၍ သွားလိမ့်မည်။
 အဲဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာပျောက်ပြီး ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်းရောက်
 အောင် ကြီးပမ်းအားထုတ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။
 ရူပါရုံကို မြင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ရှောင်ရောနှင့် သုံးစရာကို
 သိရင် တော်ရေပေါ့တဲ့။

မျက်စိနှစ်လုံး ရတားတဲ့ ကိစ္စက အဲဒါလောက်တင် အသုံး
 ချဘို့ဘဲ။
 ဦးဘမောင် တို့က ဒါထက်- ပိုပိုပြီး အသုံး ချနေကြလို့
 ဘုရားရှင်က ဒီလောက်တင် ရပ်ကြစမ်းပါတဲ့။
 မှန်လှပါ ဘုရား။
 အဲဒီတော့ စက္ခုမျက်စိနှင့် ရူပါရုံထိပြီတော့ပြီ၊ အဲဒီအခါ ဘယ်
 သူတဲ့၊ အော်-ဘယ်ဝါတဲ့ ဆိုတာသိသို့ စက္ခုဝိညာဏ်ပေါ်လာ
 တယ်။
 အဲဒီသုံးခု တိုက်ဆိုင်တွေ့ထိလို့ ဖဿဖြစ်တယ်။
 ဖဿဖြစ်ရင် ဝေဒနာ ဖြစ်တယ်။
 တော်ပီ၊ နောက်ထပ်ဆင့်လို့ ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့၊ ဖြစ်လာရင်
 အဝိဇ္ဇာတဲ့တဲ့၊ ဒီအဝိဇ္ဇာကို ငါ၏ ချစ်သားများ မလုပ်ကြ
 ပါနဲ့။
 အဲဒီ စက္ခု၊ ရူပါ၊ စက္ခုဝိညာဏ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ဒီလေးချက်
 နှင့်ဘဲ သပ်ချစ်သားတို့ရဲ့ မျက်စိနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပြီးနိုင်ပါ
 တယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဖောခဲတယ်။
 အဲဒီဝိဟောခဲတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုအတိုင်း အဲဒီနေရာမှာ
 ရပ်နား၍ ထားလိုက်ရင် စွဲဘို့ဆုများ အဲဒီအထဲမှာ ပါသေး
 သလား။
 မပါတော့ပါဘုရား။
 အဲဒီလို စွဲဘို့မပါဘဲ တု ဝိရာဂ ဖြစ်သွား ဘူးလား၊ ကော်
 အစေးဆိုတဲ့ ချေးတွေ၊ ညှော်တွေ ကွာမသွားဘူးလား၊ အကယ်
 လို့များ ဝိရာဂ ဖြစ်သွားရင် ဦးဘမောင်ကြီး လွတ်သွားပြီ၊
 ကျွတ်သွားပြီ၊ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်ခဲဘဲ သွားချင်ရာ

သွား၊ စားချင်ရာစား၊ အိပ်ချင်ရာအိပ်၊ နေချင်ရာနေ၊ ထိုင်ချင်ရာထိုင် နိုင်တဲ့ဘဝ ရောက်မသွားဘူးလား။

ရောက်သွားရင် သစ်ပင်တောတောင် မရှိတဲ့ အဇ္ဈာနကာသခေါ် လေဟာပြင်မှာ တိုက်ခပ်နေတဲ့ လေကဲ့သို့ပင် ဦးဘမောင်မှာ ဘာမှအသားအဆီးမရှိဘော့ဘူး မဟုတ်လား။

အဲဒါ ဝိမုဒ္ဓကိစ္ဆိတဲ့ လွတ်သပ်မှုဘဲ။

ယခုတော့ ဟိုရောက်၊ ဒီရောက်၊ တယ်ရောက်၊ ညာရောက်၊ အိမ်ရောက်၊ ဈေးရောက် ဖြစ်နေတော့ မဟန်သေးဘူးပေါ့။

အကယ်ကို ဝိမုဒ္ဓဘိ ဖြစ်ကဲ့သားဆိုတော့ မဖြစ်ဘူး။ မလွတ်ဘူးဖြစ်လာတယ်။ ဘာပြုလို့ မလွတ်လပ်သလဲ ဆိုတော့ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးကလေးတွေက ရှိနေသေးလို့ပေါ့။

အဲဒီ ကြိုးကလေးတွေကိုလဲ ဖြတ်တို့ အချိန် မရောက်သေးလို့ မဖြတ်တောက်ကောင်းသေးဘူးထင်လို့ မဖြတ်ဘဲ ထားဒါ မဟုတ်ဘူးလား။ မဖြတ်ချင်လို့ ထားတာပဲ။ ဖြတ်ချင်တဲ့ အခါမှာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်နိုင် ပါတယ်လို့ တချို့က ပြောကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ တချို့မှာ သေသည်တိုင်ဆရာ တချောင်းမှ မဖြတ်ရသေးဘူး။

အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်က ယနေ့တော့ နက်ဖြန်တွေ လုပ်မနေကြနဲ့၊ မင်းတို့ကိုယ်ကို အချည်မခံကြနဲ့တဲ့။

ဟောဒီ စက္ခု၊ ရူပ၊ စက္ခုဝိညာဏ၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတင် ဝပ်ကြတဲ့။

မရပ်ဘဲ ဟိုတက်လွန်သွားရင် ဘာလာမလဲ။

ကြိုးကလေး လာမယ်။

အဲဒီ ကြိုးကလေးနဲ့ တချက်ချည်မိရင် ပြီးရော၊ မင်းတို့ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး- ရယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဟောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မှန်ပါ ဟောခဲ့ပါတယ် ဘုရား။

အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်က အဲဒီ ကြိုးတွေနဲ့ မချည်မိအောင် အားထုတ်ကြစမ်းပါ။ အကယ်တစေ ချည်ပြီးသား ဖြစ်နေရင်လဲ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ဖြတ်ပစ်တို့ ကြိုးစားကြ စမ်းပါလို့ အထပ်ထပ် နှိုးဆော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

လူသားရဲ့ မျက်စိဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ဘုရားစသော ရူပါရုံကိုလဲ မျက်စိနဲ့ တဲမြင်တယ်။ ပြီးတော့ သား၊ မယားစသော ရူပါရုံကိုလဲ သူနဲ့ တဲ မြင်တာဘဲ၊ ပြီးတော့ ကာမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အာရုံတွေနှင့်တကွ နေ့ကုမ္မနှင့် ဖတ်သက်တဲ့ အာရုံတွေကိုလဲ သူနဲ့ မြင်တာဘဲ၊ အဲဒါလို အာရုံ အပျိုးအစုံကို မျက်စိကသာ မြင်နိုင်တယ်။

အဲဒါလိုမြင်နိုင်တော့ ရူပါရုံကို ရူပ သက်သက်လို့ မြင်လိုက်ရင် တမျိုးဖြစ်တယ်။

ရူပါရုံဟာ ရင်တရားသက်သက်ထက် မပိုဘူး။

အဲဒီ နေရာမှာ နာမ ပညတ်တော့ သွားပြီးတော့ မတပ်နှင့် တပ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့ ဝိညာဏ်ရောက်တော့ အသိလွဲမှား၍ သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်လား ဦးဘမောင်။

မှန်ပါဘုရား။

အဲဒီရူပါရုံကို ရုပ်ရယ်လို့ မမြင်ဘဲနဲ့ သွားလို့ မြင်လိုက်ရင် စက္ခုဝိညာဏ် ကျတော့ အသိတပျိုးဖြစ်၍ သွားလိမ့်မယ်၊ ရုပ်

လို့မသိဘဲ နွားလို့ သွားသိတယ်။ နွားလို့ သိတာဟာ မှန်သလား- မှားသလား?

မှားပါတယ်ဘုရား။

အဲ- နွားလို့ သိတာမှားရင် ယောကျ်ားလို့ သိတာကော မှန်ပါအုန်းမလား။ မမှန်တော့ဘူး။ မိန်းမလို့ သိတာလဲ မှားတယ်။ ဒီ သဘောတရား တွေဟာ စဉ်းစားရင် ပေါ်ပါတယ်။ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ မြင်တုန်းကတဲက ရုပ်ကို မမြင်ဘဲနှင့် နွားကို မြင်လာရင် စက္ခုဝိညာဏ်ကျတော့လဲ နွားလို့ဘဲ သိမှာပေ။

အဲဒါလို သိရင်းကနေပြီး ဖဿတို့၊ ဝေဒနာတို့၊ တဏှာတို့ တဆက်ထဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဝေဒနာ အဆင့် အတန်းက နွားဟူ၍ ၎င်း၊ မိန်းမဟူ၍၎င်း မမြင်ဘဲ ရုပ်ကို မြင်လာတဲ့ ဦးဘမောင်တို့မှာ တဏှာဘက်သို့ ကျော်တက်စရာ လိုသေးသလား။

မလိုတော့ပါဘုရား။

ကဲမလိုရင် ဝေဒနာင်ကြီးကတော့ ဦးဘမောင် လွတ်သွားပြီ။ ကျွတ်သွားပြီ။

ကဲ ဦးဘမောင်တို့ ဖြတ်တောက်ရမဲ့ နှောင်ကြီးက ဘယ်နှစ်ချောင်းရှိသလဲ။

ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံ နှောင်ကြီးဆိုတဲ့ နှောင်ကြီးငါးချောင်းရှိတယ် မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ကဲဒီအတိုင်း ဦးဘမောင်တို့လူစု စက္ခုနှင့် ရူပါကြားထဲမှာ အယောနိသော မနသိကာရဆိုတဲ့ တောက်တီး တောက်တီး တွေးတေးမှုကြောင့် အချောင်ပေါ်လာတဲ့ တဏှာနှောင်ကြီးဖြစ်တို့

စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကြမ်းပါ။ အပုံကြီး၊ အမျှားကြီး သက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

ကြိုးငါးချောင်းနှင့် တင်းနေအောင် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံရတဲ့သတ္တဝါမှာ ကြိုးတချောင်း ဖြတ်သွားရင် ဘယ်လောက် သက်သာသွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါ။

သောတံစ ပဋိစ္စ သဒ္ဓေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ သောတဝိညာဏံ၊ တိတ္ထံ သင်္ကတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေပဿံ ဝိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသဘာဝကော သောတသ္မိပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သဒ္ဓေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သောတဝိညာဏသ္မိပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဖဿေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နိဗ္ဗိန္ဒံ ပိရဇ္ဇတိ၊ ဝိရာဂါ ဝိမုဗ္ဗတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမ္ပိတိ ဉာဏံ ဟောတိ၊ ခိဏာ ဇာတိ၊ ဝုသိတံန ဗြဟ္မစရိယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထဏ္ဍာယာတိ ပဇာနာတိ။

သောတံစ၊ နားကို၎င်း။ သဒ္ဓေစ၊ အသံကို၎င်း။ ပဋိစ္စ၊ အမှီသက်အမှီပြု၍။ သောတဝိညာဏံ၊ နားသိသောက ဝိညာဏ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။ တိတ္ထံသင်္ကတိ၊ သုံးခုပေါင်းမိလို့။ ဖဿော၊ အတွေ့ဖဿဖြစ်။ ဖဿပစ္စယာ၊ အတွေ့ဖဿကြောင့်။ ဝေဒနာ၊ ခံစားမှုဖြစ်။ ဝိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝေပဿံ၊ ဤသို့ရသော၊ အရိယသဘာဝကော၊ အရိယသဘာဝကသည်။ သောတသ္မိပိ၊ နား၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ မုန်း၍ လာ၏။ ဖဿေပိ၊ ဖဿ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နှလုံးနာ၍လာ၏။ နိဗ္ဗိန္ဒံ၊ ပြီးဝေ့သော်။ ပိရဇ္ဇတိ၊ ကော်စေး ပျက်လေတော့၏။ ဝိရာဂါ၊ အစေး ပျက်ခြင်းကြောင့်။ ဝိမုဗ္ဗတိ၊ လွတ်လေကျွတ်လေတော့၏။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ လွတ်ခဲ့ကျွတ်ခဲ့သော်။ ဝိမုတ္တမ္ပိတိ ဉာဏံဟောတိ၊ သိလေတော့၏။

အဲဒီတော့ကာ နားနှင့်အသံကိုကြားရင်“သုတေ သုတမတ္တ”
လို့ ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကြားတာကိုကြားတဲ့ဟိုင်းတိုင်းထားလိုက်
ရုံဘဲ။

အပြင်ဗဟိဒ္ဓက အသံသဒ္ဓယာ နားခလောင်ထဲက သောတ
ပသာဒရုပ်ကို လာပြီး ထိခိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကြားတယ်၊
တော်ရော့ပေါ့။

အဲဒီအသံကိုဆီးတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ တဏှာသံဘဲ၊ ဗျာပါ
သံဘဲသွားမလုတ်နဲ့ ၊ ယောကျ်ားသံဘဲ၊ မိန်းမသံဘဲ သွားမလုတ်နဲ့ ၊
ခွေးသံ၊ နွားသံ စသည့် နာမညတိတွေသွားပြီး မတပ်နဲ့ ၊ အဲဒီ
လိုအသံမှာ နာမညတိမတပ်ဘဲ အသံသက်သက် ထားလိုက်ရင်
စုံမှုဆိုတဲ့ရာဂ ဖြစ်နိုင်ပါအုန်းမလား။

မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘုရား။

အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်တော့ကာ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ-လို့ ဓမ္မ
တဆင့်တက်ဖို့ရန် လိုသေးသလား။

ဦးဘမောင်။ ။ မလိုတော့ပါဘုရား။

အဲဒါကြောင့် အဲဒီအတိုင်း(ဝါ)သဒ္ဓအသံဘိုင်းတိုင်းကြားတဲ့
အရိယသဘာဝက သည့် မိမိနား၌၎င်း၊ ကြားရတဲ့ အသံ၌၎င်း၊
သောတဝိညာဏ်၌၎င်း၊ ဦးငွေ့ရွှံ့ဖုန်း နှလုံးနာ၍ လာ၏။ ဖဿ
နှင့် ဝေဒနာတို့ကိုလဲ စက်ဆုပ်၍လာ၏။

ထိုအခါ နား၊ အသံ၊ သောတ ဝိညာဏ် တို့၌၎င်း၊ ဖဿ
ဝေဒနာတို့၌၎င်း အစွဲကွာလေတော့၏။

အဲဒါလို သောတနှင့်ဆိုင်ရာ အစွဲတွေ တခါယဲ ပြတ်ကျသွား
လေတော့တယ်။

အဲဒီမှာ အစွဲတွေပြတ်ကျသွားသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ဦးဘမောင်
တို့မှာ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတချောင်း ပြတ်ထွက်၍သွားပြန်ပြီ မြင်
လိုက်ကဲ့သို့လား ဦးဘမောင်။

မြင်လိုက်ပါပြီဘုရား။

ဒီတော့-ဦးဘမောင်တို့ ဖြတ်ဖို့၊ ဘောက်ဖို့၊ ကြိုး ဘယ်နှစ်
ချောင်း ကျန်သေးသလဲ။

သုံးချောင်း ကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား။

စာနိဝေ ပဋိစ္စ ဂန္ဓေဝ ဥပ္ပဗ္ဗတိ စာနဝိညာဏံ စတဲ့ ဘုရား
ဟော ပါပြီတော်ကတော့ ရှေးက စကျသောတ အတိုင်းပါဘဲ။

စာနဆိုတာ ဘာလဲ။

မျက်စိနှင့်လုံး တို့၏ အကြားမှာ ရေဝေကုန်းတန်း လေးလို
တန်းနေတဲ့ အင်္ဂါကို နာခေါင်းလို့ ခေါ်တယ်။

ဒီတော့-ဒီနာခေါင်းကြီးတခုလုံး ဆိုပါတော့။

သူ့ရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကိုခွဲရင် ဟိုအထဲမှာ ကရိယာ
တန်ခာပလ္လာတွေ အင်မတန်များတယ်။

အဲဒီတော့- နာခေါင်းဆီရင် ဒီနာခေါင်းကြီးဘဲ မှတ်လိုက်၊
အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဂန္ဓာရုံအနံ့နဲ့၊ ဒီနာခေါင်း အတွင်းမှာ ရှိတဲ့
ထာနပယာဒရုပ်နဲ့ လာတိုက်တဲ့ အခါကျတော့ စာနဝိညာဏ်
ဖြင့်တယ်။

အဲဒီစာနရယ်၊ ဂန္ဓရယ်၊ စာနဝိညာဏ်ရယ် ဒီသုံးခု ပေါင်းပေါင်း
တဲ့အခါကျတော့ ဖဿဆိုတဲ့ဆေးဓာတုစားဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီအတွေ့ဖဿကြောင့်ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီဝေဒနာရောက်
ရင် တော်ပြီ၊ ဓမ္မတဏှာ မဆက်စေနဲ့ ၊ တဏှာ မဆိုက်အောင်
ဘယ်ကနေ ဖမ်းပြီး ထားရလဲ။

ဂန္ဓဆိုတဲ့ အနံ့ကနေပြီး တားရမယ်၊ ဒီတဏှာကို သတ်ရမယ်။
 ဂန္ဓဆိုတာက ရုပ်တရား၊ အဲဒီတော့ ရုပ်ကိုရုပ်တိုင်းတိုင်းထား
 ရမယ်။ အဲဒီရုပ်တရားကိုသွားပြီး ဟိန္ဒုယ်၊ သည်နယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
 နာမပညတ်တွေ မတပ်နဲ့၊ သနပ်ခါးတို့၊ ကရမက်တို့၊ နံ့သာ ပြွန်
 တို့ ကြုတ်ကြုတ်တို့၊ တာတို့ ဆိုတာတွေနဲ့ သွားပြီးမရှုပ်နဲ့၊ ဂန္ဓကို
 ဂန္ဓသက်သက်ထားရင် သူ့အတွက် ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာပေါ်
 ပါအုန်းမလား။

မပေါ်တော့ပါဘူး။

အဲကောင်းဒါ၊ ဆိုးဒါမပေါ်ရင် ဝေဒနာသက်သက်ဘဲ ဖြစ်
 တော့မယ်။

အဲသလို ဝေဒနာကို ဝေဒနာတိုင်းတိုင်း ထားလိုက်ရင် တဏှာ
 ပေါက်ပွားလို့ချပါမလား မရဘူး။

ဒီနေရာမှာ ဃာန နာခေါင်း၍ ကိစ္စရယ်၊ ဂန္ဓ ဆိုတဲ့ အနံ့
 သဘောရယ်၊ ဒီနံ့ကို ရှင်းတို့လို့လာတယ်။

ဃာန၍ အလုပ်ကိစ္စဟာ ထွက်သက်နဲ့ ဝင်သက်ကို ထုတ်ဖို့
 ရှိတယ်။

လေတာပြင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး အားရပါးရ ရှုထုတ်ကို လုပ်နေ
 တဲ့သူ (ဝါ) အသက်ရှူနေတဲ့ သူမှာ ဂန္ဓဆိုတဲ့ အနံ့ ပါသေးသ
 လား။

မပါပါဘူး။

လေ- သန့်ရှင်းရင် အနံ့ မပါဘူး၊ လေ မသန့်ရင် အနံ့ပါ
 တယ်။

ဒီတော့ ဘာအနံ့မပါတဲ့ သန့်ရှင်းသော လေကိုသာ ရှုနေ
 ရင် တဏှာဖြစ်ပါအုန်းမလား။

မဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဒီတော့- ဂန္ဓ ဆိုတဲ့ အနံ့ဟာ လေထဲမီးပြီး မီးကြုံ လိုက်
 လာတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ တူတယ်။

ဒါလို ဒီအနံ့၍ ဇာတိရင်းမြစ်ကို ကျကျနန သိရင် သူ့ကို
 စွဲဖို့လိသေးသလား။

အဲသလို မွေးဒါတို့၊ နံတာတို့ မပေးဘဲနှင့် လေသက်သက်ကို
 ရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာကော ဝေဒနာသက်သက်မပြင်ဘူးလား။

ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဒါပေမယ်လို့ လေသက်သက် ရှုနေတဲ့အတွက် ဝေဒနာက
 နေပြီး တဏှာသို့သက်စရာ၊ ကူးစရာ သူ့ မှာမရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလို တဏှာနယ်ဖက်သို့ ကူးစရာမလိုတော့ရင် ဦးဘမောင်
 တို့လူစုမှာ ဒီဃာနနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဖဋ္ဌိစုသမ္ပုပ္ပါန် စက်ရဟတ်ကြီး
 ပျက်သွားပြီ၊ ဆက်ပြီးမလယ်နိုင်တော့ဘူး။

အဲသလို မလယ်တော့ရင် ဦးဘမောင်တို့ လူစု ယနေ့ညဘဲ
 သံသရာစက်ရဟတ်မှ ကျွတ်ပြီ၊ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ထွက်ပြီဟု ကိုယ်
 တိုင် သိရမယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ဘာလဲ။

ဇီဝံစ ပဋိစ္စ ရသေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဇီဝါဝိညာဏံ-တဲ့၊

စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာနတို့နဲ့ အတူတူတယ်။

ဃာနဆိုတဲ့ နှာခေါင်း၍ အောက်နှားမှာ ပါးစပ် ရှိတယ်၊
 အဲဒီပါးစပ်ထဲမှာ လျှာရှိတယ်၊ သွားပေါင်း ၃၀-ကျော်ရှိတယ်။

ပြီးတော့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ လျှာခင် (ရေခင်) ဆိုတဲ့ အ
 သားဆိုင်ကလေးလဲရှိတယ်၊ လျှာ၍ အပြင်ကတော့ ချောတယ်။

အဲဒီလျှာနှင့် အပြင်ဘက်မှ သွင်းလာတဲ့ အာဟာရမှာပါတဲ့ အရသာတို့ တိုက်ဆုံကြတဲ့ အခါမှာ ဇီဝါဝိညာဏ် ခေါ်တဲ့ လျှာအသိပေါ်လာတယ်။

လျှာရဲ့ ပဝေနကိစ္စမှာ အရသာခံယူမှုပင် ဖြစ်တယ်။ စကား ပြောတာက လျှာရဲ့ ပဝေနကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါလို မဟုတ်ခြင်းကြောင့် လျှာရယ်၊ အရသာရယ် ဒီနှစ်ခုကိုသာ ဘုရားက တွဲပြခဲ့တာ။ လျှာနဲ့ စကားမပြောဘဲ နေလို့ လူကို ဂုဏ္ဍပေးမလား၊ မပေးဘူး၊ ဘယ်လောက် ကြာအောင် စကားမပြောဘဲနေနေ လူမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

ဒါပေမယ့်လို့ လျှာနှင့် အရသာ မတွေ့ရတဲ့ အခါ လူ၏ ကိုယ်ကာယ၌ ဂုဏ္ဍ တမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်။ လျှာရယ်၊ အရသာရယ်၊ ဇီဝါဝိညာဏ်ရယ် သုံးခု တွဲမိတော့ ပဿဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဝေဒနာဆိုတဲ့ ခံစားမှုဖြစ်တယ်။

အဲဒီသုံးမျိုးထဲမှာ ရသ၏ သဘာဝကို ချွေးဦးစွာ အမြင်မှန် ပေါက်ထားတို့သိတယ်။

အရသာကလဲ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ငမ်း၊ စပ်၊ ခါးရယ်လို့ ခြောက်မျိုးရှိတယ်။

အဲဒီအရသာခြောက်မျိုးကို စားတယ်၊ သောက်တယ်၊ လျက်တယ် ဆိုရင် အဲဒီရသာ ခြောက်မျိုးက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး တခုလုံး အပေါ်မှာ အကျိုး သက်ရောက်စေတတ်တယ်။

ဓာတ်နုတ်ဆေးစားလိုက်ရင် ဝမ်းတွေ သွားတယ်၊ ဝမ်းပိတ်ဆေး စားလိုက်ပြန်တော့ တာဝါထဲ ဝမ်းရပ်သွားတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတခုလုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူလာတဲ့ အခါမှာ ရေကတ်တဲ့ ဆေးဝါး ဓာတ်စာတို့ကို စားသုံးလိုက်ရင် ပူနေတဲ့

ဒဟထေဇောဓာတ်ဟာ အပူပိုင်းပြီးတော့ တွေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေဟာ ရသာရုံ ကိစ္စတွေပဲ၊ လျှာကလဲ သူ့ကိစ္စ သူ့ဆောင်ရွက်တယ်။ အရသာကလဲ သူ့လုပ်ငန်းကို မလင်မဟင်း ရအောင် ဆောင်ရွက်တယ်။

ဒါလို သူ့ကိစ္စသူ့ ဆောင်ရွက်နေတာကို ကိတိကျကျ မြင်ရမယ်၊ ပါးစပ်က၊ လျှာက စကားပြောတယ် ဆိုတာကတော့ သူ့ကိစ္စကို မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘုရားရှင်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာ တည့်မဟောခဲ့ဘူး။

ဘာပြုလို့ထည့်ပြီး မဟောခဲ့သလဲဆိုတော့ အဲဒါက လျှာရဲ့ ပဝေန ကိစ္စမဟုတ်လို့ပေါ့၊ ပဝေနကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဆိုဒါက အဲဒီလျှာဟာ စကားမပြောဘဲနေရလျှင် လူသားကို ဂုဏ္ဍပေးတတ်သလား၊ မပေးတတ်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ လျှာက ရသာရုံ မခံစားရရင်ကော လူမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်မလား ဖြစ်မယ်။

အဲဒီတော့ ဒီသဘောတရားကို ကွဲပြားအောင် မြင်ထားရမယ်။

ဇီဝိစ္စ ပဋိစ္စ ရသေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဇီဝါဝိညာဏ်- ဆိုတဲ့ သုံးခုကို စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ရသ ဟာ ရုပ်တရားပဲ။

ငရုပ်သီးဆိုတဲ့ ရုပ်တရားက ထွက်လာတဲ့ အစပ်၊ ငှက်ပျောသီးက ထွက်လာတဲ့ အချို-ဆိုတော့ သူ့တို့လဲ ရုပ်တွေပဲ၊ အဖန်အငန်၊ အဆိမ့်တို့ဟာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

အဲဒါလို ရုပ်ပစ္စည်းတွေက ထွက်၊ ထွက် ပြီးတော့လာတဲ့ရသ၊ ဝိပါက ဂုဏ်ကိစ္စတွေကို ဦးပဉ္စင်းတို့က နားလယ်ရမယ်၊ နားလယ်တဲ့အတိုင်း ဝားသောက်သွားရင် ခန္ဓာကိုယ်၌ အကျိုးပြုတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီရသေ့ကို ခံစားမှုတစ်ခုကိုသာ ဘုရားက ပမာန ကိစ္စတစ်လျက်တယ်။ စကားပြောတာကို ပမာနကိစ္စလို့ ဘုရားက မခံဘူး။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စကားပြောတာက သင်ယူရတဲ့ ပညာ ဖြစ်တယ်။ ပသင်တံနဲ့ တတ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စပ်တယ်။ ငန်တယ်-တဲ့ ရသေ့ကို ခံစားမှုကိုကော သင်ယူရသေးသလား ဦးဘမောင်။

ပသင်ရပါဘုရား။

အဲဒါလို့မသင်ရတော့ သဘာဝအတိုင်း၊ သိတဲ့အသိတဲ။ အဲဒါလို့ ဗီဂျာရယ်၊ ရသေ့ရယ်၊ ဗီဂျာရယ်ဟန်ရယ် သုံးခုပေါင်း ဆုံမိတဲ့အခါမှာ ဖဿ ဖြစ်တယ်။ ဖဿကြောင့် ဝေဒနာဖြစ် တယ်။

အဲဒီ-ဖဿအတော့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကို ချက် ခြင်း ဒီနေရာမှာ မြဲသွားအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။

သူ့မြဲရင် လေ့လားအပ်တဲ့ သား၊ သမီးတွေ ဆက်လက်ပြီး မွေးနေလိမ့်ပယ်။

သူ့မြဲသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဟောဒီရသေ့ကိုသဘော ပေါက်အောင် ကြည့်နိုင်ရင် ချီတာစွဲတယ်။ ငန်တာစွဲတယ်။ ဖန် တာစွဲတယ်။ ခါးတာစွဲတယ်- ဆိုတဲ့ ဒီအစွဲတွေ ပျောက်မသွား ဘူးလား။

အဲဒီအစွဲတွေ ပျောက်သွားရင် ဝေဒနာ မြဲမသွားဘူးလား။ မြဲသွားရင် ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ-လို့ ရှေ့တလှမ်း တက်ဖို့ ပိုပါသေးသလား။ မရှိပါဘုရား။

အဲဒီတင် ပြတ်မသွားဘူးလား။ ရပ်မသွားဘူးလား။ ပြတ်သွား ပြီ။ ရပ်သွားပြီလို့မှတ်။

ဗီဂျာပဋိစ္စ-ကနေပြီးတဲ့ စက် ရဟတ်ကြီး ပျက်သွားရင် ဆက်၍မလည်နိုင်တော့ သူ့ကိစ္စ ဒီတင်ဆုံးတော့ဒါတဲ။ ပြီးတော့ ဘာလာသလဲ။

ကာယံစ ပဋိစ္စ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ကာယဝိညာဏံ။ တိဏ္ဍိ သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဇဝံပဿံ၊ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသာဝကော ကာယသ္မိပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ ဝိမုတ္တသ္မိပိ ဝိမုတ္တမိတိ ဉာဏံ ဟောတိ။

အဲဒီကာယမှာလဲ ရှေးကနည်းအတိုင်းပါဘဲ။

ကာယဆိုတာ ဘာလဲဆိုရင် ကာယပသောဒရုပ် ပျံ့နှံ့၍ တည် ရာဖြစ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဦးဘမောင်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကြီး တခုလုံးကို ဆိုတာပေါ့။

ကာယဆိုတာကကော ဘာလဲ။

ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား။

ရုပ်တရားပါဘုရား။

ဖေါဋ္ဌဗ္ဗဆိုတာက ဒီကာယနှင့်မဆိုင်ဘူး၊ သူက ဘေးကနေ ပြီးတော့ လာတဲ့တရားမဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါပစ္စုက လာတဲ့ ပုခုံးရယ်၊ အင်္ကျီရယ်၊ ကော်ဇောရယ်၊ သင်ပြုံးရယ် စသည်ဖြင့် တွေ့ထိရောတွေ့ အများကြီးရှိတယ်။

အဲဒီလို တွေ့ထိတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ပူနွေးတဲ့ အထည်နဲ့ ထိလိုက်ရင် ပူနွေးနွေးကလေး ပေါ် လာတယ်။

အေးတဲ့အထည်နဲ့ ထိလိုက်ရင် အေးအေးကလေး ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီမှာ အအေးနဲ့ အပူကို ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အစွဲပေါ်လာတတ်တယ်။

အဲဒီလို ပေါ်လာရင် အစွဲနဲ့ အများကို လိုက်ပြီး လူသားရဲ့ အလှူအများတွေကို တွေ့မြင်နိုင်တယ်။

ဗဟိဒ္ဓက လာရှီဖ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရုပ်မှန်း ပသိလို့ ကိလိကကားယား ဖောက်လို့ဖောက်ပြန်တွေ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ပိုးအင်္ကျီကို ပိုးအင်္ကျီလို့သိနေတာ၊ နိုင်လွန်ကို နိုင်လွန်လို့ သိနေတာဟာ မှန်ပါလား။

မမှန်ပါဘုရား။

အဲဒါတွေကို ရုပ်တွေဘဲလို့ သိလိုက်ရင် ရုပ်နှင့် ရုပ်ချမ်းထိတာဘဲ-လို့ အမြင်မှန် ပေါက်လာမှာဘဲ။ နိုင်လွန်နဲ့ ထိတော့ သာယာတယ်။ ခုံဘိနပ်တို့နဲ့ထိတော့ ချွာချွာလယ် မသွားဘူးလား။

အမှန်ကတော့ အဋ္ဌပ္ပလိက မဟာဘတ်ကြီးကို ဗဟိဒ္ဓ မဟာဘုတ်တွေက လာထိတာကိစ္စ ဖော်ပြပေးလို့ ပေါ်တယ်။

အဲဒါကိုဘဲ သာနဲ့ ထိတယ်။ ဥသွားနဲ့ ထိဘယ်နဲ့ တကယ်တော့ သွက်သွက်လယ်အောင် အမြင်မှားပြီးတော့ နာမပညတ်တွေက နှိုင်းတိုက်လိုက်တာ သတ္တဝါတွေမှာ ကိုးယိုကားယားဖြစ်ကုန်ကြတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီကလို ကိုးယိုကားယားတွေ ဖြစ်လေလေ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာသို့ ကူးပြန်လေလေဖြစ်တာဘဲ။

အကယ်၍သာ မူလကထဲက အတွင်းအဋ္ဌတ္တ ကာယနဲ့အပြင် ဖော်ပြပေးလို့ ထိတော့ သာယာတယ်လား၊ နှစ်မျိုး တွယ်လား၊ ချစ်ခင်ဘွယ်လား၊ မုန်းဘွယ်လား- လို့ မေးကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ ချစ်ဖွယ်၊ မုန်းဖွယ် မဟုတ်ဘူးလို့ တွေ့ရတယ်။

ရုပ်နှင့်ရုပ်ချင်း ထိခိုက်မိခြင်းကြောင့် ဘဲဆိုတာ သိထားလို့ ပေါ့။

အဲဒါလို သိထားတဲ့အတိုင်း ကာယရယ်၊ ဖော်ပြပေးရယ် ဆိုတာ တွေဟာ ရုပ်တွေဘဲလို့သိရင် အစွဲ လျော့သွားနိုင်တယ်။ အဲအစွဲ ထလန်းကြီးတော့ ရုပ်ပျောက်ကုန်သေး၊ လမ်းမှာခိမ်းတဲ့ ခုံဘိနပ်နဲ့ ခေါင်းမှာ ခိုက်ထားတဲ့ ဘီးကိုကြည့်ရမယ်။

အဲဒီမှာ လူတွေမှာရုပ်ပျောက်ပြီး ခုံဘိနပ်တွေ ဘီးတွေ ဆောက်နေတာ တွေ့ရဲ့လား။

တကာမကြီးတွေစီးလားတဲ့ ခုံဘိနပ်ကလေးတခုကို ဦးဘမောင်နဲ့ ခေါင်းပေါ် တင်လိုက်ရင် တကယ်တော့ သွက်သွက် လယ်အောင် ဒေါပူသွားမယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီလို ဦးဘမောင်ကြီး ခေါင်းယားလို့ တကာမကြီးဆီက ဘီးယူပြီး အယားမြေတဲ့အခါကျတော့ ဒေါထသေးသလား။

မထတော့ပါဘူးဘုရား။

အဲဒီတော့ နာမပညတ် အမျိုးမျိုးကပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရုပ်တရားလို့ ပြင်ဘဲ အမည်ပညတ်၏ လက္ခဏာမှအတိုင်း မြင်နေတော့ စွဲလန်းမှုတွေ ကြီးမားထွားကြွင်းလာခဲ့တယ်။

ဦးဘမောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာဘဲ ခြေလက် အင်္ဂါရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို နာမပညတ် တမျိုးစီ တပ်ပြီး စွဲနေကြတယ် ဟုတ်လား။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ ခြေထောက်စွဲနှင့် လက်စွဲ ပြုတ်အောင် မိမိရဲ့ ကိုယ်ကာယ တရလုံးကို သိမ်းချုံးပြီး ဦးဘမောင် ကြည့် ဘူးရဲ့လား။

အဲဒီ ခြေထောက်စွဲ၊ လက်စွဲ မပျောက်ဘူးဆိုတာ တွေ့ရလိမ့် မယ်။

ဒီဟာတင်မကဘဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိသမျှ ကိုယ်အင်္ဂါတွေဟာ လဲ ရင်တရားတွေဘဲလို့ မြင်ရတယ်။

ယခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလာ မြင်သလဲ ဆိုတော့ ခြေ ထောက်ဘဲမြင်တယ်။ အခြားလူတယောက်က ဦးဘမောင် ခေါင်း အုံးအိပ်တဲ့ဘက်သို့ ခြေဆင်းထားလိုက်ရင်-

“အမယ်- ငါ့ဘက် ခြေထောက်ကြီး ဆင်းလို့” ဆိုပြီး တားမြစ်ချင်တယ်။ ခေါင်းဆင်းအိပ်တော့ ဦးဘမောင်က ဘာ ပြောသလဲ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဘူ့ဘက် ခေါင်းဆိုက်တော့ ပြုံးလို့ပေါ့ ဟုတ်ကလား။

မှန်ပါ ဘုရား။

အဲဒီတော့ ခြေထောက်က ယုတ်တယ်။ ခေါင်းက မြတ်တယ် ဒီလိုဖြစ်မလာဘူးလား။

ဒီလိုဖြစ်လာတာနဲ့ ခေါင်းရင်း၊ ခြေရင်းတွေ ခေါင်းအုံး၊ ခြေအုံးတွေ ပေါ်လာတော့တာဘဲ။

လူတယောက်ရဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ် သွားပြီး ခြေတော်တင်မိ တဲ့ လူတော့ အပြေးရုများပြီသာ အောင်းမေ့ပေရော့။

တချို့ များက သင်္ဃန်းမှာ ခေါင်းရင်းဘက်က ကြွယ်ပွင့် ကလေးများတောင် ထိုးထားကြတယ်။ ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း မပျားအောင်လို့တဲ့။

အနို့ရင် ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း မှားတော့ တာဖြစ်သလဲလို့ မေးတော့ မကောင်းတဲ့ အိပ်မက် ယာမက်များကို မြင်ပက် တတ်လို့တဲ့ ဟုတ်ကလား ဦးဘမောင်။

မှန်လှပါဘုရား။

သင်္ဃန်းတင် မကသေးဘူး၊ အဲဒီ ခြေရင်း ခေါင်းရင်းဟာ တအိမ်လုံး လိုက်ရှုပ်နေခါဘဲ။

အဲဒီ အစွဲအလန်း တွေဟာ ရုပ်ကို ရုပ်မှန်း မသိရာက မြစ် ဈေးခံလာတာဘဲ။

အဲဒီ ရုပ်တွေကို ရုပ်ဘဲလို့ တိကျစွာ မြင်ရင် ခုနက ပြော ခဲ့တဲ့ သောမနဿတွေ၊ ဝေါမနဿတွေ ပေါ်ပါအုံးမလား။

မပေါ်တော့ပါဘုရား။

ပြီးတော့ ချစ်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေကော လာအုံးမလား။

မလာတော့ပါဘုရား။

ကာယဝိညာဏ်က ဘယ်အခါကျမှ ပေါ်သလဲ ဆိုတော့ ပေါ်ဥပုဋ်တွေမှ ပေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ ဦးဘမောင်ကြီး အကြမ်း၊ အနု ရှေးနေတာ ဘာ ကြောင့်လဲ။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ရုံ ဆင်မြန်းတဲ့ အခါမှာ အတူ အထိကလေး နူးညံ့အောင်လို့ ကာယဆိုတဲ့ ဦးဘမောင်ရဲ့ ကိုယ် ခန္ဓာကိုစွဲလို့ ဟု မြင်လာတယ်။

ဒီတော့ ဦးဘမောင်ဟာ ကာယကို မစွဲဘူးလားလို့ မေးရင် စွဲတယ်လို့ ခြေရလိမ့်မယ်။

ကာယကိုစွဲတဲ့ ဦးဘမောင်ဟာ ဖေါဋ္ဌဗျူဟာတွေ မစွဲဘဲနေ နိုင်ပါတော့မလား။

ပဒနနိင်တော့ပါ ဘုရား။
ဒီနုမလုံးစွဲတဲ့ လူဟာ ကာယဝိညာဏ် ကျတော့ လွှတ်ချင်
ပါတော့မလား၊ အရက်ရော၊ ဘိန်းရောစွဲတဲ့ လူဟာ မူးပြီး မှိန်း
ကျမှ မစွဲဘဲနေပါတော့မလား။

အဲဒီ သုံးခုလုံး မိသားစု ဦးဘမောင်ဘာ ဖဿ ကျတော့
လက်လွတ်နိုင်ပါတော့မလား၊ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊

အဲဒီ ဖဿရော ဟိုဘက်နံပါတ် ၁-၂-၃-ရော စွဲပြီးနေတဲ့
ဦးဘမောင်ဟာ ဝေဒနာကျတော့ ဖက်မသားပေဘူးလား။

အဲ-အလွတ်ကို မခံတော့ဘူး၊ အကင်းဆွဲ အကင်းဖက်တော့
တာတဲ့၊ အဲဒါလောက် ပြင်းထန်လာရင် ဝေဒနာပစ္စယာတ ဟာ
ဆိုတဲ့အဆင့် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဘုရားက တဏှာ မပေါ်လာနိုင်အောင် ဖေါဋ္ဌဗ္ဗမှာ
အမြင်မှန်ရအောင် ကြည့်ရမယ်တဲ့။

ဖေါဋ္ဌဗ္ဗဆိုတာ ရှုတရားတို့၌ အပြုတဝေ ဘယ်အချိန် တယ်
အခါမဆို မှီနေဘက်တဲ့ ဖုဏန သဘောတဲ့၊ အတွေ့ လက္ခဏာ
တဲ့။

အဲဒါဟာ သာယာစရာလား၊ နှစ်သက်စရာလား၊ မုန်းစရာ
ချစ်စရာလား၊ သာမမဟုတ်ဘူး။

ဖဿဆိုတာ အတွေ့သက်သက်က တာမပိုဘူး။

အဲဒါလိုချင်တဲ့ ဘုရားကပည့်တော်ဟာ ကာယ၌ ဦးဋ္ဌေလာ
တယ် ဖေါဋ္ဌဗ္ဗ၌လဲ ပျင်းလာတယ်၊ ကာယ ဝိညာဏ်ကိုလဲ ရှိသာ
တယ်၊ ဖဿကိုလဲ မုန်းလာတယ်၊ ဝေဒနာကို မစွဲဘဲနဲ့ ဆွဲချင်
လာတယ်။

အဲဒါလဲ မြစ်လ-တဲ့လူဟာ ရာဂမှ လွတ်သွားပြီ၊ ကျွတ်သွား
ပြီ၊ လှုတ်၍ ကျွတ်၍ သွားတဲ့ အခါမှာလဲ လှုတ်မှန်း ကျွတ်မှန်း
သိကြပါလေလို့ တဏှားရှင်က အမိန့်တော် ချွေခဲ့တယ်။

ပယာဓရုပ် ငါးခုတော့ စုံသွားပြီ၊ အဲဒီငါးခုမှာ အပြင်က
လာပြီးတော့ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုး ငါးချောင်းကို ဦးဘ
မောင်ကို ဖြတ်ဆိုတဲ့။

စက္ခု၊ သောတ၊ သာန၊ ဇီဝဂါ၊ ကာယဆိုတဲ့ အတွင်းရုပ် ငါး
ခုနှင့် ရူပါ၊ သဗ္ဗ၊ ဂန္ဓ၊ ဝေ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗ ဆိုတဲ့ အပြင်ရုပ် ငါးခုတို့
တိုက်ဆိုင်မိတိုင်း၊ တိုက်ဆိုင်မိတိုင်း၊ ကျွတ်ညာဏ်၊ သောတ
ဝိညာဏ်၊ သာနဝိညာဏ်၊ ဇီဝဂါဝိညာဏ်၊ ကာယဝိညာဏ် ဆိုတဲ့
အသိဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာတဲ့။

မနံစ ပဋိစ္စ ဓမ္မေစ ဥပ္ပဗ္ဗတိ ပနောဝိညာဏ်၊ ဆိုတဲ့ ခြောက်ခု
မြောက်က တော့လဲ မန၊ ဓမ္မ၊ မနောဝိညာဏ် သုံးခုပေါင်းရမိ
ခဲ့တဲ့အခါက တော့ ဖဿဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဝေဒနာဖြစ်တယ်။

အဲဒီမှာလဲ ဓမ္မကို သေချာစွာ စဉ်းစား၍ အမြင်မှန် ရခဲ့
လျှင် ဝေဒနာ၌ ပိုဘက် တဏှာသို့ မဆက်တော့ဘူးလို့ မှတ်
ရမယ်။

သဋ္ဌာယကမပစ္စယာ ဖဿောဆိုပြီး အာယတန ခြောက်ခုကို
တလုံးထဲ ပေါင်းထားခါကို အဝိပိစိ အဝယဝ သဘောအား
ဖြင့် ထင်ရှားအောင် ချဲ့ပြီးဟောခဲ့တာတဲ့။

အဲဒါလို ဝေဒနာခက် ဖျက်လိုက်နိုင်ရင် ဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါန်ခက်
ကြီး ဝိနာသွားတော့ပါပေါ့။

ဝေဒနာ - သတ္တမနိဒါန

ဝေဒနာ-ကား ခံစားမှုပင်။ ၎င်းနှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံဟာ အဂ္ဂန္တုမ္မာတော့ ပျက်စီးနေတာတွေရသယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ ထိခက်နှင့်ကျပ်နဲ့ သရုပ်ကားမှာတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပွေ့ မက်နေတဲ့ရုပ်ပုံနှင့် သရုပ်ဖော်ထားတယ်။

ဤဝေဒနာကား တွေ့ထိမှုဆိုတဲ့ ဖဿမှာ အခြေခံတယ်။

ကျွ၊ သောထ၊ ဓာန၊ ဇိဝါ၊ ကာယ၊မန ထို့သည် အပြင် ဗဟိဒ္ဓမှာ တည်ရှိတဲ့ မူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဝဗ္ဗ ထို့နှင့် တိုက်ဆိုင် တွေ့ထိကြတဲ့အခါမှာ စက္ခုသမ္ပာသဇာဝေဒနာ (ဝါ) မျက်စိအက္ခေဋ္ဌိ ပိုသော ခံစားမှု စသည်ဖြင့် ခြောက်ပါးသော ဝေဒနာတို့ဖြစ်ပေကြ၍ လာမြဲဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤဝေဒနာသည်လည်း သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ-ဟူ၍ ကွဲပြားလျက်ရှိတယ်။

အကြင်သူတယောက်သည် တစုံတခုသော ရူပါရုံကို မိမိ၏ မျက်စိဖြင့် မြင်၏။

ထိုရူပါရုံသည် မိမိ၏အလိုအကြိုက်နှင့် ကိုက်ညီဆီလျော်ခြားအံ့။ ထိုအခါ ထိုသူ၏စိတ်တွင် သုခဝေဒနာဖြစ်၏။

မိမိ၏အကြိုက်နှင့် မဆီလျော် ထော်လော် ကန့်လန့် ဖြစ်တဲ့ ရူပါရုံကို မြင်ခဲ့လျှင် ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်၏။

အဆိုးကို၎င်း၊ ချစ်ဖွယ်နှင့်မုန်းဖွယ်ကို၎င်း၊ တပ်ဆင်ချယ်လယ်ခြင်း မပြုမလုပ်ဘဲ ရုပ်သားသက်သက် ရူပါရုံကိုမြင်သည် ဖြစ်စေ့ ထိုသူ၏ ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်မြဲပင်။

အဲဒါကြောင့် အဆင်းရှုပါရုံကို မြင်တိုင်း၊ မြင်တိုင်း၊ အသံသဒ္ဓါရုံကိုကြားတိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ အနံ့ဂန္ဓာရုံကို နံတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ အရသာ ရသာရုံကို လျက်တိုင်း၊ လျက်တိုင်း၊ အတွေ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ထိတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ အတွေးဓမ္မာရုံကို တွေးတိုင်း၊ တွေးတိုင်း၊ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်မှု၊ ပင်ပန်း ခမ်းခြောက်မှုတို့ကို မဖြစ်အောင် အတွင်းအတ္တတ္တိက ပသာဒ ရုပ်ကြည်ဖျားတွင် အပြင် ဗဟိဒ္ဓက ရုပ်တရားများ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ လာရောက်ထင်ဟပ်ခြင်းပျောက်လား-ဟူ၍ နှလုံးသွင်းရာ၏။

ယင်းသို့ နှလုံးသွင်းလိုက်သော် ဥပေက္ခာသဘောတည်၍ လာပေလိမ့်မည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်တွင် ဝေဒနာတင် ရပ်ထားဖို့ ဖြတ်ထားဖို့ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ လွယ်တော့ဖြင့် တယ်ပြီ။ မလွယ်လှဘူး ဦးဘမောင်။

စက်၏အချိန်ကို မဆိုထားနဲ့ လက်နှင့် လှိမ့်လိုက်တဲ့ အချိန်ပင် တိတိကျကျ အပြတ်အသတ် တခါထဲ ရပ်သွားအောင် သပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။

မလွယ်ပေမဲ့ အဲဒီဝေဒနာတွင် ရင်ရမယ်လို့ဟောခဲ့တဲ့ ဝေဒနာတွေက အပျားအပြားပင် ရှိနေတော့ အထူး ဇွတ်ရပ်ရမယ်။ ဟိုဖက် နဲနဲကလေး ပိုသွားရင် တဏှာ ဖြစ်မှာကြောင့် တိကနဲ နေအောင် ရပ်ပစ်ရမယ်။

မှန်ပါဘုရား။

အနတ္တလက္ခဏသုတ်

အနတ္တ လက္ခဏသုတ် ဆိုခါ အတ္တ မရှိတဲ့ နိမိတ်ပြ သုတ်တဲ့၊
အနတ္တလက္ခဏသုတ် ရဘလား။

ဦးဘမောင်။ ။ ရပါတယ်ဘုရား။

ဦးဘမောင်တို့က တယ်ခနရာကျတယ်၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ကမရဘူး။

အဲဒီ အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ အနတ္တဆိုခါ သဘောပေါက်
ဖို့က ပထမ အတ္တဆိုခါနားလည်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဦးဘမောင်။
မှန်ပါဘုရား။

အဲဒီအတ္တဆိုတဲ့သဘောဟာ ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ
ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။

ဒီလောကမှာ ရှိတဲ့ လူတွေမှာလဲ ဟိန္ဒူ၊ ဧရာ၊ ပသီဧရာ၊
ခရစ္စတယံဧရာ အားလုံးရှိကြတော့ လူတွေကလဲ အဲဒီအတ္တကလေး
ဆိုခါ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။

ရှိတာ-မရှိတာအပထာ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မမာလူမျိုး
များဟာလဲ အနတ္တ - အနတ္တလို့ ဘုန်းကြီးတွေက ဟောနေပေမဲ့
အဲဒီဟောငင်းထဲကတဲ အတ္တကလေးဟာ ရှိတယ်လို့ ထင်မြင်နေ
ကြတဲ့ လူတွေ အများကြီးဘဲမဟုတ်လား၊ ဦးဘမောင်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါ လိပ်ပြာလို့ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလိပ်ပြာဆိုခါလဲ အတ္တတဲ့၊ ဝိညာဏ် ဆိုခါလဲ အတ္တတဲ့၊
အားလုံး သူ့နာမည်တွေချည့်တဲ့။

အဲဒီမှာ ဘုရားကတော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း အတ္တဆိုတဲ့ သဘာ
ဝဟာ ရှိကို မခိုဘူးလို့ နားလည်ရမည်။

အဲဒီ အတ္တ မရှိရင် ဘဝကူးပြဿနာမှာ အရေးကြီးလာတယ်
ဦးဘမောင်။

အဲဒီဘဝကူးပြဿနာကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။
ဒီဘဝက လူတယောက်သေသွားတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ဘာက
သွားဖြစ်သလဲ။

ဒီတော့ ရှိသမျှ ဘာသာတို့ရဲ့ အယူအဆ၊ ခိုသမျှ လူသား
တို့ရဲ့ အယူအဆဟာက တောဒီ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ ရုပ်-
နာမ် တရားတို့ပုအပဖြစ်သော ခိုင်မြဲသော၊ သေခြင်း မရှိသော
အဲဒီ အတ္တဆိုတဲ့ သဘောကလေးတခု ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒီ သဘောကလေးတခုက ဟိုဖက်အမိဝမ်းထဲကို သွားပြီး
တော့ ပဋိသန္ဓေနေတယ်၊ သလိုမဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးဘမောင်။
ဦးဘမောင်။ ။ ဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား။

ဦးဘမောင်တို့ ရတောင်နေပါလိမ့်မယ်၊ လောကီလမ်းသဖွယ်
ဝိညာဏ်တွယ်ဆိုတဲ့ ဓာကလေးဟာ။

အဲဒီ လောကီလမ်းသဖွယ် ဝိညာဏ်တွယ်ဆိုခါက ဒီဘက်ကပ်
ထားတာလေးဟာ၊ ကုတ်သားတာလေးဟာ၊ သတ္တဝါကလေး
ဟာ ဟိုဘက်က အမေ့ဗိုက် မကုတ်မိပျင်း ပလုတ်ဘူး။

အဲဒါ ဗုဒ္ဓဝါဒမဟုတ်ရဲ့လား၊ ဦးဘမောင်၊ မဟုတ်ပါ။
အဲဒါ အနတ္တဝါဒ မဟုတ်ဘူး၊ အတ္တဝါဒ။

အနိ၊ ဒီနားကလူတွေဟာ အဲဒီအတ္တဝါဒကို သဲသဲ၊ ပဲပဲ၊ နွဲ့နွဲ့
ပြု ပြု ကြည်နေကြတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါတောင်မဟုတ်ဘူး ဦးပဉ္စင်းတို့ဆီမှာ လူခတ်ကြမ်းကြမ်း
ခတ်ရမ်းရမ်းတွေ ပြောနေကြတဲ့ စကားတလုံးရှိတယ်။

ဒီဘဝ ဒီကိုယ်စံ၊ ဟိုဘဝ ဟိုကိုယ်ခံတဲ့-
အဲဒီ ဒီဘဝ၊ ဒီကိုယ်စံ၊ ဟိုဘဝ ဟိုကိုယ်ခံဆိုတဲ့ စကားလုံးကို
က မြဲသော အတ္တကို ငြင်းပယ်တဲ့ အနတ္တသဘော ပါနေတယ်
မဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒါ တရားနှင့်ကိုက်တဲ့ ဘုရားကြိုက်ဘဲ။
ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြောတာကတော့ အဓိပ္ပာယ်တမျိုးနှင့် ပြော
တာပါ။ အဘိဓမ္မာသဘောနှင့် ပြောပြတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ
ဒီဘဝ ဒီကိုယ်စံ၊ ဟိုဘဝ ဟိုကိုယ်ခံဆိုတဲ့ စကားဟာ ဦးပဉ္စင်းတို့
မဇ္ဈိမနိကာယ်မှာပါလာတဲ့-

နဗ သော နစ အညော။
သော၊ ထိုပဋိသန္ဓေ တင်္ဂုနေလာသော သတ္တဝါသည်။ နဗ-
ဟောပိမ္မာ သေသွားသူလဲမဟုတ်။ နစအညော၊ အခြားတပါးက
ဝင်ရောက်၍ အသစ်ပေါ်ပေါက်လာသည်လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။
ဒီတော့ ခုတင်တုန်းကဆိုရင် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို သဘော
ပေါက်သွားရော မဟုတ်လား။

အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ရရှိလား ဦးဘမောင်။
ဦးဘမောင်။ ။ မှန်လှပါရပါတယ်ဘုရား။
ရုပ် အတ္တတော သမနုပဿတိ။
ရူပံ၊ ရုပ်ကို။ အတ္တတော၊ အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ ချွတ်၊
ကြည့်၏။ မြင်၏။

ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။
ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါဘုရား။

အဲဒီတော့ ရုပ်ဟာ အတ္တဘဲတဲ့။
ဒီတော့ အတ္တသည်ပင်ရုပ်၊ ရုပ်သည်ပင်အတ္တဘဲ- ဆိုပြီးတဲ့ထား
ကြတယ်။

အဲဒီတော့ ဦးဘမောင်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ခဲ့ကြမလဲ?
တဲ့နေပြီ မဟုတ်လား။
အဲဒါလို တဲ့နေတော့ ရုပ်သည် အတ္တမဟုတ်ဟု ဆိုလိုက်ရင်
တဲ့ဤဘူးမလား။
ဟိုမှာ ဆိုထားတာ ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်ယုံ၊ ယေ့
ချင်နေ။

ရုပ်ဟာ အတ္တဘဲတဲ့၊ ရုပ်ကိုတော့ ဦးဘမောင်ကြီးတို့က ယုံ
တယ် မဟုတ်လား။
ဦးဘမောင်။ ။ မှန်လှပါ ယုံပါတယ်ဘုရား။
ယုံတော့က အဲဒီ အတ္တဝါဒီက ဘယ်နှယ်ပြောလဲ။
အဲဒီရုပ်ဟာ အတ္တဘဲတဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။

အဲဒါလို ရုပ်ဟာ အတ္တဘဲဆိုတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီအတ္တ
ဆိုတဲ့ ရုပ်တရားကို ခဲ့ကြည့်ရမယ်။
အဲဒါလို ခွဲပြီးတော့ ကြည့်တဲ့အခါမှာ အဲဒီ ရုပ်တရားတွေ
ထဲမှာ ရူပရုပ်၊ သဗ္ဗရုပ်၊ ဂန္ဓရုပ်တွေ ရုပ်တွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။
အဲဒီ ရုပ်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အလိုရှိတဲ့ အတ္တဟာ ရူပ
ရုပ်ထဲမလား။

(သို့မဟုတ်) သဗ္ဗရုပ်ထဲမလား။
(သို့မဟုတ်) ဂန္ဓရုပ်ကိုတော့ အတ္တလို့ ခေါ်လား-လို့ မေးတဲ့
အခါကျတော့ အဲဒါတွေကို သူတို့အတ္တလို့ တခုမှ ခေါ်နိုင်
ဘူးတဲ့။

အဲဒါလိုအတ္တလို့ မခေါ်ဆိုနိုင်တဲ့ ရူပ၊ သဒ္ဒါ၊ ဂန္ဓ ရုပ်တရားတွေဟာ မေါက်လို့ မေါက်ပြန် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပျက်စီးတတ်တယ်။ ဥပ္ပါဒဆိုတဲ့ အဖြစ်သဘောလဲရှိတယ်။ ဝယဆိုတဲ့ အပျက်သဘောလဲပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အတ္တကလေးဟာ ဥပ္ပါဒ အဖြစ်သဘောရှိခဲ့လားလို့ သွားပြီးမေးတဲ့အခါကျတော့ မရှိဘူးတဲ့။ သူတို့ရဲ့ အလိုအားဖြင့် အတ္တမှာ ဥပ္ပါဒသဘောမရှိဘူး။

အဲဒီ ဥပ္ပါဒသဘော မရှိခြင်းကြောင့် ဝယ သဘောလဲ မရှိဘူး။

ကာပြုလို့ မရှိသလဲ ဆိုတော့ ဒီအတ္တဟာ အနာဒိ- အနန္တ အစနှင့် အဆုံးမရှိဘဲနှင့် အမြဲတည်တယ်တဲ့။

နိစ္စ၊ ခုဝ၊ သဿတ၊ အဝိနာသီ သဘောတရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ အမေရှိဘူး။

အမေရှိခြင်းကြောင့် ဥပ္ပါဒဆိုတဲ့ အဖြစ်သဘောမရှိဘူး။

ဥပ္ပါဒမရှိရင် ဝယ မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ ဦးဘမောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ ရုပ်တရားက ကျုပ်အို့ ဟောပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဥပ္ပါဒ ဆိုတဲ့ အဖြစ်သဘော ရှိတယ်။

ဝယဆိုတဲ့ အပျက်သဘောရှိတတ်။

ဒါကြောင့် ရုပ်ကို အတ္တလို့ ရှုခြင်း ဟာလဲ မမှန်ဘူးလို့ ဦးဘမောင်ဗွဲ့က ပယ်ချလိုက်ရမယ်။ ဟုတ်ကလား ဦးဘမောင်၊ မှန်ပါဘုန်း။

ရုပ်ကို အတ္တလို့ မြင်တဲ့ အမြင်မျိုး တာအဖြစ်လို့ ခေါ်သလဲဆိုတော့ သမာနတာအဖြစ်လို့ ခေါ်တယ်။

• သမာနတာဆိုတာ စိရုပ်သည်ပင် အတ္တ၊ အတ္တသည်ပင် ရုပ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

• အဲဒီလို တူနေတဲ့ သဘောရှိသလား။ မရှိဘူး။

• အဲဒါလိုမရှိခြင်းကြောင့် ရုပ်သည် အတ္တဆိုတဲ့ ဝါဒဟာ မမှန်တော့ဘူး။

ရုပ်ဟာ ရုပ်ဘဲလို့ မှတ်ထားရမယ်။

ဘုရားကလဲဘဲ-

ရုပ် ဘိက္ခဝေ ခုက္ခံ-လို့ ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီ ရုပ်ဟာ ခုက္ခံလို့ဆိုခြင်းကြောင့် အတ္တဝါဒီ သမားတို့က ရုပ်ဟာ အတ္တဘဲလို့ဆိုရင်-

အတ္တံ ဘိက္ခဝေ ခုက္ခံ- လို့ ဟောရာ ရောက်မနေပေဘူးလား။

အဲဒီ အတ္တဝါဒီများရဲ့ အယူအားဖြင့် အတ္တ ဆိုတာ နိစ္စ၊ ခုဝ၊ အဝိနာသီ၊ သဗ္ဗဗျူဟီဖြစ်ပြီး ခုက္ခံဆိုတာ တမာတရုံမှမဆိုတဲ့ သုခ အစစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းနဲ့ သွားပြီး ထော်လော်ကန်လန် ဖြစ်မနေပေဘူးလား?

ဦးဘမောင်။ ။ နေပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါကြောင့်-

ဗျုပ် အတ္တတော သမနုပဿတိ- ဆိုတာလဲ ကမ္မားဘဲလို့ ဦးဘမောင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ရချင်ပြီ။

ပြီးတော့ ခုတိယက တာလဲ?

ရူပဝန္တံ ဝါ အတ္တာနံ-တဲ့ ဟုတ်ကဲ့လား။

ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

အတ္တဆိုတဲ့ သဘောတရားဟာ ရုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်။
ရုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတော့ ပမာအားဖြင့် ဟိန္ဒူဝါဒ အလို
ပြောရရင် အတ္တဆိုတဲ့ အကောင်ကလေးဟာက သုံးမြောင့်
ကလေးတဲ့၊ အမြောင့်ကို သုံးမြောင့်ခွဲတယ်။

အဲဒီ သုံးမြောင့် ကောင်ကလေးက ဦးဆောင်၍ အဲဒီ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးထဲမှာ နေတယ်။

သူက ဘယ်လိုနေလဲဆိုတော့ အဲဒီ ဖလိပုလင်းကလေးထဲမှာ
ကြေစိုင်းကလေးများကို ထည့်ထားသလို နေတယ်တဲ့။

ဖလိပုလင်းက ခန္ဓာကိုယ်၊ ကြေစိုင်းကလေးက အတ္တ။

အဲဒါလို တခြားမိ နေတယ်။

အဲဒါတော့ ဘာဖြစ်သလဲ?

ဒီအတ္တလေးဟာက ဒီသုံးမြောင့်ရှိတဲ့ အတ္တမခေါ် အတ္တက
လေးဟာက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပျက်စီး သွားတဲ့အခါ ပုလင်းကဲ့
သွားတဲ့အခါ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ? သူက ထွက်သွားတယ်။

ဒီပုလင်းကဲ့ရင် သူက ဟိုပုလင်းအသစ်ထဲသို့ ဝင်တယ် ဟုတ်
လား ဦးဆောင်။

ဒီပုလင်းကဲ့ရင် ဟိုပုလင်းထဲ ဝင်တယ် ဆိုဖါက ဒီခန္ဓာကိုယ်
ပျက်ရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သူက မနေတူး၊ နောက် အသစ်ခွာ
တယ်။

အဲဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သက္ကဋ္ဌ ကျမ်းဂန်ကြီးတွေ
မှာ ဘဂဝါဂီတဆို ဘာဆို ဆိုတဲ့ အထဲမှာ ဒီအတ္တကို အကျယ်
တဝင့် ဖွင့်ဆိုသွားကြတယ်။

အဲဒီ ခိုင်မြဲတဲ့ သဘောရှိတဲ့ အတ္တဝါဒဟာ ဘယ်ကစ ပေါ်
လာသလဲဆိုတော့ စ,ပေါ်ပုံကို အနည်းငယ် ပြောပြရမယ်။

ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးတဲ့ မဟာစာရတင်္ဂလီမှာ ကရစ်သျှာက
ဆိုတဲ့ ဘုရားက ထေးမောင်းသမား လုပ်ရတယ်။
သူမောင်းတဲ့ရထားကို စီးသူက အဇ္ဈနမင်းသား။

အဲဒီ အဇ္ဈန မင်းသားက လေးအထက်ကို တပက်ကမ်းခတ်
တတ်တဲ့ ယောကျ်ားဖြစ်လို့ ဘုရားကို သူက စစ်မျက်နှာ နှစ်ခု
ကြားကို ရထားကို မောင်းလိုက်စမ်းပါသို့ ပြောတယ်။

အဲဒါလို မောင်းချလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဟိုဘက် ကြည့်လိုက်
တော့လဲ သူ့သတ်ရမဲ့ လူတွေက ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေ ဦးလေးတွေ၊
ဦးကြီးတွေ ညီအစ်ကိုဝမ်းကိုတွေကို တွေ့ရတယ်။

ဒေါသဆိုတဲ့ ဆရာ ပုဏ္ဏားကြီးလဲ ဟိုဘက်မှာ ပါနေတာကို
တွေ့ရတယ်။

အဲဒီတော့ အဇ္ဈန မင်းသားရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့
လေးဟာ လက်တုန်းပြီးတော့ လွှတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ဒီလို ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေ၊ ညီ၊ အစ်ကို၊
တူအမျိုးတွေ၊ ဆရာသမားတွေကို သတ်ပြီးတော့မှ ရမဲ့ မင်းစည်း
စိမ်းကို တပည့်တော် မလိုချင်တော့ပဲ ဘုရားလို့ လျှောက်ထား
လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ရထား မောင်းရစ်၊ ဆောက်ကို ကုန်းကြည့်
တယ်။

ဟဲ့-အဇ္ဈန-

မင်း ယောကျ်ားမဟုတ်လား။

ခတ္တိယဇာတ်ဝင်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ဘာလဲဆိုဒါ မင်းမတီ
ဘူးလား။

အဲဒီလို စားထဲလေးပါးနှင့်တကွ ပြောတူတာ၊ ခတ္တိယ၊ ဝဿ၊ သုဋ္ဌ
တို့ရဲ့ ဝတ္တရားများကို ဟောကြား ပြီးလေသော် ခတ္တိယတို့ရဲ့
ဝတ္တရားများကို ဖွင့်ပြတော်မူခဲ့တယ်။

ခတ္တိယဇာတ်ဝင်တို့ရဲ့ ပဓာန လုပ်ငန်းဟာ စစ်တိုက်ဖို့ ဖြစ်
တယ်။ စင်မြေပြင်ဖောက်လာမှ မင်းက ပါဏာတိပါတကံ ပြော
နေလို့ ဖြစ်မလား?

ဟင်း ပါဏာတိပါတကံက သယ်သွား ထိုက်မလဲ စဉ်းစား
ပါဦး။

အတ္တဆိုဒါ ဘယ်သူမှမသတ်နိုင်တဲ့ အရာမဟုတ်လား?

အတ္တဆိုဒါ ဒီးနဲ့ခိုလဲ မလောင်း၊ မြေမှာမြုပ်၊ ရေမှာနှစ်
သော်လဲ မသေတဲ့ အကြောင်းကဗျား တခမ်းတနား ဖွင့်ချ၍
ဟောပြောလေတော့တယ်။

- အဲဒီလို အတ္တဟာ-
- အဇရာ-မအို၊
- အမတ-မသေ၊
- နိစ္စ ဝုဝ-မြ၊
- သဿတ-တမျိုးတည်းနေ၊
- အဝိနာသီ-မပျက်စီး၊

သဗ္ဗဗျာဒီ- အားလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သဘာဝကြောင့် ဒီက
နေ ခန္ဓာကိုယ်တခု ပျက်ရင်၊ နောက်တခု ယူသွားတာ၊ သူဟာ
သတ်လို့ မသေဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုအခေါ်ပြီး ဟောလိုက်တာနဲ့ အဇ္ဈန မင်းသားဟာ
လေးကိုပြန်ပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ စင်ပို့အဆုံး အရှုံး၊ အနိုင်
ပေါ်အောင် တိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီတော့ ရူပ ဝဋ္ဋံဝါ အတ္တာနံဆိုတဲ့ အစွဲကလေးဟာလဲ
အတ္တစွဲကလေးဘဲ မဟုတ်လား။

အဲဒါကို ဘာစွဲ ခေါ်သလဲ ဆိုတော့ အန္တောဂတစွဲ ခေါ်
တယ်။

အတွင်းဝင်ဂုဏ်နေတဲ့ အစွဲဘဲ။
အတွင်း ဝင်ဂုဏ်နေတယ် ဆိုဒါ ရုပ်ထဲမှာကို အတ္တကလေး
ရှိနေတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ ရုပ်နဲ့ တွဲပြီးတော့ မနေဘူး၊ တခြားစီ
နေတယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ဘာလာသလဲ?
အတ္တနိဝါ ရူပံ တဲ့။

သဘောက ဘယ်လိုလဲဆိုရင် သစ်ပင်ကနေ ကြည့်တဲ့အခါ
မှာ သစ်ပင်က ထွက်နေတဲ့ ကရိပ်လိုဘဲတဲ့။

ရုပ်က ထွက်နေတဲ့ အရိပ်ကလေးကိုဘဲ အတ္တလို့ ခေါ်တယ်
တဲ့။

ပြီးတော့ နောက်ပိတ်ဆုံးက ဘာလဲ။
ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံ တဲ့။

အဲဒီ ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံဆိုဒါက ရေနှင့်နွားနို့ကို ရောစပ်
နေတဲ့ သဘော။

ဒီတော့ နွားနို့နှင့် ရေ ရောသလို အတ္တနှင့် ခန္ဓာငါးပါးနှင့်
ရောနေတယ်။

အဲဒီလို နည်းလေးမျိုးလုံးနှင့် ကြည့်ရတဲ့ အတ္တလို့ ယူကြ
တယ်။

အဲဒီ လေးမျိုးနှင့်ဆိုင်ရာ လင်္ကာကလေးတပိုင် ဦးပဉ္စင်းတို့
ရေးထားတယ်။ ရွတ်ပြရအုန်းမယ်။ အားလုံးရအောင် လိုက်ပြီး
မှတ်ကြပါ။

ရုပ်ကို ငါစွဲ၊ ငါထဲရုပ်ထင်၊
ရုပ်တွင် ငါဆိုက်၊ ငါ၌ ရုပ်မြင်၊
ရုပ်ပြိုကွဲတော့၊ ငါလဲပျက်အင်၊
ငိုမြည် ကြွေး-ပူဆွေးသောကဝင်။

အဲဒီတော့ ရုပ်ကိုတဲ ငါလို စွဲနေတယ် မဟုတ်လား။ ဦးဘ
မောင်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါ စွဲနေကြပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီ ငါစွဲပျက်ရင် ဒီကနေ အကျွတ်တရားရနိုင်တယ်။

အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောပြုပြီးတဲ့အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦး
လုံး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြတယ်မဟုတ်လား။

ဒီကနေညလ အနတ္တလက္ခဏာသုတ် အဆုံးမှာ အကုန်လုံး
မျှား ရဟန္တာတွေဖြစ်သွားရင် နက်ဖြန်ခါ ကျုပ်တို့တရားဟော
ဘို့ လိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဦးဘမောင်။

ရုပ်ကိုငါစွဲ ငါးကတခြား၊ ရုပ်တခြားဘဲ၊

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ပျက်သွားတော့ ငါကလဲ ပျက်သွားတယ်။

ဒီတော့မှ ငိုမြည်ကြွေးပြီး ပူဆွေးသောက ဝင်လာတယ်။

ဥပမာဖြင့် ထင်ရှားအောင် ပြရလျှင် ဈေးထဲမှာ ရိတ် အ
ထည် ဆိပ်တခုမှ ဦးဘမောင်ကြီး အင်္ကျီတထည် ဝယ်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီအင်္ကျီဟာ ရုပ်ဘဲဟုတ်လား ဦးဘမောင်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်လှပါရုပ်တရားပါဘုရား။

အဲ-ဟုတ်ပြီ-အင်္ကျီဟာ ရုပ်ဘဲ။

အဲဒီရုပ်ကို(ဝါ)အင်္ကျီဆိုတဲ့ ရုပ်ကို ဈေးကဝယ်လာပြီး အိမ်
ပေါ်တင်ထားတယ်။ စားပွဲပေါ် တင်ထားတယ်။ ဦးဘမောင်
က ဈေးကဒိုက်ဆံပေးဝယ်လာတဲ့ အင်္ကျီမှာ ငါ တပ်လိုက်တော့
ငါ့အင်္ကျီ ဖြစ်သွားပြီ။

အဲဒါလို တင်ထားတော့ အိမ်ကတကာမကြီးက သူ့သောက်
နေတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ ကြီးကို အင်္ကျီမှန်း မသိလို့ သွားတင်
မိတယ်။

ဒီတော့-အင်္ကျီမီးလောင်သွားတယ်။

အယုတ်ဆုံး မီးလောင်ပေါက်သွားတယ်။

အဲဒီလို ပီးလောင်ပေါက်ကြီး ဖြစ်တာနဲ့ ဦးဘမောင်ဟာ
အိမ်က တကာမကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။

ထုရိုက်ချမည့်အခြေ ရောက်မလာဘူးလား။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အင်္ကျီ လောင်တဲ့မီးဟာ သက်သက်
ငါ့ကို သွားထိတယ်။

လိုရင်က အင်္ကျီမီးလောင်တာကို ဦးဘမောင်က ငါ့ကိုလောင်
တယ် တင်နေတယ်။

အဲဒီ ငါကလေးဟာ တယ်လောက် ဆိုးသလဲ ဆိုဒါကို မြင်
အောင် ရှုရမယ်။

လူတွေဟာ အားလုံးရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေရဲ့ ရှေ့က ငါဆိုတဲ့
စာလုံးကလေးကို တပ်ချင်ကြတယ်။

အဲဒါလို ရုပ်ပစ္စည်းကလေးတွေကို ဦးဘမောင်က ငါ-ချည်
တပ်ထားတယ် မဟုတ်လား။

ငါ-ခွေးရယ်၊ ငါ-လယ်ငယ်၊ ငါ-မယားရယ်၊ ငါ-နွားငယ်၊
ငါ-သားရယ်၊ ငါ-သွီးရယ်၊ ငါ-ထီးရယ်၊ ငါ-ဘိနပ်ရယ်-သေဉ်ဖြင့်

ရုပ်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့၌ ရှေ့က ငါတပ်သားတယ်။ မရှိသေး
လျှင် ပိုက်ဆံပေးဝယ်ပြီး ငါတပ်သားတယ်။

အဲဒါတွေကို အကုန်လျှောက်ပြီး ငါတပ်သားရင် ဒုက္ခတွေ
အများကြီး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။

အဲဒီ ငါတပ်သားတဲ့ ပစ္စည်းတခုခုကို တခြားတစုံတယောက်
က လာ၍ ကိုင်လိုက် တွယ်လိုက်ရင် ဦးဘမောင်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို
လာထိကာတဲ့ မဟုတ်လား။

အဲသလို ထိတဲ့အခါ ကိုယ့်အိမ်က တကာမကြီးလဲ ဒုက္ခဖြစ်၊
ကိုယ်လဲ ဒုက္ခဖြစ်၊ မျက်စိညှစ်တော့ ငိုလို့ ရှိလို့ သားကလေး၊
သမီးကလေး သေသွားရင်လဲ ငိုလို့ ရုပ်ပျက်တာနဲ့ ငါ့လာထိ
ခိုက်နေခါ မြင်အောင်ရှု။

အဲသလို လူတိုင်းလူတိုင်းဘဲ ငါတပ်ဆင်ဖို့ ပစ္စည်းတွေကို
ရှာခွာပြီး ယူလာကြတယ်။

ကိုယ့်အပေါ် မရောက်ခင်တုန်းက ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုပါ
တော့လေ။ အဲဒီတုန်းက ဦးဘမောင်ရဲ့ အိမ်က တကာမကြီးနဲ့
သိခဲ့သလား။

မသိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မသိတဲ့ခင်သွားရှာပြီး အိမ်ပေါ်တပ်ထားတယ်။

ဒါလို တပ်ထားရုံတင် မကဘူး။ ငါကလေး တပ်ဆင်သား
လိုက်ပြန်တယ်။

ဦးဘမောင်က ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဖြစ်အောင် ငါတပ်သားခါ အ
ခြားလူက လာပြီး တပ်ဆင်ပေးခါ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါလို အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ငါတပ်ဆင် ထားမှန်း
သိအောင် ထမင်းလေး၊ ဘာလေးတောင် ဖိတ်ကျွေးရသေးတယ်

မဟုတ်လား

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးဘမောင် တကာမကြီးကလဲ ဦးဘမောင် သက်သက်ထင်
မထားဘူး။

သူကလဲ ဦးဘမောင်ကို ငါတပ်ဆင်ထားတယ်၊ ငင်ဗျာ
ငါကလေးကလဲ သူ့ရှေ့က တပ်ထားတယ်။ အပေါင်းလက္ခဏာ
ကလေး ပြထားတယ်။

ငါတပ်တာ ညီမျှပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချင်လို့ လုပ်တဲ့
ပွဲဟာ ဘာပွဲခေါ်တယ် ဦးဘမောင်။

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

အဲ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ဆိုတော့ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ အမှန်က
လူတွေကို ဖိတ်ပြီး ပြတာဘဲ။ ငါနှင့်သူတော့ အချင်းချင်း အပြန်
အလှန် ငါ့လင်၊ ငါ့မယားလို့ ငါတပ်ဆင်ပြီးကြပြီ။ မင်းတို့က
ငါ့မတပ်ချင်ကြနှင့်တော့လို့ ဆိုလိုခါဘဲ။

အဲဒါလို ငါတပ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဦးဘမောင် ဒုက္ခဖြစ်သလား
မဖြစ်ဘူးလား။

ဦးဘမောင်။ မဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးဘမောင်ရေ တာလုပ်စမ်းပါအုန်း၊ ဘာကိုင်စမ်းပါအုန်း၊
စက်ထဲသွားစမ်းပါအုန်း၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ပါအုန်း၊ ထင်းမလုံ
လောက်လို့ ထင်းနဲ့နဲ့ ခွေပေးခဲ့စမ်းပါအုန်း၊ ရေကလေးဆွဲပေး
ခဲ့စမ်းပါအုန်း-စသည်ဖြင့် ဒုက္ခတွေများလို့ မဟုတ်လား။

အဲဒါ ငါကလေး တပ်ဆင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တာဟဲ့လို့
ရှုရမယ်။

ဦးပဉ္စင်းတို့တော့ အားက မျို့မှာတော့ ငါပရိုဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိ
တယ်။ ဘာဟုတ်မလဲ တကယ်အတွေ့ကျတော့ ရှိနေတာပေါ့။

ဦးပဉ္စင်းတို့က တောကျောင်း နေတော့ ကျောင်းတွင်းရှိ
အောင်ကုန်းကလေးတွေမှာ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိအောင်ဆိုပြီး ငှက်
ပျောပင်ကလေးတွေ စိုက်ထားတယ်။

ဒီလိုခန္ဓာခါကျတော့ နွားတွေကဝင်ပြီး ငှက်ပျောခွက်ဆွဲပါ
လေရော၊ ငှက်ပျောခွက်ဆွဲစားတာနဲ့ ငါဝါးပြီးသား ဖြစ်သွား
ပါလေရော။

အဲဒီတော့ နွားတွေကို ဝဲနဲ့လိုက်ပါကလေးတော့တယ်။ ငါ
လာပြီး ထိနေတာကိုး။

ငှက်ပျောထိလဲ ငါလာထိ၊ သရက်ပင်ပစ်လဲ ငါလာထိ။

အဲဒီမဟာဂုဏ်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှာ ငါ-တပ်ထားရင် သံလိုက်
ခောက်လိုလိုက်ပြီး အဲဒီငါကို ထိတားတဲ့။

အဲဒီငါကို လာထိရင် ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ ဣန္ဒြေဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား၊ ဘာဣန္ဒြေဖြစ်သလဲ၊ ငှက်ပျောပင်ကြီးထဲသွားတော့
ရုပ်ပြိုကွဲတယ်၊ ရုပ်ပြိုကွဲတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါကလေး ပျက်
သွားတယ်။

ထိုရင်းမှာရုပ်ကိုငါစွဲနေရင် ငှက်ပျောပင်ဆိုတဲ့ ရုပ်လဲသွားရင်
ထိုငှက်ပျောပင်မှာ စွဲနေတဲ့ ငါလဲပျက်သွားရော။

ဒါလို ပျက်သွားတဲ့ အခါကျတော့မှ-

ရုပ်ပြိုကွဲတော့၊ ငါလဲပျက်အင်။

ငိုမြည်ကြွေး-ပူဆွေးသောကဝင်။

ဖြစ်တော့တာတဲ့။

ငှက်ပျောပင်ကို နွားက လှဲတယ်၊ အဲဒီငှက်ပျောပင် လှဲလို့
ဦးပဉ္စင်းတို့မှာ ဣန္ဒြေဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မြင်ပလား ဦးဘမောင်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်လှပါ မြင်ပါပြီဘုရား။

အဲ-ငှက်ပျောပင်မှာ စွဲနေတဲ့ ငါ ကဲ့သွားလို့ ဣန္ဒြေဖြစ်ရတာ
လို့မှတ်။

အဲဒီ ငါ-ဆိုတာ အတ္တတဲ့။ ဒီငါကလေးကို အိမ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်း
တွေ အကုန်လုံးမှာတပ်သားတယ်။ ဒီ့ဒီက ဦးဘမောင်ရဲ့အိမ်မှာ
ဦးဘမောင်အတွက် ဦးဘမောင်က ငါတပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ဘယ်လောက်များမယ် ထင်သလဲ အများကြီးရှိမှာပါတဲ့။

ဒကာကြီးတွေကလဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြည့် တယောက်သုံး
တယောက်သုံးပစ္စည်းတွေ (ငါ) တဦးစီ ငါတပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေ ဘယ်လောက်များမလဲလို့။

အင်္ကျီရယ်၊ လုံချိုရယ်၊ ဘာရယ်၊ ညာရယ်ပေါ့လေ အများကြီး။

အဲဒီပစ္စည်းလေးတွေမှာ ဦးဘမောင်က ငါတပ်လို့ မဟုတ်
လား။

အိမ်က ဒကာမကြီးကလဲ သူ့ပစ္စည်း ကလေးတွေကို ငါ-
တပ်လို့ ငါငါချင်း ရောသွားရင် မကားပျားတတ်တယ် မဟုတ်
လား။

အဲဒီ ငါဟာ ရောလို့မရဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့ ငါတွေကို
ဖြုတ်-ဖြုတ်ပြီးကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား ဦးဘမောင်။

အဲဒီပစ္စည်းတွေက ရုပ်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား။

အဲဒီ ရုပ်ပစ္စည်းတွေကို ရုပ်ပစ္စည်းတိုင်းတိုင်း ထား။

ငါသွားပြီး မတပ်လျှင် ခုကုမနဲ့ပေးလား။
ဦးဘမောင်။ ။နဲပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါကြောင့် ခွပ်ပစ္စည်းတွေမှာ ငါ-မတပ်နဲ့လို့ ဘုရားက
ဟောခဲ့တယ်။

ကိုယ်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေမှာကော ငါ-တပ်တာ မရှိဘူး
လားလို့ မေးလာရင် တို့မှာလဲ ငါ-တပ်လို့ဘဲလို့ ပြောရမှာဘဲ။
စမ်းကြည့်ချင်ရင် ဒီ ကွင်းကျောင်းဆရာတော်ကိုဘဲစမ်းကြည့်ပါ။
တရားနာပြီး အဆင်းကျတော့ အလှူ စိုက်ထားတဲ့ အပင်
ကလေးတွေ ခူးသွား ကြစမ်းပါ။ ငါ သွားထိတာ တွေရပါ
လိမ့်မယ်။

မဟုတ်ဘူး ငါကိုသွားထိတာ၊ ငါထိရင် မရတော့ဘူး။ သတ္တ
ဝါတွေမှာ ငါမျှားတယ်။ ငါတပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ များလွန်း
လို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ရဟန်းတော်များ တယ်လီလုပ်ရသလဲ ဆိုတော့
အချို့ ရဟန်းတော်များ ပိနည်းတိစီဝရိက် ဆောင်ကြတယ်။
သင်္ကန်းတွေ အများကြီး တပုံ တမေင်းကြီး သေတ္တာကြီးနဲ့
တလုံးရှိနေပေမယ့်လို့ အကုန်လုံးကို ငါမတပ်နိုင်အောင် ဆောင်
ကြတဲ့ လုပ်ငန်းဘဲ။

အမှန်ကတော့ ငါ နဲ့သွားအောင် လုပ်တာပါဘဲ။ ကိုယ်ပိုင်
ကျောင်းလို့ ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းမလုပ်နဲ့၊ အချို့ ဂိုဏ်းများမှာ
သံဃိက ကျောင်းတွေများတယ်။

တာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ငါတပ်နေမှာ စိုးလို့ဘဲ မဟုတ်လား
ဦးဘမောင်။
မှန်ပါဘုရား။

ဒီတော့ကော ငါတပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း နဲ့တဲ့ လူဟာ ချမ်းသာ
တာဘဲ။

အဲဒါကြောင့် အနတ္တလက္ခဏာသုတ်တွင် ဘုရားက ပထမဆုံး
ဘာဟောချလိုက်သလဲ။

ရုပ် ဘိက္ခဝေ အနတ္တာတဲ့-

ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဘုရားရှင်က ကပ္ပိသားတွေ မခံချင်တဲ့
အလုံးကိုမူ စုဟောလိုက်တယ်။

အနိစ္စတို့၊ ဒုက္ခတို့ ဟောရင် နဲနဲ သက်သာချင် သက်သာ
အုန်းမယ်။

တကပ္ပိလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေအကုန်လုံးဟာ အတ္တသမား
ချည့်တဲ့။

ဟဲဒီ အတ္တ သမားတွေ အားလုံးနဲ့ ဘူတပါးလဲနဲ့ ဝှပြော
ချလိုက်တာဘဲ။

အဲဒါ ကြိုက်ချင်ကြိုက်၊ မကြိုက်ချင်နေ၊ အဲဒီ မင်းတို့ပြောနေ
ကြတဲ့ ရုပ်ဟာ အနတ္တ- အတ္တမဟုတ်ဘူးတဲ့။

အဲဒီ ရုပ်တရားကို တခါစမ်းပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လူတ
ယောက်မှာ ဆိုရင် တွေ့ရုပ်၊ သောတရုပ်၊ ဘာနရုပ်၊ ဇီဝှါရုပ်၊
ကာယရုပ်၊ ဟဒယရုပ်ရယ်လို့ ရုပ်ပေါင်း များစွာ တွေ့ရလိမ့်
မယ်။

အဲဒီ များစွာသော ရုပ်တို့တွင် ဘယ်ရုပ်၌မျှ အတ္တမပါ
ဘူး။

အဲထလို မပါကြောင်း အဲဒီရုပ်တရား၌ အတ္တ အစအနမျှ
ရှာမတွေ့ကြောင်းနှင့် တကွ အတ္တဆိုဒါ ရှိကို မရှိကြောင်းကို

ယခု ခေတ်ပေါ် ရူပဗေဒ လောကဓာတ် ပညာ ဆိုင်ရာက
ထောက်ခံနေတယ်။

ဂေါတမသုတ်များနှင့် အနတ္တဝါဒ (ဝါ)အနတ္တ ဒေသနာကို
ယခုအခါမှာ ပြင်ပေါ်လာကြတဲ့ ကပ္ပါလလောကဓာတ် ပညာရှင်
ကြီးတွေက ဘာကြောင့် ထောက်ခံသလဲ။

သူတို့ကလဲ အရမ်း ကာရာ ထောက်ခံကြတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

အဲဒီ သိပ္ပံပညာရှင် တွေက ဦးပဉ္စင်းတို့ ဦးဘမောင် တို့ရဲ့
ရှင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရုပ်ပိုင်းအနေအားဖြင့် အနုမြူ ကျအောင်
စိပ်ပစ်နိုင်ကြတယ်။

ဦးပဉ္စင်းတို့ ဒီအနုမြူအားနှင့် မဟုတ်သေးဘူး။

ယနေ့ ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးတို့၊ ဘာတို့မှာရှိတဲ့ အိက္ကဋ်ရေး
ခေါ်တဲ့ ဓာတ်မှန်တွေကို တွေ့ဘူးတယ်မဟုတ်လား။

မတွေ့ဘူး မကြည့်ဘူးတောင် ကြားတော့ ကြားဘူးပါ
လိမ့်မယ်။

အဲဒီ မှန်တီလူးနှင့် ကြည့်လိုက်ရင် ဦးဘမောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ အာဟာရရှိတော့ဘူး၊ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားတယ်။ ရုပ်
တွေ အကုန်လုံးဟာ အနုမြူကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ ကြည့်ချင်
တာကို ကြည့်နိုင်တယ်။

အဲဒီ ကိုယ်တိုင်းမှာ အရိုးနာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အသားကို
အိက္ကဋ်ရေးနဲ့ ကြည့်ပြီး ဓာတ်မှန်နဲ့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားလိုက်
တယ်။

အရိုးအလယ်ခေါင်မှာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ အရိုးကိုပေါက်
ထွင်း မြင်နိုင်တဲ့ ဓာတ်မှန်နဲ့ ကြည့်တယ်။

အဲဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီအတ္တကလေး
ဟာ တကယ်လို့များ သဘာဝအားဖြင့်ရှိရင် အင်- အိက္ကဋ်ရေး
တီထွင်တဲ့ လောကဓာတ်အရာကြီးတွေက ပြောတယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ အိက္ကဋ်ရေးကို ဒီ အတ္တလွတ်အောင် မပြေးနိုင်
ပါဘူးတဲ့။

သူတို့ရဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ မှန်ပြောင်းတွေကလဲ အင်မတန်
ကြီးကျယ်တယ်။

အမေရိကတိုက် ကာလီဖိုးနီးယားနက္ခတ်စင်မှာရှိတဲ့ မှန်ပြောင်း
ကြီးဟာ လက်မပေါင်း (၂၈၀) ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒီ လက်မပေါင်း (၂၈၀) ရှိတဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရင် ဟိုကောင်းကင်က လွယ်ယာ ရှိတာတွေတောင်
မြင်နေရပြီ။

အဲဒီ မှန်ပြောင်းကိုလွတ်အောင် မင်းတို့ အတ္တလေးပြေးကြည့်
မင်းပါ။

အဲဒီလိုကို သူတို့က ချဲလင်း လုပ်နေကြပြီ၊ ခဲရင်ပြကြ
မင်းပါ။

မင်းတို့ရဲ့ အတ္တကို ငါကြည့်ပြမယ်လို့ ဆိုနေကြပြီ။

ယနေ့ဟာ အနုမြူခေတ်ဖြစ်လာတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး တခု
လုံးကို အနုမြူဖြင့်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ကပ္ပါလကြီး အတွင်းက ဂျပန်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဟိရိုး
ရိုမားနှင့် နာဂဆာကီမြို့ကြီးနှစ်မြို့ကို အနုမြူဖုံး ကြည့်လိုက်တယ်
ဆိုတာ ကြားဘူးလို့ကတယ်မဟုတ်လား ဦးဘမောင်။

ကြားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီ ဗုံးကလေး ၂-လုံးလောက် ချလိုက်တာနဲ့ သွက်သွက် လယ် တခါထဲ အကုန်လုံး ပျက်ပြားသွားခဲ့တယ်။

အဲဒါလောက် ပြင်းထန်တဲ့ အန္တရာယ်ဘေးအန္တရာယ် အန္တရာယ်အား ပါတဲ့ ဗုံးနဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပျက်ချလိုက်ရင် အတ္တ အဘိဓမ္မာ ဆရာကြီး များ ဟောပြောနေကြတဲ့ နိစ္စ၊ ဓုဝ၊ သဿတ၊ အဝိနာသီ၊ သမ္မာ ချာပီ၊ ဓိတယ်၊ ခိုင်တယ်၊ မာတယ်၊ ပျက်လို့ မရဘဲ ပျံ့နှံ့၍ တည်တံ့ဆီတဲ့ အတ္တကလေး ဘယ်မလဲ။

လက်တွေ့ကျတော့ စမ်းချာလို့ မရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲသလို လက်တွေ့စမ်းကြည့်တော့ မခိုတော့ဘူး။

အနောက်ဘက်က ရူပဗေဒ ဆရာမှန်က ဗုဒ္ဓဘာသာ မမြင် ရင်သာ နေရမယ်၊ ဗုဒ္ဓ၌ အနတ္တဝါဒ ကိုတော့ ထောက်ခံနေကြ တယ်။

ထောက်ခံသမ္မ တိတိကျကျဘဲ၊ ဗုဒ္ဓဂေါတမ ဟောခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်ဘဲ ရှိတယ်၊ ရုပ်ဘဲရွာလို့ တွေ ဘယ်။

နာမ်ဆိုတာလဲ ဒီ ပသာဒရုပ်တွေကို မှီပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သဘောတရား အဖြစ်ဖြင့်သာ ရှိနိုင်တယ် ဆိုပြီး ထောက်ခံကြ ကယ်။

ဝီလီဆိုရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ ဘုရားဝါဒနဲ့ ကိုက်မနေဘူးလား။ အဲဒီ နာမ်ဆိုတာလဲ ဒီပသာဒရုပ်ကြည်ကလေးတွေကို အမှီ အခွဲပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားဘဲ။

အကယ်၍မျှား မျက်လုံးကို ကော်ထုတ်ပြီး ထားလိုက်ရင် မြင်ပါလုနီးမှလား၊ မမြင်တော့ဘူး။

အဲဒီတော့ မျက်လုံးကတော့ ပြင်ပကတို့ကို မျက်နိုင်ရင် မျက်လုံး မမြင်မဖြစ်မယ်။

အဲဒီမှာ ရူပဗေဒလောကဓာတ်ဆရာက ဦးပဉ္စင်းတို့ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓကို ထောက်ခံတယ်၊ မျက်လုံး အကြည်ဓာတ်နဲ့ အာကာသ အလင်းရောင်နဲ့ ရူပါရုံနဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ညီမ မြင်မှုပေါ်လာတယ်။

အဲဒါလို မြင်မှု ပေါ်လာတာဘဲ ဒီအတ္တ ကလေးကြောင့် ဖြစ်တာတဲ့။

ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတ္တဝါဒပျက်ပြည်သူတွေကို မေးကြည့် ရင် အတော်ရီစရာကောင်းတာတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်။

မျက်လုံးနဲ့ မြင်လို့ ရှုတာ ဝဲတာကို သူက သိသလဲဆိုရင် အတ္တကလေးက သိတယ်တဲ့။

စားလိက် ဝါးလိုက်တဲ့ ဟင်းခဲ စပ်တယ်၊ ခါးတယ်၊ ချို တယ်၊ ချဉ်တယ်ဆိုတဲ့ အရသာကို ခွဲသိသူကသိသလဲ လျှောက် မသိဘူး၊ အတ္တကလေးက သိတာတဲ့။

စားက မကြားဘူး၊ အတ္တကဘဲ ကြားတယ်တဲ့။

ဒီတော့ အားလုံး သွက်သွက်လယ်အောင် လမ်းချော်မကုန် ဘူးလား၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါကထဲကဘဲ ဒီအတ္တက ကြားတယ်၊ အတ္တက မြင်တယ်လို့ အယူ ရှိသူတွေ အသင်ချေအနန္တရှိခဲ့ပုံရပါတယ်။

ဘုရားကျောင်းတကာကြီး အနာထပိဏ်ကိုပင် ဘုရားရှင်က- အနာထပိဏ်-

ဟောဒီမျက်လုံးကြီးနှင့်လုံးကို ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် အခေါင်းကြီး ပို၍ကျယ်မလာဘူး၊ ကျယ်လာရင် အထဲမှာရှိတဲ့ အတ္တကလေးက

မျှားမျှားကြီး ပိုပြီး မမြင်ရဘူးလား။

မမြင်ရပါ။

အသို့ရင် အတ္တဝါဒအရ မျက်လုံးကမမြင်ဘူး၊ အတ္တက မြင်
တယ်ဆိုတာ မှားရော့ပေါ့။

အဲဒါလို အမှားကို ထောက်ပြလိုက်မှ ကျောင်းတကာကြီး
အနာလဝိဇ္ဇာလဲ ရှမ်းသွားဒါပေါ့။

ဒါပေမယ့်လို့ အတ္တစွဲဟာ ယနေ့တိုင် ခိုင်မာလျက်အဲ။

အခု ဒီနား တရားနာနေတဲ့ လူတွေလဲ ပုဂံး စိတ်တွေသာ
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုနေဒါ။

စင်စစ်မတွေ့ အတ္တသမားတွေ များမှာပါအဲ။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စိတ်ထဲက တကယ် ပြတ်ပြတ်သားသား
အနတ္တဝါဒတက်သို့ မလိုက်နိုင်ကြသေးလို့ပေါ့။

ငါသေပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်ချင်တာကလေးက ရှိနေသေးတယ်
မဟုတ်လား ဦးဘမောင်။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါဘုရား။

ဦးဘမောင်တို့ အရပ်မှာ လူသေရင် ဆွမ်းသွတ်တာ ပရိ
ဘူးလား။

ဦးဘမောင်။ ။ ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဘုန်းကြီးမျှား ပြန်တော်မူရင်ကော။

ဦးဘမောင်။ ။ သွတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဘုန်းကြီးပြန်ကျတော့ ဟိုတပည့်ကလာပြီး သွတ်၊ ဒီတပည့်က
လာပြီးသွတ်နဲ့ သာပြီး ဆွမ်းသွတ်တော့ပေါ့မျှားတာပေါ့။

ဒါပေမယ့်လို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေး မေးမြန်းတဲ့ အခါ
ကျတော့ သေတဲ့သူဟာ တယ်တဝဲကို သွားပြီး ဘာဖြစ်နေတယ်

ဆိုတာလဲ မသိဘူး။

ဒါလိုပသိတော့ ဘယ်ကို ရည်မှန်းပြီး ဆွမ်းသွတ် နေတယ်
ဆိုတာလဲ မသိဘူးတော့ဘူး။

ပြီးတော့ ရေဝက်ချပြီး အပျူအတန်း၊ ဝေလိင်သေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေဟာ ဦးပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်မာနိုင်ငံမှာ
လူတိုင်းလူတိုင်း လုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ လုပ်ဖို့လုပ်စဉ်ပဲ တဲ့ဘုရား။

အဲဒါဟာ အတ္တစွဲလို့ သွားပြောရင် ပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးလဲ
ဆွမ်းတက်ကိန်းနဲ့ ကြံဖို့ပြင်ပပရော့။

လူတယောက် သေပြီးရင် ဥပု နွေးနွေး သက်ပျောက်ဆွမ်း
သွတ်တယ်၊ နောက် ပြေကျဆွမ်းသွတ်၊ နောက် ရက်လယ်ဆွမ်း
သွတ်တယ်။

အဲဒီ ရက်လယ်ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှ သင်္ချိုင်းက သစ်ခက်ကလေးနဲ့
(သို့မဟုတ်) ကျောက်ခဲ ကလေးနဲ့ မေါလာ ခဲ့တဲ့ ဝိညာဏ်
ကလေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို စွဲနေတာကို အတ္တလီခေါတယ်။

အနတ္တသဘာဝနှင့် ဘုရားက ဟောတဲ့အခါကျတော့ ဘုရားက
အဲဒီ အတ္တဆိုတာ ရှိကို မရှိဘူးတဲ့။

ရုပ်တရားထဲမှာလဲ အတ္တ မရှိဘူး။

ဝေနောထဲမှာလဲ မရှိဘူး။

သညာထဲလဲ ဒီ အတ္တ မရှိဘူး။

ရင်လဲ အတ္တ မဟုတ်ဘူး။

ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရနှင့် ဝိညာဏ်တို့လဲ အတ္တမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီအတ္ထုဆိုတာ ဘယ်မှာမှ ရှာမရတဲ့ သဘာဝ၊ ရှိလဲမရှိ၊ ဟုတ်လဲမဟုတ်တဲ့ သဘာဝတဲ့။

အဲ မရှိတဲ့သဘာဝကလေးဟာ ဦးပဉ္စင်းတို့လူတွေက အစွဲခံး ပြင်မနေဘူးလား။

ဦးဘမောင်။ ။ စွဲလှပါတယ်ဘုရား။

ကပ္ပါမှာ ဘာသာကြီးလေးရပ်ရှိတယ်။ အဲဒီလေးခုတွင် သုံးခု သော ဘာသာကြီးတွေက အတ္တဝါဒ မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးဘမောင်ဟို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကတော့ အနတ္တ အမည် ခံပြီး အတ္တစွဲနေကြတယ် ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။

မှန်လှပါဘုရား။

အဲဒီတော့ ကျီးကွယ် ယုံကြည်တဲ့ ဘာသာ ကတော့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတဲ့။

ခါပေမယ်လို့ အတ္တစွဲတော့ ရှိသေးတယ်။

အနတ္တသဘောမကျဘူးလား- ကျပါတယ်တဲ့။

အသို့ရင် အတ္တကော မစွဲဘူးလားမေးတော့ စွဲပါတယ်တဲ့။

ဒီတော့ ဘာသာဝင်တိုင်းက အတ္တကို စွဲနေကြတော့ အဲဒီ

အတ္တစွဲဟာ ဤကပ္ပါ လောကကြီးမှာ အလွန် ပြင်းထန်တယ်။ တော်တော်နဲ့ လှုပ်လို့မရဘူး ဦးဘမောင်။

အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို စ၍ ဟောလိုက်တဲ့အခါကျတော့-

ရှုပ် တိက္ခဝေ အနတ္တာ၊

ဆိုတဲ့ အပိုဒ်နဲ့ စ,လိုက်တယ်။

စကားအချိုးတွေ၊ ဘာတွေ ပျိုးမနေတော့ဘူး ဦးဘမောင် ခံ ခိုးသဲ။

လူသားတွေ အနာဆုံး နေရာကို တိုးလိုက်တာဘဲ မဟုတ် လား။

မှန်ပါတုရား။

အဲဒီ အပိုဒ်ကလေးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ရုပ်ဟာ အတ္တမဟုတ်တဲ့ မင်းတို့လူသားအားလုံးက အတ္တလို့စွဲနေတဲ့ရုပ်တရားဟာ အနတ္တ လူသားအားလုံးက ရုပ်ကို အတ္တလို့ ထင်တယ်။

ဘုရားကတော့ အဲဒါလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လူသားက ရုပ်ထဲမှာ အတ္တရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဘုရားက မဟုတ်ဘူးတဲ့။

လူသားက ရုပ်နဲ့ အတ္တဟာ နှားနို့နှင့် ရေလို ရောစပ်၍ နေတယ်။

ဘုရားက ခွဲလဲမဟုတ်ဘူးတဲ့။

အဲဒါလို မဟုတ်ဆိုသဖြင့် ဒီအတ္တဟာ နေစရာ ရှာရပါအုန်း မလား။

မရတော့ပါဘုရား။

အဲဒီတော့ နေစရာရှာမရတဲ့ အတ္တမှာ ဌာနလဲမရှိတော့ဘူး။

ဘာကြောင့် ဌာန မရှိသလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အတ္တကိုက ပရမတ္ထ သဘာဝအားဖြင့် ထင်ရှားရှိတဲ့ သဘော တရား မဟုတ်လို့တဲ့။

အဲဒါလို မဟုတ်ခြင်းကြောင့် အတ္တနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ တွေးတောနေစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီအတ္တဆိုတဲ့ ငါ့စွဲကို ဖြုတ်ပစ် ကြရမယ်။

ရုပ်တရားကလဲ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။
အဗ္ဗတ္တိကံဝါ၊ ဗါဟိရံဝါ-ဆိုတဲ့ အတိုင်း အတွင်းရုပ် အပြင်
ရုပ်တဲ့။

အဲဒါတွေကို အကျယ် တဝင့် ဖွင့်နေတဲ့ လိုသေးသလား၊
ဦးဘဝမောင်။

လိုပါသေးတယ် ဘုရား။

အဗ္ဗတ္တိက ရုပ်ဆိုဒါ မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ရုပ်ကို ဆို
တယ်။

အဲဒါတွေက ဘာလဲ။

ကျွေး-မျက်စိ၊ သောတ-နား၊ ယာန-နှာခေါင်း၊ ဇိဝှါ-လျှာ၊
ကာယ-ကိုယ်၊ ဟဒယ-နှလုံး ဆိုတဲ့ ရုပ်(၆)ခုပဲ။

အဲဒီ(၆)ခုကိုကော ငါမတပ်ဘူးလား-တပ်သလား။
တပ်တယ်။

ငါ့မျက်စိ၊ ငါ့နှာ၊ ငါ့နှာခေါင်း၊ ငါ့လျှာ၊ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့
နှလုံးတဲ့။

တပ်ထားလိုက်တဲ့ ငါတွေ တင်းလို့ကြပ်လို့။

ဒီတော့က အဲဒီ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယ
ဆိုတဲ့ ပဿာဒရုပ်တွေရဲ့ ရှေ့ကနေပြီး တပ်ထားတဲ့ ငါကလေး
တွေကို ဖျက်လိုက်ပါဆိုရင် ဘယ်သူဖျက်မှ ဖြစ်မှာလဲ။

ဦးဘဝမောင်ကိုယ်တိုင်က ဖျက်မှ ပျက်ပယ် မဟုတ်လား။

ဦးပဋ္ဌင်းတို့ တရားဟောတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေက လာဖျက်လို့
ရပါမလား၊ ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ လာပြီး ဖျက်ရမလားဆိုပြီး
ရိုက်တောင် လွတ်လိုက်လိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ အဗ္ဗတ္တိက- ဆိုတဲ့ မိမိ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျွေး၊
သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ၊ ဟဒယ-ဆိုတဲ့ ရုပ်ခြောက်ခုကို
ငါတပ်ထားတာပဲ။

အဲဒီ ငါစွဲမှာ အကြီးဆုံး အစွဲက အဗ္ဗတ္တိက အတွင်းစွဲ
ဖြစ်တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ ပဿာဒ ရုပ်ခြောက်ခုထက် ပိုလွန်းပြီး၊
၃၂-ကောဋ္ဌာသနဲ့ ခွဲလိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့လဲ ကောဋ္ဌာသ
တခုခုရဲ့ရှေ့မှာ ငါ အသီးသီး တပ်လို့ မရဘူးလား၊ ငါ့ဆံပင်
တဲ့၊ ငါ့ဇက်၊ ငါ့ခြေ စသည်ဖြင့် တပ်လို့လဲ ထားကြတယ်
မဟုတ်လား။

၃၂-ကောဋ္ဌာသ အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အတွင်းအဗ္ဗတ္တိက အစွဲ
နှင့် ဗဟိဒ္ဓ အပြင်ခွဲတို့ တူနိုင်ပေ မလား၊ ယှဉ်လို့ကော ရပါ
မလား။

ဗဟိဒ္ဓ အပြင်စွဲ ဆိုတာက ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ သား၊
ဖယား၊ လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း၊ ရွှေ၊ ဝေ၊ ကျောက်သံ၊ ပတ္တ
မြား-တွေ ဆက်ရှိ သက်မဲ့ ဖြစ်တဲ့ အပြင် ဗဟိဒ္ဓ ပစ္စည်းတွေကို
ဆိုတယ်။

အဲဒီ ပစ္စည်းတွေမှာ စွဲတဲ့ ငါဟာ ပြောင်းလို့၊ လွဲလို့ ရတယ်
မဟုတ်လား၊ ပြောင်းလို့ လွဲလို့ ရနိုင်တယ်၊ ဖျက်လို့လဲ ရနိုင်
တယ်။

လူတွေဟာ ဗဟိဒ္ဓမှာရှိတဲ့ ဆက်မို၊ ဆက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ငါတပ်ပြီး အပြင်းအထန် စွဲနေကြတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ သက်ရှိတွေ သေသွားရင် ဆက်မဲ့တွေ မီး
လောင် ပြာကျသွားရင် ဆက်လက်ပြီး မက်မက်မောမော စွဲနေ

သေးသလား။

ဦးဘမောင်။ ။မစွဲတော့ပါဘုရား။

အဲဒါက အကြမ်းပြင်း ဖျက်ချလိုက်တာ၊ အနိစ္စ၊ ခုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ ဝိပဿနာနှင့် လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့် တင်ပြီးတော့ ဖျက်လိုက်ရင်လဲ ဒီငါဟာ ဖျက်သွားတာတဲ့။ အဲသလို ဝိပဿနာနဲ့ တင်ပြီးတော့ မဖျက်ဘဲနဲ့လဲ ဒီငါ ဖျောက်သွားနိုင်တဲ့ နည်းရှိသေးတယ် ဦးဘမောင်။

တယ်လို့ပါလဲဘုရား။

ငါတင်ပြီး စွဲနေတဲ့နွားကို နွားခိုးသူက ခိုးသွားပြီး အမဲသားပေါ်လိုက်ပြီ ဆိုတော့ ဒီနွား အပေါ်မှာ စွဲတဲ့ အစွဲဟာ ကျန်သေးသလား။

အဲဒီ ငါ့က မခိုးဘာဘူး၊ ငါ့နွား မဟုတ်တော့ဘူး။

အဲဒါလို့ ငါတပ်မှဟာ လောကကြီးမှာ အစိုးရုံးသဘာဝဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က အတ္တကို ဒီငါဆိုတဲ့သဘောကလေးကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်တဲ့။

အဲဒီငါဆိုတဲ့ သဘောကလေးကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ရင် လောကကြီးထဲလုံးမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတာ သူဘဲလို့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို စွေးထဲက ပိုက်ဆံ ပေးဝယ်လာပြီး၊ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ထောက်မှ အဲဒီပစ္စည်းကို ငါတပ်သားတယ် မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

အဲသလို ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ သူ့ကိုငါတပ်မိတဲ့အချိန်ကပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတော့တာတဲ့။ လူမှာလဲ ဒီလိုပဲ။

တချို့ ယောက်ျားကလေးတစ်ဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးတစ်ဖြစ်စေ၊ မွေးစားတပ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နာမည်ကလေးတပ်ပြီး ငါ့စွဲကိုထုတ်ပြနေခါ မြင်ရဲ့လား။

ကိုယ်နှင့် သွေးသားစပ်တဲ့ ကာမုလဲမဆိုင်တဲ့ သတ္တဝါအသီးကလေး (သို့မဟုတ်) အမကလေး တကောင်ကို တပ်ပေးလိုက်တာတဲ့။

ဒီတော့ ငါ့သား-ငါ့သမီးရယ်လို့ ဖြစ်မလာဘူးလား။ အဲဒီ ငါ့သား-ငါ့သမီးဆိုတာက ပညတ်အားဖြင့် ခေတနေတာတဲ့ ရှိတယ်။

စင်စင်မုချ ပရမတ္ထသဘာဝနှင့် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရှိတာလဲ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ်လို့ ကပ္ပါလောကကြီး တရလုံးမှာရှိတဲ့ ကျေးရွာကလေးများပြီး တိုင်းကြီး၊ နိုင်ငံကြီးတွေအထိ အဋ္ဌဆိုတဲ့ ငါ့စွဲကလေးနဲ့ ဒုက္ခများနေကြပါတဲ မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဥပမာ-ဦးဘမောင်တို့ ဒေးဒဲမြို့ထဲမှာ အိမ်ထဲလုံး ဆောက်နိုင်လောက်အောင် မြေကွက်တခုရှိတယ်။

အဲဒီ မြေကွက်ကလေးကို ခြံစည်းရိုးလေးခိုင်းပြီး ကာလိုက်တယ် ဆိုပါတော့-

အဲဒီခြံစည်းရိုးဟာ အတ္တစည်းရိုင်း၊ ငါစည်းခိုင်း ဖြစ်မလာဘူးလား။

ဒီတော့ ငါ့ဝမ်း၊ ငါ့ခြံ၊ ငါ့အိမ် ဖြစ်ကုန်မိတဲ့။

ကုန်ကုန်မြော့ရရင် အဲဒီခိုင်းထဲမှာ အလေ့ကျ ပေါက်နေတဲ့

ပေါက်ပင် မှိုက်ပင်ကစပြီး ငါ့ဟာတွေဖြစ်ကုန်တာဘဲ။

အဲဒီ မြေကွက်ကလေးဟာ အဝေပထမတန်းက ဦးဘမောင်နဲ့ တာအိုင်သလဲ၊ ဘာမှမဆိုဘူး။ အခြား တယူနဲ့မှလဲ တကယ် ဆိုတော့ မဆိုပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဦးဘမောင်က အဲဒီမြေကွက်ကလေးကို ငါ့စည်းဝိုင်း ခတ်သားတယ်။

အဲဒီနောက် အားလုံးသော လူတွေမှာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ သူ့ဝိုင်းငါ့ဝိုင်း ကွဲပြားလာပြီး သူ့ဝိုင်း ငါ့မဝင်နဲ့၊ ငါ့ဝိုင်း သူမဝင်နဲ့ တွေ ဖြစ်လာတယ်။

အဲသလို ဝိုင်းကလေးခတ်ပြီး စည်းရုံး ငါ့ကလေးတင်သားတဲ့ အတွက် ဒီဝိုင်းထဲဝင်ရင် ပိုင်နက် ကြီးလွန်မှုတောင် ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

အကယ်၍ လူတယောက်ဝင်လာရင် ငါ့အထဲ ဝင်လာတော့ ရာဘဲ။

ငါ့အထဲဝင်လာတာ အခံရက်လာလျှင်၊ ငါ့ဝိုင်းထဲကသစ်ပင် ကို ချိုးရင် သာအိုးမသွားဘူးလား။

ငါ့ဝိုင်းထဲတင် ရပ်မနေဘဲနဲ့ ငါ့အိမ်ပေါ်များ တက်လာရင် ပိုပြီး ဆိုးလာလိမ့်မယ်။

ငါ့အိမ်ပေါ် တက်တာကနေပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ကားတဲ့ ပစ္စည်းတခုခုကိုယူရင် ငါ့ပစ္စည်းယူတယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။

အမှန်ကတော့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ ဈေးထဲက ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား။

(သို့မဟုတ်) တန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီဖြုတ်ရင်၊ ထီးကို ဖြုတ်ရင်၊ ငါ့အင်္ကျီခိုးတယ်၊ ငါ့ထီးခိုးတယ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ငါ့ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ရင် ငါ့ပစ္စည်း ခိုး တာ မှီနိုင်ပါ့အုန်းမလား။

ငါ့နွားခိုးတယ်၊ ငါ့အိမ်တက်တယ် ဆိုခါကော ဖြစ်နိုင်ပါ့ အုန်းမလား။

ဦးဘမောင်။ ။မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏အလိုအားဖြင့် အဲဒီ ငါ့ဖြုတ်ဖို့ကိစ္စဟာ လောက ကြီးမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။

အဲသလို အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သလောက် အခက်ဆုံး ကိစ္စ တရပ်လဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရှင်နှင့် တကွသော ရဟန္တာတို့ဟာ အရဟတ္တဖိုလ်- အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်မှ အဲဒီငါ့စွဲ လုံးဝပြုတ်တာ၊ အတ္တစွဲမှရှင်း ရှင်းကြီး လွတ်မြောက်တာ။

အဲဒီတော့ ငါ့စွဲဖြုတ်ဖို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဟောနေ ရပေမယ်လို့ လုပ်ဖို့ကျတော့ ဘယ်လောက် ခက်သလဲ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်နဲ့ ဦးဘမောင်၊ တကြိမ်ထဲနဲ့ အကုန်လုံး ဖြုတ်ပစ်နိုင်တောင် နည်းနည်းခြင်း တရပ်တရစ် ခွါချလိုက်ဖို့ ပေါ့။

အဲဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး အပေါင်းနှင့်တကွ အားလုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူမျိုးတွေဟာ ဒီအတ္တကိုဘဲ အရေးတကြီးထားပြီး မြုတ်နေကြမဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား။

အဲဒါလို အတ္တကို ဘာပြုလို့ ဒါလောက် သဲသဲမဲမဲ တအားခဲပြီး ဖြုတ်နေရသလဲဆိုတော့ အနတ္တဆိုတဲ့ သဘာဝ မပေါက်မခြင်း

တကဲ့သုစစ်၊ ချမ်းသာမှုကို ကေနိမရနိုင်ကြောင်းကို အထင်အရှား ဘုရားက ဟောခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုဘဲပြောနေနေ၊ ဘာကိုဘဲလုပ်နေနေ၊ အတ္တဆိုတဲ့ ငါ့ခွဲရိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ လူသားရဲ့ ဆင်.ရဲဟာ နိဂုံးသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိသူကို ချမ်းသာသူလို ခေါ်တယ်။

အမုန်ကတော့ ချမ်းသာတာဟာ ပစ္စည်းရှိမှု၊ မရှိမှု၊ နဲ့မှု၊ များမှုကို အမှီပြုတာမဟုတ်ဘူး၊ ၎င်း ပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာ စွဲမှုမရှိပေတော့မှ တည်ပါတယ်။

ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကိုလိုက်ပြီး ငါတပ်ထားရင် ဆင်းရဲတယ်။

ငါမတပ်ဘဲ လွတ်ထားလိုက်ရင် ချမ်းသာတယ်။

ဒီတော့ကာ လူတယောက်မှာ ပိုင်တဲ့ ဆိုးတွေ၊ အိမ်တွေ၊ လယ်တွေ၊ ယာတွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဘယ်လောက်များပင် ရှိရှိနေရနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရှေ့က တပ်ထားတဲ့ ငါကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ရင် အဲဒီ ငါဆိုတဲ့ စည်းခိုင်းကလေး ဖျက်လိုက်ရင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာသွားမှာ အမှန်တဲ့။

နောက်ဆုံးပြောရရင် ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်ကလေးကိုပင် တုတ်ဒီသာ သံသီက ဖရပ်လို့ ငါကလေးကို ဖြုတ်ထား လိုက်ရင် မချမ်းသာဘူးလား။

ဦးဘမောင်။ ။ချမ်းသာမှာ အမုန်ပါဘုရား။

အဲ-ချမ်းသာတယ်။

ဒါကြောင့် အချို အချိုသော ဘုန်းကြီးများဟာ ပိဋိတို့ ကျောင်းပိုင်းထဲမှာ လာပြီးဆောက်ကြတဲ့ ကျောင်းတို့ ဖရပ်ဘို့ကို

သံသီက ရေစက်သွန်းချ၍ လူ့ဒါန်း ကြရန် တကာ- တကာမ များကို တိုက်ထွန်းတော်မူကြတယ်။

ကာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့စွဲနဲ့အောင်၊ ငါ့စွဲနဲ့တော့ ဒုက္ခနဲ့အောင် ဆင်းရဲခြိမ်းအောင်လို့ပေါ့။

အဲဒါလို ငါ့အတ္တစွဲကို နဲ့အောင်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အတွင်း ပစ္စည်းနှင့် အပပစ္စည်းတို့တွင် ဖဟိဒ္ဓဆိုတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ စုရမယ်။

အပ ပစ္စည်းဆိုတော့ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှ အပမှာရှိတဲ့ ငါတပ်ထားတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဆိုတယ်တဲ့။

ဖိလုံဆိုတော့ သားသမီးတွေရော၊ မယားဇနီးရော၊ ရှေ့ရော၊ ငွေရော၊ ကျွဲရော၊ နွားရော၊ ယာရော အကုန်ပါမသွားဘူးလား။

အဲဒီပစ္စည်းတွေမှာ စွဲတဲ့ငါဟာ အတွင်း ပစ္စည်းတွေမှာ စွဲတဲ့ ငါလောက် မပြင်းလန်ဘူး။

အဲဒီတော့ ဗဟိဒ္ဓပစ္စည်းတွေမှာ စွဲတဲ့ငါကို တဖြည်းဖြည်း တစဖြုတ်ဖြုတ်ပြီး ကြည့်ရမယ်။

ဖဟိဒ္ဓငါ့စွဲခါတဲ့ အလေ့အကျင့် လုပ်ရမယ်။

အဲဒီ ဗဟိဒ္ဓမှာလဲ အနီးအဝေး ရှိသေးတယ်။

တောထဲက မြေတကွက်မှာ တပ်တပ်ထားတဲ့ ငါကိုဖြုတ်ရ တာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်က သားငမိးတွေကို တပ်ထားတဲ့ ငါကို ဖြုတ်ရတာကို ယှဉ်ကြည့်ပါ။ အင်မတန် ကွာခြားနေဖူးတို့ တွေ့ရ လိမ့်မယ်။

အဲဒါလို ဖဟိဒ္ဓ ပစ္စည်းမှာ တပ်ချည် ထားတဲ့ ငါတော်ကို တလုံးပြီးတလုံး ဖြုတ်ပစ်နိုင်တဲ့ အခါမှာ ငါဖြုတ် လုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်လာလိမ့်မယ်။ လက်သေ လာလိမ့်မယ်။ တဖြေးဖြေး

အဝေး ပစ္စည်းတွေကစပြီး၊ မယားအထိ စွဲထားတဲ့ ငါ့ကိုဖြုတ်နိုင်တဲ့ ကြိုးပမ်းရမှာ ဦးဘမောင်။ တယ်ပြီးလွယ်လွယ်မထင်ဘူး။ ဦးဘမောင်။ ။မလွယ်တဲ့ အချက်မှာတော့ အခက်ဆုံးပါဘဲ ဘုရား။

ဒါပေမယ့်လို့ အဗျူဇီက ဆိုတဲ့ အတွင်းစွဲနှင့် ယှဉ်လိုက်ရင် အပြင်စွဲတွေ အားလုံးနောက်ဆုတ်ပြီးပုတ်မ ခံရမှာဘဲ၊ အဗျူဇီက ဆိုတာ အတွင်းသဘောဖြစ်၍ အနီးသဘောဘဲ။

အဲဒီတော့-သန္တိကုံဝါ-အနီးသဘောဖြစ်တဲ့၊ စက္ခု၊ သောတာ၊ သာန၊ ဇီဝါ၊ ကာယ၊ ဟဒယဟု ဆိုအပ်တဲ့ (၆)ခုသော ပဿာဒရုပ်တို့၌ စွဲတဲ့ငါဟာ အပြင်းထန်ဆုံးဘဲ မဟုတ်လား။

ဦးဘမောင်။ ။အပြင်းထန်ဆုံးပါဘုရား။

အဲဒီ ခံတပ်ကြီးဟာ တဆက်လုံး တိုက်လို့တောင် မပြိုတဲ့ ခံတပ်ကြီး မဟုတ်လား။

အခု အသက်(၆၀)ကျော်တိုင်အောင် ဦးဘမောင်တို့ တိုက်လာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယ- ဟုသော ပဿာဒရုပ်တို့ဖြင့် စွဲစဉ်းထားတဲ့ ဒီမိ၏ ကိုယ်ကာယပေါ်မှာ စွဲနေတဲ့ ငါစွဲတို့တွင် ဘယ်အစွဲများ သိသိသာသာ လျော့သွားသလဲ။

မျက်စိမှာ စွဲနေတဲ့ ငါစွဲများ လျော့သွားသလား၊ နားမှာစွဲနေတဲ့ ငါစွဲများ ရော့သွားသလား စသည်ဖြင့် ရှောက်စစ်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်နေရာက ဘယ်အစွဲလျော့သွားဒါများတွေရသလဲ ဦးဘမောင်။

ဦးဘမောင်။ ။မတွေ့ရပါဘုရား။

အဲ မတွေ့ဘူး၊ ဒို့လေ-စွဲလေဘဲမဟုတ်လား၊ ဒီကိမ်ကာယကို စွဲတဲ့ အဗျူဇီက အစွဲ ပြောဒါနော်၊ မဟိဒ္ဓဆိုတဲ့ ဟို အပြင်စွဲတွေ ကျတော့ ဦးဘမောင်တို့မှာ နဲ့နဲပါးပါး လျော့သွားကုန်ပြီ။

တယ်လိုဘဲပြောပြော ဟိုငယ်ငယ်တုံးကလောက်တော့ ကွဲလဲမစွဲတော့ဘူး၊ နှားယဲမစွဲတော့ဘူး၊ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတွေကိုလဲ မစွဲတော့ဘူး၊ သားသမီး မယားစနီးဆိုဒါတွေ ရှိရင်လဲ သဲသဲမဲမဲ သိပ်ပြီး မစွဲတော့ဘူး၊ အမှန်ကတော့ ဟိုငယ်စဉ်ကလောက် မစွဲတော့ဘူး ဆိုလိုတယ်။

သို့ရာတွင် အဗျူဇီက အတွင်းစွဲဖြစ်တဲ့ စက္ခု၊ သောတာ၊ သာန၊ ဇီဝါ၊ ကာယ၊ ဟဒယဆိုတဲ့ (၆)ခုစွဲ ကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက စွဲဒါနဲ့ အခု ဦးဘမောင်စွဲတာ ကွဲသေးသလား။

ဦးဘမောင်။ ။မကွဲပါဘုရား။

မကွဲဘူး အတူဘုတ်၊ ဒီ(၆)ခု ကိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဒီလောက်စွဲမိတဲ့၊ အခုလဲဘဲ ဒီလောက်စွဲမိတဲ့။

အဲဒီတော့ အပေပေ့လာကတဲက (ဝါ)သိတတ်တဲ့ အရွယ်က ထဲက စွဲလာတဲ့ မျက်လုံးစွဲ၊ နားစွဲ၊ နှာခေါင်းစွဲ၊ လျှာစွဲ၊ ကိုယ်စွဲတွေဟာ တခါတလေမှ လျော့သွားတယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

မလျော့တဲ့အပြင် အဲဒီအစွဲတွေဟာ တိုးတိုးသာလာတတ်တယ်။

ဘယ်ပုံ တိုးလာသလဲဆိုတော့- ငယ်ငယ်တုန်းက မျက်လုံးဟာ ကောင်းတယ်၊ အားရှိတယ်၊ စာကြည့်လို့လဲခဲတယ်။

ဒါပေမဲ့ အိုလာတော့ အသက်- ၄၅-၄၆-က ဒီဘက်ကျော်လာတော့ မျက်စိပျံ့လာတယ်၊ ငါ- စာကြည့်မဖြစ်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ မျက်စိကု ဆရာဝန်တွေနဲ့ စမ်းသပ်တယ်။

မိလိုစမ်းသပ်ပြီး မျက်မှန် ဝယ်တပ်တယ်။ ဒီတော့ ရိုရင်းစွဲ မျက်လုံးလဲ စွဲတယ်။ နောက်မှ ဝယ်တပ်တဲ့ မျက်လုံးငွါး ကိုလဲ စွဲတယ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလိုမျက်မှန်ဝယ်တပ်တယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ? ဘုရား မျှင် ဟောခဲ့တဲ့ တရားကို သဘောမပေါက်တဲ့ အချက်ရယ်။ မျက်စိ ပေါ်၌ အစွဲသန်တဲ့ အချက်နှစ်ခုကို ပေါ်ပြဘယ်။

ငါ၏ မျက်လုံးဟာ ရုပ်တရားထဲ၊ ဇရာဓမ္မ ဖြစ်၍ အိခြင်း သဘောကို မလွန်ဆံ့နိုင်ဘူးလို့ ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။

ရုပ်တရားဟာ- အိုသတ်တယ်။ နာတတ်တယ်။ ပျက်စီးတတ် တယ်။

အဲဒီ သဘောမှ မလွန်နိုင် သဖြင့် ရုပ်တရားတို့၏ သဘော လက္ခဏာအတိုင်း အိမှ၊ ချိုယွင်းမှုတွေ ပေါ်မြဲ ဓမ္မတာဘဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး သည်းခံနေလိုက်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါလို ဖြစ်ပေမယ်လို့ မျက်စိ အပေါ်မှာ စွဲတဲ့ ငါ့ခွဲက အလွန်ပြင်းထန်လေတော့- ငါ့ မျက်စိပုံ စွဲလာပြီး မဖြစ်ပေဘူး ဆိုပြီး ဟိုမေး ဒီမေး လုပ်ပါလေရော၊ ဟို-ဆရာဝန် မိဆရာဝန် ထံ သွားပြီး စမ်းသပ်ပါလေရော။

ငါ့မျက်စိ လင်းအုန်းမှ ဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ဆေးဝါး ဓာတ်စာ စားတန်စား၊ မျက်စည်း ခတ်တန်းခတ်၊ နောက် မရတဲ့ အဆုံးကျ တော့ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ ဆော်တဲ့မျက်မှန်ကို ဝယ်လာတယ်။

ဒီတော့- မျက်စိနှင့် ပတ်သက်ပြီး မျက်မှန် စွဲကလေးတခု ပိုလာတယ် မဟုတ်လား။

အမှန်သဘော ကတော့ မျက်စိ လင်းတာ ပလင်းတာက အပေးမပြုဘူး။

အဲဒီမျက်လုံးမှာ ငါကလေး တပ်ထားတော့ ဒီမျက်စိထိုင်ရင် ငါ့ကို သွားထိတာထဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် မျက်စိကို အထိမခံနိုင်ကြဘူး။

အဲသလိုဘဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ အဗျဗ္ဗိကာယတန ခြောက်ခု တို့၌ စွဲလမ်းပြီးတော့နေတဲ့ ငါ့စွဲတွေလဲ အလွန်ပြင်းထန်တယ်လို့ မှတ်ကြရမယ်။

အမေမေးတဲ့ နေကဖူးပြီး သေတဲ့အထိ အမြဲတစေ ထိုက်ရိုက် နေကြတဲ့ ဘဝ စင်ပဲ့ဆိုတာ တာလဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူမျိုးများ တရားကိုထိကြရင် အဲဒီ ကျေ၊ သောတာ၊ စာနာ၊ ဇီဝါ၊ ကာယ၊ ဟဒယဆိုတဲ့ အဗျဗ္ဗိကာယတန ခြောက်ခုတို့၌ စွဲနေတဲ့ ငါ့စွဲကို နဲ့နိုင်သမျှ နဲ့အောင် ကျွန်ုပ်တို့ သမျှ ကျွန်ုပ်တို့၊ လျော့နိုင်သမျှ လျော့ပါးသွားအောင် အမြဲတမ်း ထိုက်ပဲ့ခင်နေရတဲ့ ငါ့စွဲဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၌ လုပ်ငန်းဘဲ မဟုတ်လား။

မှန်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီတော့ ဒီခြောက်မျိုးမှာ စွဲနေတဲ့ ငါ့စွဲတွေထဲ အနက်မှ တခုပြတ်သွားရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးပါ့မလား၊ နဲ့နဲ့တော့ သက်သာသွား တာပေါ့။

မျက်စိစွဲတခု ပြတ်ရုံနဲ့ လူ့ကိစ္စမပြီးဘူး၊ အပေ့ဝမ်းတွင်းမှ ရ၍ မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်လာတဲ့ လူတယောက်မှာ မျက်စိစွဲ ရှိသေးသလား၊ မရှိဘူး။

သို့သော် သူများတကာလို မျက်စိရလိုတဲ့ စိတ်ကလေးသာ ရှိတယ်။ သူ့မှာ မျက်လုံးကိုတော့ မရှိတဲ့အတွက် မစွဲတော့ဘူး။

မျက်လုံးရင့်တဲ့ အမျှော်ဘဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီတော့ မျက်စိစွဲ ကလေးကခု ပျောက်သွားမေ့ ခံပြင် ၅-ခုက ကျန်နေသေး တယ်။

ကျန်နေသေးရင် ငါစွဲတွေ မကုန်သေးဘူးပေါ့။ အဲဒီ ငါစွဲ ဟာက အထက်နေနှင့် နီးတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းက လေ ဝိုချိုဝိုချို ပြင်းထန် လေဘဲ။ အဲဒီတော့ မစွဲအောင်လို့ ဘယ်လိုဆင်ခြင်ရမလဲ။ ယခုငါစွဲ နေတဲ့ ကျွဲ၊ သေတ္တာ၊ ဘာနု၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ ဆိုတာတွေဟာ ရုပ်တွေဘဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပသောရုပ်တွေနဲ့ အပြင်ဗဟိဒ္ဓ အာရုံ ဟိုက်ဆုံမိတဲ့ အခါ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ အသိ ဝိညာဏ်ဟာလဲ အကြောင်းတိုက်ဆုံမှ တခါတခါမှ ပေါ်လာတဲ့တရားဘဲ။ သူလဲ နိစ္စ၊ ဗုဒ္ဓ၊ သဿတ၊ အာရုံနာသီ၊ သဗ္ဗဗျာပီ ဆိုတဲ့ မြဲတဲ့သဘော၊ မိုင့်တဲ့သဘော၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိတဲ့ သဘော ခိုင်ခိပ် ခန့်ခန့်ကြီး ပျံ့နှံ့တည်တံ့သဘော မရှိဘူး။

ဒါကြောင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ၎င်းတို့ခွဲ အပွား အစီး ဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါန် ရုပ်တွေရယ်၊ အပြင် ဗဟိဒ္ဓမှာရှိတဲ့ အာရုံတရား တွေရယ် တိုက်ဆုံမိကြတဲ့အခါမှာ နာမ်တရားပေါ်လာတယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ အဲဒီ ရုပ်တရားနှင့် နာမ်တရားစု အပေါ်၌ ရုပ်တည်နေကြတယ်။

အဲဒါလို ကိုယ်ရုပ်တည်နေတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား တွေကို ရုပ်နာမ် တရားတွေဘဲလို့ သဘာဝ အမှန် မြင်ရဲ့လား? မမြင် ကြဘူး။

အဲဒီလို မမြင်ကြတော့ ဒီ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား တွေကိုဘဲ သူ့ဘဲ။ ငါဘဲ အပြင်းအထန် စွဲနေကြတယ်။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေကို ရုပ်နာမ်ဓမ္မအတိုင်း မသိဘဲနှင့် ငါ့ရုပ်ဘဲ ငါ့နာမ်ဘဲ အစွဲတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး လာတယ်။

လူသတ္တဝါတွေဟာ အကုန်လုံး ကမ္မာဝင်ချောက်ချား ပြစ် ပြီးတော့ ငါ့ရုပ်ဘဲ၊ ငါ့မျက်လုံးဘဲ၊ ငါ့နားဘဲ မသည့်ဖြင့် အစွဲ တွေ အကုန်ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

အဲဒီတော့ အစွဲဆိုတဲ့ ဝဲဂယက်မှ သတ္တဝါတွေ ထွက်ပြောက် ဖို့ မက်ခဲသွားတော့ဒါပေါ့။

ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုကတော့ အဲဒီ ငါစွဲတွေကို အငုတ် မကျန်အောင် ဆဲ့နတ်ပစ်ပေးမယ်။ ဒီတော့ အတ္တဝိညိုပြုတ်၍ သွား မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကာကျသွားမယ်။

ထိုအခါ သတ္တဝါတွေဟာ အင်မတန် ပွန်မြတ်တဲ့ ချမ်းသာ သုခကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ခံစားကြရလိမ့်မယ်။

အဲဒီဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အာတော်ဘဲ။ အလိုအနွှတ်။

အဲဒီဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုအနွှတ်တိုင်း ဘုရားရှင်ကို ငဲ့ညှာသော ကားဖြင့် ငါစွဲတွေ ထပြည်းပြည်း နဲ့သွားအောင် အားထုတ်ကြတဲ့ မကောင်းတူးလား ဦးဘမောင်။

မှန်ပါ ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ်တွေ၊ လက်တွေ၊ ဖမ်းသစ် ကြည့်ပါ။

ဗုဒ္ဓမရေးဦးစွာ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ငါတပ်သားတဲ့ပစ္စည်းပေါင်း ကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်ပါ။

ဒီတော့ ကောင်းတာတွေရော၊ မကောင်းတာတွေရော၊ တန် ဘိုး ရှိတာတွေရော၊ မရှိတာတွေရော ပေါ်လောကြီး ပေါ်လာ လိမ့်မယ်။

အဲဒါလို ပေါ်လာတဲ့ပစ္စည်းပေါင်း ၂၀-ခန့် ရှိတယ်ဆိုပါ
တော့၊ အဲဒီပစ္စည်း ၂၀-ထံမှ မိမိအတွက် ချက်ခြင်း လက်ငင်း
အသုံးမဝင် အကျိုးမပြုတဲ့အပြင် ဒီပစ္စည်း မရှိတဲ့ အဘက်လဲ
ပက်ပက်စက်စက် ဒုက္ခမမျှားဘူးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းထဲကို ရွေးလိုက်
ပါ။

ရွေးပို့တော့ အဲဒီ ပစ္စည်းမှာ တပ်ထားတဲ့ ငါကလေးကို
ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ။

ဆိုလိုရင်းက ဦးဘမောင် ငါတပ်ထားတဲ့ လုံကွင်း တခုကို
အမျှားဘုံဆိုင် ရေသန့်တံလို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါ။

အခြားလူတွေကိုလဲ အသိပေးလိုက်ပါ။

အဲဒီ လုံကွင်းပျောက်သွားရင်၊ လူခိုးသွားရင် ဦးဘမောင်မှာ
သောက ဖြစ်အုန်းမလား?

မီးပေါက်သွားရင်ကော ဦးဘမောင် ပူအုန်းမလား?
ပူတော့ပါဘုရား။

အဲဒါလို မိမိမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ ထဲက ငါ တပ်ထားတဲ့
ရုပ်ပစ္စည်းတွေကို ထမြည်းဖြည်းဖြုတ်ဖြုတ်ပြီးထားလိုက်ရင်၊ တပ်
ထားတဲ့ ငါကလေးတွေကို တခုပြီးတခု ခွါခွါခွါ ဖန်နိုင်ရင်၊
သုခစင်၊ ချမ်းသာမှန် ကော်မော့ဘဲ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
လူမျိုးဟာ အလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာတဲ့ လူမျိုးလို့ ကပ္ပါမှာ
ထင်ရှားတယ်။

ဒါနဝတ္ထု တခုခုကို ပေးလှူတဲ့နေရာမှာ အနတ္တသဘာဝ ပါ
နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာ- ဦးဘမောင်မှာ ငွေ(၁၀၀) မျှတယ် ဆိုကြပါစို့။
အဲဒီငွေဟာ ရုပ်ပစ္စည်းတဲ။

အဲဒီရုပ်ပစ္စည်းကို ဦးဘမောင်က ငါတပ်ထားတယ်။

အဲဒီငွေထရာဆိုတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းစုမှာ တပ်ချည်ထားတဲ့ ငါကို
ဖြုတ်နိုင်ရင်၊ ဦးဘမောင်ဟာ ဒီငွေ(၁၀၀)ကို စွန့်နိုင်ခါတဲ။
လူပစ်နိုင်တာတဲ။ ဆွမ်းကျွေး သက်နိုးကပ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်
နိုင်ခါတဲ။

အဲဒီငွေ(၁၀၀)ရေ့က တပ်ထားတဲ့ ငါကို မဖြုတ်နိုင်ရင်
ဒီလူဟာ အယ်လိုစွန့်ကြဲမှုမျိုး၊ ဒါနမျိုးကိုမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး။

အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရား၏ အလိုအတိုင်း အနတ္တသဘော
ပေါက်လာရင် ပစ္စည်း ပစ္စယ တွေမှာ စွဲလမ်းနေတဲ့ စိတ်ဟာ
ခေါင်းပါးပြီးတော့ သွားလိမ့်မယ်။

ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘာကြောင့် စွဲနေသလဲ၊ ငါတပ်ထားလို့
စွဲနေကြောင်း ပေါ်လွင်ပြီ မဟုတ်လား?

ဆေးသေချာချာ စစ်ကြည့်ရင် အတော် ရီစရာကောင်းတယ်
ဦးဘမောင်။

ပစ္စည်း တခုဟာ ငါပစ္စည်း ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ
ပစ္စည်းဟာ အစပထမတုန်းက ငါပစ္စည်း ဟုတ်ကဲ့လားလို့ တဆင့်
တက်ပေးရင် ယောင်ချာချာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဒီပစ္စည်းဟာ အမေ မွေးတုန်းက ကပ်ပါ လာသလားလို့
မေးရင် မှပါဘူးလို့ ဖြေရတော့မယ်။

နောက်ကျမှ ဗဟိဒ္ဓမှာ ရှာဖွေလို့ ရလာတဲ့ပစ္စည်း၊ ဝယ်လို့
ရလာတဲ့၊ လုလို့ရလာတဲ့ ပစ္စည်းကို ဦးဘမောင်က တမင်သက်
သက် သွားပြီး ငါတပ်ထားတာ။

လောကမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းက အပြင် ဗဟိုမှာ ရှိတဲ့ ရူပ၊ သမ္မာ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဓမ္မ၊ ဥဗ္ဗ သို့တဲ့ အာရုံတွေထဲက ကိုယ်တတ် နိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေတယ်၊ စုဆောင်းတယ်၊ မတတ် သာက ပိုက်ဆံပေးဝယ်လာတယ်၊ ဒီထက်ဆိုးတော့ ခိုးယူလာ တယ်၊ လုယူလာတယ်၊ တိုက်ခိုက်ယူလာတယ်။

ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို အိမ်ပေါ်တပ်ထားတယ်၊ တင်ရုံနဲ့ ပြီးပလား မပြီးသေးဘူး။

အဲဒီပစ္စည်းတွေကို စေ့အောင် လိုက်ပြီး ငါတပ်ထားတော့ ဒါတဲ့။

ဒါတွေဟာ ငါ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်လာပြီ၊ အဲဒီ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို အထိမခံနိုင်တဲ့ဘဝ ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီ ငါတပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတခုခုကို သွားမထိနဲ့၊ တကယ် မီးပွင့်တွက်သွားမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား ဦးဘမောင်။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ငါတပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတခု ပျောက်ပျက် သွားရင် ရင်ဆင် နေရ ဖြစ်ရတယ်၊ ငါမတပ်ရသေးတဲ့ ပစ္စည်းပေါင်း သောင်း ခြောက်သောင်း မီးလောင်သွားပေမဲ့ ငါ့မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

အဲဒါကြောင့် အပြင်ဗဟိုဗဟိုမှာရှိနေတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်း တွေနှင့်တကွ မိမိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ ခွေ၊ စသည် ရုပ်ခြောက်ခုရှိ ဒါလောက် မြင်းမြင်း ထန်ထန် ငါ့စွဲမသန်ကြ ပါနဲ့လို့ ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့စွဲသန်လေ၊ ဆင်းရဲသန်လေ၊ ငါ့စွဲ များလေ၊ ဗုဒ္ဓကျမ်းများလေ ဖြစ်လို့ပေါ့။

အဲဒီ သဘာဝကို ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်ရင် အပျော်ဆိုက်လာ ပါလိမ့်မယ်။

ငါ့စွဲသျော့ရင် ဆင်းရဲပျော့မယ်၊ ငါ့စွဲနဲ့ရင် ဗုဒ္ဓကျသွားမယ်၊ ငါ့စွဲပြုတ်ရင် ဆင်းရဲဒုက္ခ အကုန် ဝုတ်သွားမယ်။

အဲဒီငါ့စွဲ ခြောက်ခုထဲက တခုစီတခုစီ လိုပြီးတော့ ဖြုတ်၍ ဖြုတ်၍ သွားနိုင်ရင် တနေ့ကျတော့ အကုန်လုံး ပြုတ်မသွား နိုင်ဘူးလား ဦးဘမောင်။

ပြုတ်သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီလို ငါ့စွဲတွေ အကုန်ပြုတ်တဲ့အခါမှာ အဟုတ်ကို ချင်း သာတဲ့ ဝိမုတ္တိရသာကို ခံစားရလိမ့်မယ်။

အဲဒါလို အတုင်းရုပ်၊ အပြင်ရုပ်(ငါ)အနီးရုပ်၊ အဝေးရုပ် တို့ကို သေသေချာချာ ပွားရှုပြီးတော့ ငါ့စွဲကို ခွါပြီးတဲ့နောက် ကျတော့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့နောင်တရား တွေကိုလဲ တုရားက ဒီအတိုင်းဘဲ ရှုရမယ်တဲ့။

အဲဒီဝေဒနာစတဲ့ တရားတွေက မူလ ရုပ်တရား အပေါ်မှာ အခြေတည်နေတဲ့ အတွက် ရုပ်တရားမှာစွဲတဲ့ ငါ့ပြုတ်သွားရင် နောင်တရားခွဲစွဲတဲ့ ငါကတော့ အလွယ်ကလေးနဲ့ ကွာကျသွား မှာတဲ့။

အဲဒီတော့ ရုပ်တရားရော၊ နာမ် အများပါ အတ္တ မယုတ် ကြောင်း ထင်ရှားသွားပါပြီ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောဖို့ အခွင့် အခါ ဆိုက်လာတော့ ကပ္ပါတဝုန်းလုံးမှာရှိကြတဲ့ အတ္တဝါဒီတွေ ငါ့စွဲနေတဲ့ သူတွေကို ငဲ့ညာမနေတော့ဘဲ ဗုဒ္ဓဘုရားသည်-

ရှုပ် ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ-

လှို-လျှင်စခြင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းချလိုက်တာ။
 တကပ္ပါလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ ရုပ်ကို အကြိုက်ဆုံး အနှစ်
 သက်ဆုံးတဲ့ မဟုတ်ပါလော။
 လူသားထုတစ်ရပ်လုံး စား၊သောက် ရှု ရှိုက်နေတဲ့ သက်ထိန်း
 ပစ္စည်းတွေဟာ ရုပ်ချဉ်းတဲ့ မဟုတ်ပါလော။
 ရဟန်းထို့-
 ရုပ်သည် အတ္တ မဟုတ်လို့ ရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ် ဟောချလိုက်
 တာ။
 အတ္တဝါဒီ ဆရာ့ဆရာကြီးတို့ရှိ အယူအားဖြင့် အတ္တဆိုတာ
 နိဗ္ဗ(ဝါ)မြဲတယ်၊ ဝေ-ခိုင်တယ်၊ သဏတ-တသန်ထဲ တယ်တယ်၊
 အဝိနာသိ-ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ သယံဝသီ-အလိုအတိုင်း ဖြစ်တယ်ဆို
 မဟုတ်လား။
 ဒီတော့ ရုပ်တရားကိုစင်ကြည့်ဖို့လိုမလားလား ဦးဘမောင်။
 လိုလာပါတယ်ဘုရား။
 ရုပ်တရား၏ မူလနဂိုသဘောတာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်တဲ့။
 အဲသလို ဖောက်ပြန် တတ်ရင်၊ အဲဒီ ရုပ်တရားကို မြဲတယ်၊
 ခိုင်တယ် တသန်ထဲ တည်တယ်၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ အလိုအတိုင်း
 ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါလား။ မဆိုနိုင်ဘူး။
 အကယ်တစေ ရုပ်တရားသာ အတ္တ ဟုတ်ခဲ့ပေချေသော် အဲဒီ
 ရုပ်တရားမှာ မဆိုနိုင်ခြင်း၊ ယိုင်လဲခြင်း၊ နာကျင် ကိုက်ခဲခြင်း၊
 သေကြေပျက်စီးခြင်း စသည် မရှိတန်ပေရာ။
 အခုတော့ ဒီနေ့ဘယ်မဟုတ်လား ဦးဘမောင်။
 ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ပြီးတော့ ရုပ်တရားမှာ သယံဝသီ- ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်တဲ့
 သဘောရှိခဲ့လား။
 မရှိဘူး၊ လူသားတိုင်း မရှိချင်သလား။
 မဆိုချင်ပါဘူး၊ အမြဲသာဝဇဉ် နုပျိုပြီးနေချင်တယ်၊ လူသား
 တိုင်း နာကျားမကျန်း ဖြစ်လိမ့်သလား။
 မနာချင်ကြပါဘူး၊ အမြဲတမ်း ရေ-တွေ့တဲ့ပန်း၊ သေးလို့ လန်း
 နေချင်ကြတယ်၊ သေချင်သလား။
 အဲဒါတော့ပမေ့နဲ့ ဦးဘမောင်၊ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ မလို
 ငွေဆုံး၊ အရွှ်ဆုံးအရာ။
 အသို့ရင် မလိုချင် တော့ကာ၊ မသေဘဲ နေလို့ ရရှိလား၊
 မရဘူး။
 ကဲသလို လူသားတွေ လိုကိုင်းခြင်းတဲ့ သဘောမှ သိပ်ဆုန်းတဲ့
 အတွက် ရုပ်တရားဟာ အတ္တမဟုတ်။
 ပြီးတော့-ဟိုလိုဖြစ်ပါစေ၊ ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။
 အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဖြူဖြူဇွေးဇွေး ရေဆေးငါးလို့ အမြဲတမ်း
 စိုပြေပြီး၊ ကိုယ်နေကိုယ်ထား အချိုးအစားကိုက်ညီ၍ ချောလှ
 နေပါစေ။
 အသားပဲမဲ သွားကျဲကျဲ၊ နဖူး မောက်မောက်၊ တပ်ကောက်
 ကောက်နဲ့ ဆိုတာမျိုးလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆိုလို့ကော ဝေပါလား။
 ပရနိဝိပါဘုရား။
 အဲဒါကြောင့်လဲတဲ့ ရုပ်တရားဟာ အတ္တမဟုတ်၊ အနတ္တ။
 အဲဒါလို ဖောက်လဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတဲ့
 ရုပ်တရားမှာ အလိုမလိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ်လာအောင်
 သူ့ရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို သေသေချာချာ စင်ကြည့်ရမည်။

ရုပ်တရားရုပ်ပိုင်းကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ပ။ အာ။ ဝါ။
တေ ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို တွေ့ရမယ်။

အဲဒီဓာတ်ကြီးလေးပါးက ဘာများ လုပ်သလဲဆိုတော့-
ဖတ္တနော သဘာဝ ဓာရေတိတိ ဓာတု ဆိုတဲ့အတိုင်း မိမိ၏
သဘော လက္ခဏာကို မိမိဆောင်တဲ့ အလုပ်ကို အမြဲတစေ
လုပ်နေတယ်။

ကပ္ပါလောကရုံ မည်သူ၏မျက်နှာကိုမှ မလိုက်ဘဲ သူ့သဘော
ကို သူ့ဆောင်နေတယ်။ သူ့ကိစ္စကို ဘယ်အခါမှ မလစ်စေရ၊
မဟင်းစေရဘဲ။ အမြဲတမ်းသူလုပ်နေတယ်။ ဘယ်သူရယ်ဘယ်ဝါ
ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုဘူး။ မျက်နှာကြီးငယ်လဲ မလိုက်ဘူး။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ဟာ လူ့သတ္တဝါရဲ့ အလို
အကြိုက်ကို ဘယ်အခါမှ မလိုက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

အဲဒီ ပ။ အာ။ ဝါ။ တေ ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး လေးပါးတို့ အချိုး
အစား ကိုက်ညီစွာ ပေါင်းစပ်စေတဲ့အခါကျတော့ ဥပါဒါန်ရုပ်တွေ
ပွားစီးလာတယ်။

ဝီတော့မှ ဖြူတယ်၊ ပြာတယ်၊ နိတယ်၊ ညိုတယ်၊ ပဲတယ်ဟူ၍ရင်း၊
ပိန်တယ်၊ ဝတယ်၊ နိမ့်တယ်၊ မြင့်တယ် စသည်ဖြင့်ရင်း အထင်တွေ
လာတယ်။

အထင်ဆိုတာ မှန်ပါ့မလား။ အထင်ဆိုကတဲက မမှန်တော့ဘူး
လို့ မှတ်ရမယ်။ အသွင်ကြောင့် အထင်ဆိုဒါဖြစ်ပေါ်လာဒါး။

ဝေဝေမတော့ သူတို့ဟာ မဟာဘုတ်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့
ဥပါဒါန် ရုပ်ပွားတွေဘဲ။

အဲဒီလို ရုပ်ပွားတွေ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုပ်တို့၏ သဘာဝ
အတိုင်း မည်သူ့အလိုနှင့် မည်သူ့ အကြိုက်ကိုမျှ မလိုက်ဘူးလို့

ရှုမှတ်ရမယ်။

ရင်တင်မကဘူး။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ ဆိုတဲ့
နာမက္ခန္ဓာတရားလေးပါးကိုလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ရှုရမယ်။ မှတ်ရမယ်။
အချိန်အားနှင့် အနားမပေးဘဲ ပွားများအားထုတ်ရမယ်။
ဒီလို ပွားများရှုမှတ်ပါများလာတော့ ဘာဖြစ်မလဲ။
ခေံ ပယ် ဘိက္ခဝေ ဣပသ္မိံ ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ-လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်တိုင် အဖြေပေးခဲ့တယ်။

ရဟန်းတို့-

ဤညိုရွှေဖန်များလာသော် ရုပ်တရား၌ ငြီးငွေ့လာ၏တဲ့။
ဒီတော့- ငြီးငွေ့လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ အဲဒီ
ဟာ ဗောဓကားဘဲ။ အခြားတနည်း ပြောရရင် ငြီးငွေ့တယ်ဆို
တာ ပျင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ကောင်းခဲ ခပ်ဆင်ဆင်ဘဲ မဟုတ်လား။

အဲဒါလို ပျင်းရိလာတယ်။ ငြီးငွေ့ လာတယ်ဆိုရင် နဲနဲ၌လာ
တယ်။ ပုန်းလာတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

တရားသံနှင့် သုံးရရင်-

ရှုပသ္မိံ ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။

ရုပ်တရား၌ ငြီးငွေ့လာတယ်ဆိုတာဟာ အဲဒီ ရုပ်တရားအစ၌
အစွဲ လျော့လာတယ်။ အစွဲ ပေါ့လာတယ်တဲ့ ဟုတ်ကဲ့လား
ဦးကမောင်။

မှန်ပါဘုရား။

အခုကသာလေ့တွေဟာ ရုပ်တရား၌ ငြီးငွေ့ဖို့ နေနေသာသာ
အဲဒီရုပ်တရားရဲ့ နောက်ကိုးတဲ့ တကောက်ကောက် လိုက်နေ
ကြတတ်တယ်။

ရုပ်တရားနောက် လိုက်ရတာ မလှမ်းဘူး၊ ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲ ကြည့်ရလို့ ပြီးငွေတဲ့လူ အရှားသားဘဲ၊ မပြီးငွေလို့၊ မရွံ့ချာလို့၊ မစက်ဆုပ်လို့ ဇာတ်ရုံ၊ ရုပ်ရှင်ခုံတွေမှာ ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြိတ်ကြိတ် ဝိုင်းနေကြဒါ မဟုတ်လား။

ဘုရားရှင်က ရုပ်ဟာ ပမြတ်အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊ ခိုးပိုင်မှု မရှိတဲ့ အနတ္တကို ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

အသိုရင် ဦးဘမောင်ကို လူတွေကကော ဘာကိုစွဲလို့ ဘာကို ဆဲဆဲမဲမဲလိုက်ပြီး ရှာနေကြသလဲ။

ဦးဘမောင်။ «ရုပ်ကိုစွဲပြီး ရုပ်နောက်ကိုဘဲ လိုက်နေကြ ပါတယ်ဘုရား။

ဒီနေရာမှာ ဒို့လူစု သေသေချာချာ စင်းစားဖို့လိုတယ်။ ရုပ်ဟာ ဒုက္ခတဲ့လို့ ဘုရားကဟောခဲ့တယ်၊ ဒို့လူစုက ရုပ်ကိုဘဲ စွဲပြီးနေတယ်။

ဒီတော့ ရုပ်ကိုစွဲရင် ဒုက္ခကိုစွဲတာနဲ့ အတူတူဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဒုက္ခကိုစွဲနေတဲ့လူက ဒုက္ခမှလွတ်ကြောင်းကို ကြံပါအုန်းမလား။

- ရုပ်ကိုဒုက္ခ၊ ဗုဒ္ဓဟောရှာ၊
- ရုပ်ကိုသာဘဲ၊ ဒို့စွဲနေတာ၊
- ရုပ်ကိုစွဲတဲ့၊ ဝေပုဂ္ဂိုလ်၊
- ဒုက္ခအေး-လွတ်ရေးကြောသာ။

အဲဒါကြောင့် ယခုဟောပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း ရုပ်တရားကို သေချာ စေ့ငု ပွားရှု မှတ်သား ခဲ့လျှင် အဲဒီ ရုပ်တရား၌ ပြီးငွေလာ လိမ့်မယ်။

အဲဒီရုပ်တရားကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းပြီး အော့နှလုံးနာ၍ လာ လိမ့်မယ်။

ဒီမှတဆင့် ရေတက်လိုက်တော့-
နိဗ္ဗိန္ဒ ဝိရဇ္ဇတီ-ပြီးငွေသော် အစေး ပြယ်လာ၏၊ ကော်ကွာ ကျ၏၊ ချုပ်ငြိမ်း၏-လို့ ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။

ဒီတော့-အရေးကြီးဆုံးလုပ်ငန်းက ရုပ်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းပြီး အော့နှလုံးနာအောင် ရွံ့ဖို့ဖြစ်တယ်။

ရုပ်တရားမာလဲ အတွင်းရုပ်နှင့် အပြင်ရုပ်နှစ်မျိုးရှိရာ အပြင် ရုပ်တွေကို ပြီးငွေလာအောင် ဆင်ခြင် ပွားများ၍ လုပ်ငန်း ကတော့ အတွင်းရုပ်နှင့် စာ့ရင် လွယ်ပါတယ်။

အမုန်မှာ အတွင်းရုပ်တရားတွေကို ပြီးငွေ ရှုမုန်းလာရင် အပြင်ရုပ်တွေကို အလိအလျောက် ရှု မုန်းပြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အတွင်းရုပ်တွေဟာလဲ အပြင်ရုပ်တွေမှ ဖြစ်လာတဲ့ ရုပ်တွေ ဖြစ်လို့ပေါ့။

လူသတ္တဝါ၏ အစွဲဆုံးရုပ်ကို ရှာဖွေရမယ်။
အဲဒါလို ရွာကြည့်တဲ့အခါမှာ လူသားရဲ့အစွဲဆုံးဟာ အတွင်း ရုပ်ဘဲလို့ တွေ့ရမယ်။

လူသားသည် မိမိ၏ကိုယ်ကို စွဲသလောက် (သို့မဟုတ်) မိမိရဲ့ ကိုယ်ကယတွင် အကြုံးဝင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း ကလေး တခုကို စွဲသလောက် အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မစွဲဘူး။

ဒီတော့ကတော့ အစွဲမက်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ မိမိရုပ်ကို ရှုမုန်းအောင် လေ့ကျင့်ဖို့ လုပ်ငန်းဟာ အခက်ဆုံးလုပ်ငန်း ဖြစ်မနေဘူးလား ဦးဘမောင်။

မှန်ပါ။ အခက်ဆုံး လုပ်ငန်းပါတဲ့တရား။

ဘုရားရှင်ကဖြင့် ဦးဘမောင်ရေး ဦးပဉ္စင်းတို့၊ ဦးဘမောင် တို့ကို အခက်ဆုံး အလုပ် လုပ်ဖို့ ခိုင်းခဲ့တာတဲ့။ အောင်မြင်တာ

မမြင်တာဖယ်ထားပြီး ဘုရားရှင်၏အလိုအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံး
နှလုံးသွင်းဒိုတော့ မကောင်းလား ဦးဘမောင်။
မှန်ပါ။ ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား။

ပီကော့-ဦးဘမောင်ထို့ အစွဲမက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝန္ဒာကိုယ် မူလရဲ့
အစဖြစ်စဉ်ကို ဆင်ခြင်ဖို့၊ ရှုမှတ်ဖို့လိုတာတယ်။

လူသားအားသုံးတာ တယ်က စ၊ သလဲဆိုတော့ ဦးဘမောင်ထို့
သိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကလလရေကြည်က စ၊ တယ်မဟုတ်လား။
မှန်ပါဘုရား။

အမည်လေးက သိပ်ကောင်းတယ်။ ကလလ ရေကြည်တဲ့၊
သောက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လားရာဘဲ။

အဲဒီ ကလလရေကြည်ဟာ ဘာကဖြစ်လာသလဲလို့ ရှေ့တဆင့်
တက်လိုက်တော့ အမိ၊ အဖနှစ်ပါးထို့၌ သုက်သွေးကြောင့်ဖြစ်လာ
ခါဘဲ။

ဒီတော့ ခုနတုန်းက ပေါ်လာတဲ့ သောက်ချင်စိတ် ကလေး
ပျောက်မသွားဘူးလား။

ပျောက်သွားပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါလို ဘာကြောင့် ပျောက်သွားသလဲဆိုရင် ရွံဖွယ်၊ စက်
ဆုပ်ဖွယ်လို့ ထင်မြင်လာလို့ဘဲ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီခမ်းတွင် မှ အပြင်ဘက် ဆင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ဒီအိမ်
တကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ စ၊ သ၊ ဆ၊ ဇ၊ က၊ ဟ ဆိုတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ၊
ကေသာ၊ လောမာစတဲ့ ဟိုထို ရုပ်ပစ္စည်းရဲ့ အစိပ် အပိုင်းတွေကို
စွဲတော့တာတဲ့။

အဲဒီအစွဲကို အဗျတ္တိက အတွင်းစွဲလို့ ခေါ်တယ်။

ဒီအစွဲဟာ အပြင်းတန်ဆုံးဘဲ။ သေချာစွာ သိလိုလျှင် ဦးဘ
မောင်ရဲ့ မျက်စိတလုံးကို ရှုပါ။

အဲဒီ ဦးဘမောင်ရဲ့ မျက်စိတလုံးနှင့် လဲလှယ်နိုင်မဲ့ သက်ရှိ၊
သက်မဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းကို ရှာလို့ တွေ့ပါ့မလား။

မတွေ့နိုင်ပါဘုရား။

ဒီတော့ အဲဒီအတွင်းရုပ်တွေကို စက်ဆုပ်အောင်၊ ရွံ့မုန်းလာ
အောင် ကြည့်ရှုဖို့က မခက်လား ဦးဘမောင်။

သို့ရာတွင် နည်းမမှီဘူးလားဆိုတော့ ရှိပါတယ်။ လူသားတွေ
က လိုက်ပြီးမလုပ်နိုင်ရင်သာ ရှိရမယ်။ လုပ်နည်းတော့ရှိပါတယ်။

နည်းကတော့ ပရသတော၊ အပြင်သတော ပေါက်အောင်
ရှုဖို့ ဆင်ခြင်ဖို့ဖြစ်တယ်။

ဆိုလိုတာက ဦးဘမောင်ရဲ့ အဗျတ္တိက အတွင်း ရုပ်တွေကို
အပြင်သို့ ထုတ်ထုတ်ကြည့်ရမယ်။ အပြင်ဘက် ခွါ-ခွါ ရှုရမယ်လို့
ဆိုလိုတာယ်။

ဥပမာ- နှာစေးနေတဲ့ ဦးဘမောင်ရဲ့ နှာခေါင်း တွင်းမှာ
နှင်ရည်တွေ မရှိဘူးလား။

ရှိပါတယ်ဘုရား။

နှာခေါင်းထဲက တွဲလောင်း တွဲလောင်း ကျနေတဲ့နှင်ရည်
တွေကို ဦးဘမောင် ရွံ့ ရွံ့လား။

မရွံ့ပါဘုရား။

မရွံ့တဲ့အပြင် ညာဘက်လက်နှင့် ညှစ်ထုတ်လိုက်သေးတယ်။
အဲသလို ညှစ်လိုက်လို့ လက်ထဲပါလာတဲ့ နှပ်ကိုကော ရွံ့

ပလား။

မရွံ့သေးပါဘုရား။ အဲမရွံ့သေးဘူး။

လွင်ပစ်လိုက်လို့ ဆေးကိုဆောက်သွားမှ ရွံတာ။
လွင်ပစ်ပြီးသား နှစ်ရည်ကျတော့ လက်နှင့် ပြန်ကောက်ပါ
ဆုန်းဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဘမောင်။

ရွံလာပါပြီဘုရား။
ပြီးတော့ နောက်တခု ကြည့်အုန်း၊ ဦးဘမောင်ရဲ့ ပါးစပ်
အတွင်းမှာ သွားတွေရှိတယ်မဟုတ်လား။

ရှိပါတယ်ဘုရား။
အဲဒီသွားတွေမှာ ချေးတွေမရှိဘူးလား။
ရှိပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီ ပါးစပ်အတွင်းက သွားချေးကို ဦးဘမောင်က ရွံများ
ရွံသေးသလား။
မရွံပါဘုရား။

ဖန်ဖုန် ဘာနဲ့ ထိုးထုတ်ပြီး အပြင် ဆောက်တော့ ရွံလာပြီ
မဟုတ်လား။
ရွံလာပါပြီဘုရား။

ဒီတော့က မိမိရဲ့ ကိုယ်ကာယအတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းကို
ပစ္စည်း၊ အပြင်ဆောက်သွားတဲ့ဟာကို ရွံတယ်။
အဲသလိုဖြစ်လာတော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ

ကို ဗဟိုအပြင်သို့ထုတ်ပြီး အပြင်သဘော မြင်အောင် ရှုနိုင်ရင်
အဲဒီရုပ်တွေကို ရွံလာမယ်၊ မုန်းလာမယ်၊ ဘုရားရှင်၏ အလို
အတိုင်း ငြီးငွေ့လာမယ်။

အဲသလို တကယ်တမ်းသာ ငြီးငွေ့လာမယ်၊ ရွံလာမယ်
ဆိုရင်-
နိဗ္ဗိန္ဒ ဝိရဇ္ဇာဘိ။

နိဗ္ဗိန္ဒ၊ ငြီးငွေ့ရွံ့မုန်းလာရင်၊ ဝိရဇ္ဇာဘိ၊ ကော်အစေး ကွာ၏၊
ချုပ်ငြိမ်း၏။

အဲဒီတော့ ဝိရာဂဖြစ်လာတယ်၊ ဝိရာဂဖြစ်လာတယ် ဆိုမိက
ထိုထို အာရုံ ကာမဂုဏ် တို့၌ စွဲမက်ခြင်း ကင်းလာတယ်လို့
ဆိုလိုတယ်။

အဲဒီ ဝိရာဂအဆင့်သို့ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တာ မျက်စိနှင့် မြင်ရတဲ့၊
နားနှင့်ကြားရတဲ့၊ နှာမောင်းနှင့်နံရတဲ့၊ ကိုယ်ကင်တွေ့ရတဲ့ အာရုံ
တွေရဲ့ သဘောကို ကျကျနုနုကြီး မြင်ပြီးသားဖြစ်တယ်။

အဲဒီအာရုံငါးပါး၊ ကာမဂုဏ်တရားဆိုတာတွေဟာ အားလုံး
ရုပ်တရားချည့်တဲ့ ဖြစ်တယ်။
အဲဒါလိုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရှမ်းတို့သည် ရုပ်၏ သဘာဝဖြစ်တဲ့

ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲမှုကို အမြဲတမ်းဆောင်နေကြတယ်။
အဲဒီ သဘောကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒီအာရုံ တွေရဲ့
နောက်ကို တကောက်ကောက်နှင့် လိုက်နေပါအုန်းမလား။

ဦးဘမောင်။ ၊ လိုက်၍နေတော့မည် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဒီနေရာမှာ ဝိရာဂ ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ နည်းကောင်း လမ်း
ကောင်း လိုတယ်။

နည်းက အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှင်မျိုးရှိတယ်။
ဖန်နည်းဆိုတာက ရုပ်တရားတွေရဲ့ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲပုံ၊
ပပြပုံ၊ ဆင်းရဲပုံတို့ကို ရှုမြင်ခြင်း ပွားများခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒီနည်းက ကြာတတ်တယ်၊ အားထုတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လုံ့လ
ဝိရိယ ဝေတနာ သဒ္ဓါတရားကို အမှီပြုပြီး အောင်မြင် ပေါက်
ရောက်သူလဲ ဖို့နိုင်တယ်၊ တိုက်ပွဲရှုံး လက်မြောက် သူတွေလဲ ဖို့
နိုင်တယ်။

ဗုတိယ အကြမ်း နည်းကတော့ ဘုရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ နည်းဖြစ်တယ်။

အဲဒီနည်းကတော့ ဇွဲနှင့် သတ္တိတဲလိုတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ကြည့်ပါ။ သူ့ဟာ ဘားတရားကိုမှ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တွေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ယသော်ခရာတို့ အာရုံတွေဟာ ကပ်ပြီ ဆွဲဆောင်တယ်တဲ့ ဟာတွေထဲလို့ သိအာနဲ့ တပြိုင်နက် ညကြီး သနားခေါင် ယသော်ဆရာရဲ့ အေးနားက အတင်းထပြေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မှန်ပါဘုရား။

သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ နည်းကတော့ အစွဲအလမ်းတွေ ရှိနေရင် အတင်း ဖြတ်၊ အတင်းပြေး၊ လွတ်အောင်သာပြေး။ အဝေးရောက်တဲ့ အခါမှ အမှန်တရားကို ရအောင် အားထုတ် ယူရုံတဲ။ မလွယ် ဘူးလား ဦးဘမောင်။

လွယ်ပါတယ်ဘုရား။

ဟော ယနေ့ည ဦးဘမောင်တို့ လူစု တရားနာယူရန် ဆိုတဲ့ အခွင့်ပန်ချက်နှင့် ကာမဂုဏ် ထောင်တွင်းက ခေတ္တ ထွက်လာခဲ့ ကြတယ် မဟုတ်လား။ မှန်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီတော့ ဒီကနေ့ည ဒီတရားနာနေတဲ့ ကျောင်းက ထောင်ထဲ မပြန်ကြဘဲ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ ပြေးကြပါတော့ဆိုရင် ပြေးနိုင်ကြပါ့မလား။

မပြေးနိုင်ပါဘုရား။

အဲဒီ အတင်းဖြတ်၊ အတင်းပြေးတဲ့ လမ်းစဉ်က ဘုရား အ လောင်း သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ လုပ်ထုံးတဲ။

ဦးဘမောင်တို့ အဲဒီနည်းကို တိကျစွာ လိုက်နာနိုင်ရင် ကနေ့ ညဘဲ ဝိရာဂဖြစ်မယ်၊ ကော်စေးဖြစ်မယ်၊ အဝေးကို ရောက်ပြီး

အေးပေါက် အေးကွက်ကို နှင်းမိမယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်က-

ဝိရာဂါ ဝိမုတ္တတိ-

ဝိရာဂါ- ရာဂ ကင်းခြင်းကြောင့်။ (ဝါ) အကပ် မရှိခြင်း ကြောင့်။ (ဝါ) ကော်စေးတွေ ကွဲခြင်းကြောင့်။ ဝိမုတ္တတိ၊ လွတ် လေတော့၏လို့ ဆက်၍ ဟောခဲ့တယ်။

အတင်းခွါပြီး အတင်း ပြေးခဲ့လျှင် မလွတ်ဘူးလား ဦးဘ မောင်။

လွတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဒါပေမယ်လို့ မခွါနိုင်တာနဲ့ အဝေးသို့ မပြေးနိုင်တာက ခက်တယ်။

အဲဒါနှင့် တထက်ထဲပင်-

ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမှီတိ ဉာဏံ ဟောတိ-

လွတ်သော် လွတ်မှန်း သိရမယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဟောခဲ့ တယ်။

ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ လွတ်နေပေမယ်လို့ လွတ်မှန်း မသိလို့ မခွဲနိုင် မခွါရက်ဖြစ်နေကြတယ်။

ပထုဇင်လူသားတို့ဟာ ကာမနယ်ထဲမှာ အနေကြာ အနယ် ကြပြီး နေလေတော့ ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ ကိုဘဲ မသိကြဘူး။ မသိကြတော့ ကြိုးနှင့်ချည်ထားတယ်ထင်ပြီး အဲဒီအနားက မခွါဘဲ နေတတ်ကြတယ်။

နွားပေါက်ဖက်လေးတကောင်ကို တိုင်တခုမှာ ကြိုးနှင့် ချည် ထားကြည့်ပါ။

ပထမ၌ သူ့ဟာ လွတ်အောင် လှည့်ပတ်ပြီး ရုန်းနေတယ်။

နောက် ခုန်းလို့ မရမှန်းသိတော့ အဲဒီ တိုင်ကလေးနားမှာ ကပ်ပြီး အိပ်လိုက်တာဘဲ။ နောက် တနင်္ဂနွေလောက် ရှိတော့ကာကြီးပြည်ပြီး လွတ်သားပေမယ်လို့ အဲဒီ ချည်နေကျ တိုင်နားမှာ သွားပြီး အိပ်တာဘဲ။

ဘာကြောင့် အိပ်သလဲဆိုရင် အဲဒီ နွားကလေးဟာ သူ့လွတ်နေတာကို လွတ်မှန်းမသိလိုပေါ့။

မိတော့ကာ လွတ်တဲ့အခါမှလဲ ငါလွတ်ပြီဆိုတာသိမှ ခွါနိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ လွတ်ပြီဆိုတာ မသိသေးရင် အဲဒီ ချည်တိုင်ကလေးနားမှာ ကပ်ပြီး ကျေးနေသေးတာဘဲ။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က လွတ်ရင်လဲ လွတ်မှန်းသိကြပါလို့ ဟောညွှန်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ဟောညွှန်ခဲ့တဲ့အတိုင်း တိကျပြတ်သားစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရင် ဘာအကျိုးရမှလဲဆိုတော့-

ဒီဏာ ဇာတိ-

ဇာတိ၊ အသစ်ထဖန်ဆိုတဲ့ အဖြစ်သဘော။ ဒီဏာ- ကုန်လေပြီ-ဆိုတဲ့ အကျိုးကို ရပါတယ်။

အဖြစ်ကုန်ရင် အပျက်သဘော ထင်လာပါအုန်းမလား?

မလာတော့ဘူး။

အဖြစ်ကုန်လို့ အပျက်ထင်၍ မလာလျှင် တဝ စက်ရဟတ်ကြီး ရပ်သွားမယ်၊ ပြတ်သွားမယ် ဟုတ်လား။

ငါဆိုတဲ့ စာလုံးကလေး နောက်နားက နွား ဆိုတာလေး ထည့်လိုက်၊ ငါနွားဆိုတဲ့ အဖြစ်တွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။

အမှန်မှာတော့ သက်ရှိ သက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရွေ့ကနေပြီး ထပ်ထားတဲ့ ငါတလုံးကို ဖြုတ်လိုက်ရင် အားလုံး ရပ်ပစ္စည်း

သက်သက် ကျန်တော့တာဘဲ။

ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ- ဆိုတော့ စွဲသမ်းမှုကြောင့် ဘဝဖြစ်ရတယ်၊ တဝကြောင့် ဇာတိဖြစ်ရတယ်-ဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါန် စက်ရဟတ်ကြီး လည်ရော့ပေါ့။

မည်သည့် အရာကိုမျှ ငါမထင်လျှင် အဖြစ် ပေါ်ပါအုန်းမလား?

ဦးဘမောင်။ ။မပေါ်လာနိုင်တော့ပါဘုရား။

ထို့နောက်-

ဗုဒ္ဓိတံ ဗြဟ္မစရိယံ- သူတော်သူမြတ် လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးပြီး အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့သည်။

ဘုဉ်တံလမ်းစဉ် ကျင့်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါဦး။ ဘာ ကျင့်ရမှာလဲ?

ဘယ်လိုကျင့်ရမှာလဲ?

ဘောထွက်ပြီး သတ်သတ်လွတ် စားရမှာလား?

ဒါမှမဟုတ်လဲ ဂူဝင်ပြီး ဂူတင်ထေရသထို့၊ ဘာတို့ ဘောဓိရမှာလား။

သင်တပင်ရမ်း၊ ဝါးအပင်ရင်း ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ရမှာလား-စသည်ဖြင့် မေးစရာတွေ ဖြစ်မလာဘူးလား။

ဦးဘမောင်။ ။မှန်ပါ-မေးရော၊ တွေးစရာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ယခုကာလမှာ လုပ်တဲ့ လုပ်ဟန်တွေ ဘယ်လောက်များပြားနေပေကာမှ ဒီနေရာမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဖြေကတော့ တိုလဲတို၊ ကျဉ်းလဲကျဉ်းပြီး၊ ရှင်းလဲရှင်းပါတယ်။

ပြတ်ပြတ်သားသား ပေးခဲ့တဲ့ အဖြေကတော့- အတ္တပြုတ်ကြတဲ့ ငါ့ဖြုတ်ကြတဲ့။

အဲဒီတော့ အနန္တညးနဲ့တဲ့ ဖြုတ်ဖြုတ် (သို့မဟုတ်) အကြမ်းနည်းနဲ့တဲ့ ဖြုတ်ဖြုတ်၊ ငါ့ဖြုတ်တာဟာ အလုပ်တဲ့၊ ငါဆိုတဲ့ အတ္တပြုတ်သွားတာဟာ သူတော်သူမြတ် အပေါင်းတို့ရဲ့ အကျင့်စရမ်းမှာ အောင်ပန်း ဆုတ်ခူးခြင်းတဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် တဦးရဲ့ အထွဋ်အထိပ် ရောက်ခြင်းတဲ့။

အဲဒီပုံနေတဲ့ ငါတွေထဲက တခါတလေမှ မပြုတ်တဲ့နှင့်တော့ ဦးဘမောင်ရေ ကျင့်ရာ ရောက်နိုင်ပါ့မလား။

မရောက်နိုင်ပါဘုရား။

အဲဒါလို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ငါ့ဖြုတ်ပန်းများလာလို့ ငါက လေးတွေ တချိုးတချု ပြုတ်ပြုတ်ကျသွားရင် စုသိတ် ဗြဟ္မစရိယံ ဖြစ်တာတဲ့။

အနိပ္ပါယ်က သူတော်သူမြတ်တို့ရဲ့ ကျင့်စဉ်မှာ နောက်ဆုံး ပိတ်ဆုံးဝင်ပြီး အောင်ပွဲခံနိုင်ခြင်းလို ဆိုလိုတယ်။

ပြီးတော့ အနတ္တလက္ခဏသုတ် နိဂုံးချုပ်လိုက်တာက- နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတိ-တဲ့လား။

ဦးဘမောင်။ ။ မှန်ပါဘုရား။

အဲဒါကြောင့် ဦးဘမောင်တို့လူစု ပင်ပင်ပန်းပန်း စွမ်းစွမ်း တမန် အားအံ့ကြိုးကုတ် တကယ် အားထုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ နောက်တမန် ဘဝသစ်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုဒါကို သေသေချာချာ သိတဲ့အပြင် ယခုဘဝဟာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံး အနှိမ့်မ ဘဝတဲ့လို လင်းလင်း ထင်ထင် တွေ့မြင်ပြီးလို့ ယုံကြည်ရပယ်။

မိမိတို့ရဲ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုတွေမှာ ဘဝအတွက် မျှော်မှန်းချက် ကုန်ခန်းတာနဲ့ ဘဝ စက်ရက်ကြီး ဟင်းလဲ အလိုအလျောက် ဆိုခြောက် မီးသေ ရပ်နား၍ သွားလေတော့သတည်း။

ဤရွေ့ဤမျှသော တရားအစဉ်ကို နားဆင် ကြခြင်းဖြင့် ဦးဘမောင်တို့လူစု ဘာမှားနေတယ် ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်မြင်ကြပလား။

ဦးဘမောင်။ ။ မြင်ကြပါပြီဘုရား။

အဲသလို မြင်ကြရင် ကိုယ့်အမှား ကိုယ်ပြင်ဖို့တဲ့ ငိုတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဝန် ကိုယ်ထမ်းပြီး ကိုယ်လမ်း ကိုယ်သွားမဲ့ လူတွေ့မြင်လို့ ကိုယ့်အမှား ကိုယ်မြင်ပြီး ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်နိုင်ကြဖို့ အခရးမကြီးဘူးလား။

ကြီးလှပါတယ်ဘုရား။

ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုအားဖြင့် အရေးကြီးတာက ငါ့ဖြုတ်ဖို့တဲ့။

ဒီတော့- ဦးဘမောင်တို့ တယ်မှာတဲ့ နေနေ ဆိုပါတော့ ကြိုက်စရာ ရှုပါရုံတွေ သောင်းခြောက်ထောင်၊ နားဆောတဆင်ဖွယ် သရွှါရုံတွေ ကလဲ သိန်းခြောက်သောင်း၊ နန်းစေတီ၊ တွေ့စရာ၊ ပွေ့စရာ အာရုံတွေကလဲ အနန္တနဲ့ ဝိုင်းပံ့ပြီးတော့တဲ့ နေနေ အဲဒီအာရုံတွေမှာ ဦးဘမောင် ငါ့မတပ်ရင် ဇာနည်ဖြစ်ပါ ဆုန်းမလား။

မမြင်နိုင်ပါဘုရား။

အဲဒါလို ကာမအာရုံ အမျိုးစုံအုံ့ အလယ်သို့ ရောက်နေတဲ့ အာဝါမှာ ရေထဲ၌ ပေါက်တဲ့ ပရုပ္ပာ ကြာရွက်များလို နေနိုင် ရယ်တဲ့။

ကြာပင်ဟာ ရေထဲမှာ ပေါက်တယ်။ ရေမှာဘဲ ကြီးထွား လာခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီကြာပင်ရဲ့ ကြာရွက်ကို အာဝါမှာ ရေ မခိုဘူး။ ရေမစုပ်ဘူး။ ဟုတ်ကဲ့လား ဦးဘမောင်။

ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီဟာ ဦးဘမောင်တို့ အိမ်မှာ တည်ထောင် လှူဘောင် မှာ နေကြတဲ့ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နိုင်တဲ့ ဆေးချက်တဲ။ မိမိခွဲဆိပ်ပေါ်မှာ ကာမဝတ္ထုတွေ ဘယ် လောက်ဆဲ ဆင်၍ထားထား။ များချင်လဲ များပါစေ။

ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ ကာမဝတ္ထုတွေကို ငါမတတ်ဘဲ ထား လိုက်ရင် ဒေါက်။

ဒီတော့ လူကို ဒုက္ခဆင်းရဲ အမြဲပေးနေဒါက ကာမဝတ္ထုတွေ၊ ကာမအာရုံတွေ မဟုတ်ဘူး။

အားနိကတော့- အဲဒီ ကာမဝတ္ထုတွေကို ကိုယ်က အလကား သွားပြီး ငါတပ်လို့ ဆင်းရဲရတာ၊ ဒုက္ခဖြစ်တာလို့မတတ်။

အဲဒီ သက်ရှိသက်မဲ့ ကာမအာရုံတွေ ဘယ်လောက်အများ ကြီးဘဲ စုပုံ ဝိမ်းရံ၍ နေစေကာ ဦးဘမောင်က ငါကလေးကို ပြုတ်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ငါကလေးကိုဖြုတ်နိုင်ရင် ဆန္ဒထုဂဆို့တဲ့ အဖွဲ့ လာပါကုန်း ပလား၊ ပလာရင် မလား။

ကျွေးပါဘယ်ဘုရား။

ကဲ-ဒကာကြီး ဦးဘမောင်မှာ မျက်စိပရိုဘူးလား။ ရှိပါဘယ်ဘုရား။

အပြင်ဗဟိုဒုမှာကော ရူပါရုံတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့- ဦးဘမောင်ရဲ့ မျက်စိဟာ ရူပါရုံများရဲ့ သံယောဇဉ်လား။

မဟုတ်ပါဘုရား။

အသို့ရင် ထိုရူပါရုံများက ဦးဘမောင် မျက်စိရဲ့ သံယောဇဉ်လား။

မဟုတ်ပါဘုရား။

ဦးဘမောင်ရဲ့ မျက်စိနှင့် အပြင် ရူပါရုံဆိုတဲ့ ဒီနှစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး အမှီအစွဲသဟဲပြုပြီး ဦးဘမောင်ရဲ့ စိတ်မှာ ဆန္ဒ ရာဂဆိတာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

အဲဒါလို ဖြစ်ပေါ် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အဖွဲ့ဟာ သံယောဇဉ် ကြီးဘဲ။ ဒီကြီးကိုဖြုတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလား။

ဒီကြီးကိုဖြုတ်လိုက်လို့ ဦးဘမောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တနေရာရာမှာ ဘယ်လိုမျိုးသွားပြီး ထိခိုက်နိုင်ပါသလဲ။

ဘယ်လိုမှ မဆက်ခိုက်နိုင်ပါဘုရား။

ဒါပေမဲ့ ဒီကြီးကလေးကို မဖြုတ်နိုင်ဘူး ဦးဘမောင်။

ဒီကြီးကလေးနှင့် နေရာတကာ ပျော်စရာ ပါးစရာလို့တောင် ထင်နေကြတယ် မဟုတ်လား။

ထင်နေကြပါတယ်ဘုရား။

အကယ်တော့ မျက်စိဟာ ရူပါရုံရဲ့ သံယောဇဉ် (သို့မဟုတ်) ရူပါရုံဟာ မျက်စိရဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်း

ရန်အတွက် မြင်မြင်သော ပဋိပတ်များကို ကျင့်ကြံတာဟာ အပိုဖြစ်မသွားဘူးလား။

အမှန်ကတော့ မျက်စိရော ရူပါရုံပါ သံယောဇဉ် မဟုတ်ဘဲ ရင်းတို့နှစ်ခုကို မှီပြီးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒရာဂသာ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုတရားကို မဖြစ်အောင် တားဆီးခြင်း၊ ဖြစ်ပြီးကို ပြတ်တောက်ခြင်း အသစ်ကို ကြိုးပမ်းနေခြင်း ဖြစ်တယ်။

နားနှင့်အသံ၊ နှာခေါင်းနှင့်အနံ့၊ လျှာနှင့်အရသာ၊ ကိုယ်နှင့်အတွေ့၊ မေ့နှင့်အတွေးတို့မှာလဲ အထက်ပါနည်းအတိုင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမယ်။

ဘုရားရှင်မာတော့-မျက်လုံး မရှိဘူးလား ဦးဘမောင်။
ရုံပါအသံဘုရား။

ဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီရုံတဲ့မျက်လုံးနဲ့ဘဲ ရူပါရုံကိုကြည့်ရတယ် မဟုတ်လား။

ကြည့်ရူပါတယ်ဘုရား။

ဘုရားရှင်မှာ ဆန္ဒရာဂ အကြွင်းအကျန် ရှိသေးသလား။
မရှိတော့ပါဘုရား။

ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့ ကြိုးမခိုခြင်းကြောင့် ဘုရားရှင်၏ စိတ်ဟာ ကောင်းကောင်းကြီး လှတဲ့ နေလေပြီ။ ကျွတ်၍နေလေပြီ။

ဆိုလိုရင်းက မျက်စိနှင့်ရူပါရုံကို မြင်ပေမယ့်လို့ သူ့ကိုနှစ်ပျိုးကို စွဲပြီး ဆန္ဒရာဂမဖြစ်ပေါ်ရင် ကိစ္စပြီး၊ မီးသေဒါးလို့ ဆိုလိုတယ်။

ကရိသော် ဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီ အနီးမှာရှိတဲ့ ပဟာ ဝုန်ဘောကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတယ်။

ထိုအခါ ဝေသာလီမြို့သား ဥဂ္ဂမာမည်ရှိသော သူကြွယ် တယောက်သည် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်၍ ဘုရားရှင်အား ဦးညွတ်တွားပြီးသျှင် ဤဆိုလျှောက်ထားလေပြီ။

အရှင်မြတ်ဘုရား-

ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မဖြစ်သော ယခု ပစ္စုက၌ပင် ငြိမ်းခြင်းချမ်းသာကို ရရှိသွားကြပါကုန်၏။

အချို့တော့လဲ မရရှိကြပါကုန်။

အဲသလိုဖြစ်တော့ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပါလဲဘုရား။

အို-သူကြွယ်-

ဤလောက၌ နှစ်သက်အပ်ကုန်သော၊ စွဲမက်အပ်ကုန်သော၊ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ကုန်သော၊ အချွန်ချွန် ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမဇွဲကာမဆိုးရည်တုံဖြင့် ထုံအပ်၊ ဆိုးအပ်ကုန်သော မျက်စိမြင် မြင်သိ ဖတ်ကုန်သော အဆင်အပျိုးစုံ အမြင်ရူပါရုံတို့သည် ရှိကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် အကယ်တစ တိရူပါရုံကို နှစ်သက်၍၊ ချစ်မက်၍၊ အသဲစွဲ၍ နေခြားအံ့၊ ထိုသို့ စွဲလမ်းနှစ်သက် ချစ်မက်၍ နေသော ရဟန်းအား ထိုစွဲလမ်းပူကို မှီသောဝိညာဏ် မြင်ပေါ်လာ၏။

အို-သူကြွယ်-

စွဲလမ်းမှု တင်လင်းမှီသော ရဟန်းအား ငြိမ်းပူ မဖြစ်နိုင်ချေ။

အို-သူကြွယ်-

ဤသည်ကား-ငြိမ်းပူမဖြစ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။
အို-သူကြွယ်-

ဤလောက၌ နှစ်သက်အပ်ကုန်သော၊ စွဲမက်အပ်ကုန်သော၊ စိတ်အကြိုက် ဖြစ်ကုန်သော၊ အချစ်ရုပ် ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမ အဓွေ ကာမ အရည်ဆိုးတို့ဖြင့် ထိုအပ် ဆိုးအပ်ကုန်သော မျက်စိဖြင့် မြင်သိအပ်ကုန်သော အဆင်းမျိုးစုံ အမြင်ရူပါရုံ တို့သည် ရှိကြကုန်၏။

ရဟန်းသည် ထိုရူပါရုံကို နှစ်သက်၍ရင်း၊ မပစ်ရက်အောင် အသံစွဲ၍ရင်း၊ မနေ့စွဲပါလျှင် ထိုရဟန်းအား စွဲလမ်းခြင်း ကင်းသော အသိဝိညာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်၍ လာပေရာ၏။

ဆို-သူကြွယ်-

ဥပါဒါန် အစွဲကင်းသောရဟန်းသည် ငြိမ်းမှုကို လက်ငင်း ဝိဇ္ဇ ကေနိရုလေတော့၏။

နားရယ်၊ နားနှင့်သိအပ်သော သဒ္ဓါရုံ၊ နှာခေါင်းရယ်၊ နှာခေါင်းနှင့် သိအပ်သော ဂန္ဓာရုံ၊ လျှာရယ်၊ လျှာဖြင့် သိအပ်သော ရသာရုံ၊ ကိုယ်ရယ်၊ ကိုယ်နှင့်သိအပ်သော ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံ စသည်တို့၌လည်း ကြံနည်းအတိုင်း ဒေသနာအစဉ်ကို တပ်ဆင်နိုင်ပါသည်။

အခါလို တပ်ဆင်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ အစွဲဟာ ဟောနဇာတ်ဆောင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ပလား ဦးဘမောင်။ တွေ့ပါပြီဘုရား။

မိတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဦးဘမောင်တို့ တကယ်တန်း၊ မပယ်တန်း၊ ဇွဲသန်သန်နှင့် အားထွန်းခွန်စိုက် ကြိုးပမ်း အားထုတ် တကယ်လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ဟာ ဥပါဒါန်အစွဲဖြုတ်ရေးပင် ဖြစ်တယ်။

ဥပါဒါန်စွဲစရာ အာရုံတွေက များများလာတယ် မဟုတ်သား ဦးဘမောင်။

မှန်ပါ- တိုးပွားများပြားလာပါတယ်ဘုရား။

ယနေ့ ကပ္ပိဟာ ဦးဘမောင်တို့ ငယ်ငယ်က ကပ္ပါနှင့်တူသေး ရဲ့လား။

မတူတော့ပါဘုရား။

အာရုံငါးပါးတွင် ပထမဆုံးဖြစ်တဲ့ ရူပါရုံကိုထုတ်၍ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မျက်စိအကြိုက် မျက်စိဥပါဒါန်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီးတော့ ထွင်လိုက်ကြတဲ့ အဆင်းရူပါရုံတွေ အသင်္ချေ အနန္တဖြစ်နေပြီ။

အထည်အလိပ်ရောင်းတဲ့ ဈေးတခုကိုဘဲ သွား၍ကြည့်ပါ။

ဥပါဒါန်အစွဲကင်းသေးတဲ့ လူသားရဲ့ မျက်စိတွေကို လယ်လယ်ထုတ်သွားအောင် ပြုပြင် ဖန်တီးထားတဲ့ အဆင်ကဲ့သို့ကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်အရောင်ကောင်းလို့ ဘယ်အရောင် ဆိုးမှန်းကို ဝေခွဲဆိုရန် မလွယ်တော့ဘူး။

အဲဒီ ဈေးရုံကနွားမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဥပါဒါန် အစွဲများတဲ့ လူသားအတွက် ရည်ရွယ်ချက် သက်သက်ဖြင့် အရောင်မျိုးစုံ အဆင်မျိုးစုံနဲ့ ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာပဲ။

ထိုနည်းအတူ အသံထော၊ အနံ့ထော၊ အရသာထော၊ အတွေ့ထော ငါးမျိုးလုံးကို မြင်သူ၊ ကြားသူ၊ နံသူ၊ လျက်သူ၊ ဝိသုရဲ့ စိတ်မှာ အစွဲဥပါဒါန် ပေါက်ပွား လာအောင် ဖန်တီးနေကြပါတယ်။

အဲဒီငါ့မျိုးလုံးမှာ စွဲမက်တဲ့ဥပါဒါန်သာ တချက်ထဲ တပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်လေခဲ့ရင်၊ အဲဒီလူသားဟာ အဲဒီအာရုံ အနားက တပဝါးမှ မခွါနိုင်တော့ဘဲ ညဉ့်အခါ ပီးရောင်မှာ ဝိုင်းပြီး

ထိုးနေကြတဲ့ ပိုးဝလံကောင်တွေလိုဖြစ်၍ နေကြပေလိမ့်မည်။
 ဒါကြောင့် အစွဲဥပါးခါနီးကို ကြိုတင်ပြီး တွဲတွဲကြီး သုတ်
 သင် နိုင်ကြပါစေသတည်း။

အသင်လူသားရဲ့

အမှားပေါင်းကို သိလိုလျှင်

ချွန်နန္ဒ-ဇာ

အသင်လူသား တာမှားနေသလဲ

စာအုပ်တွင် ဖြည့်ပါ။